

Editörden

Es-Selamu Aleykum
Bismillahirrahmanirrahim.

Yeniden merhaba,

Mevsimlerden Şubat olduğunda, şehitler gelir aklımıza ve bir kez daha rahmet ve minnetle anarız aziz şehitlerimizi gıpta ile.

Kula kulluğu, baskı ve zulme boyun eğmemeyi, kardeşçe yaşamayı bize miras bırakan nezaket ve dürüstlük timsali abide insan; Erbakan Hocamız. Mekânın Cennet, makamın âli olsun. Özlemle, yâd ediyoruz.

“Eğitimde asıl mesele çocuğun kalbine ne koyduğunuzdur.” Diyerek, eğitimin gayesini özetlemişti, bu muhteşem cümleyle.

Fıtrat, insanın varoluş amacını gerçekleştirecek donanım ve alt yapıya sahip olarak yaratılmasıdır. **“O her şeye yaratılıştan en güzel olma, kemalini bulma yeteneği vermiştir”** (Secde, 7)

Fıtrata uygun eğitimi öncelikle hayata geçirmeliyiz. Elbette başlarken bazı eksiklikler, aksaklıklar yaşanabilir.

Eksik olan İslam değil, Müslümandır. İslam’ın mükemmelliğinde kâmil insan yetişebilir. Eğitim ama fıtrata uygun eğitimle bu başarılı.

Bugün fıtrata aykırı eğitimdeki asıl problem sekülerleşmedir. Eskiden ekonomi, ahlak, eğitim kısaca her şey dinin içindeydi; dinin dışında bir şey yoktu. Din ve din dışı kavramı ortaya çıktı, ne olduysa bundan sonra oldu.

Eğitim kavramının bizim medeniyetimizde karşılığı terbiyedir. Terbiye rububiyetten gelir. Demek ki eğitimi anlamak için İslam’ın temel mantığını anlamak gerekiyor.

Eğitimsiz denildiği zaman, herhangi bir konuda beceriksiz veya acemi olduğu anlaşılır. Fakat herhangi bir kişiye terbiyesiz denildiğinde, haddini

aşan, ahlaksız manasında anlaşılır, dolayısıyla hakaret olarak kabul edilir. Demek ki “eğitim şart” yerine “terbiye şart” desek daha mı doğru olacaktır?

Öğretimin dili kâl, eğitimin dili ise hâl. Eğitim çocuğa bir şey anlatmakla yapılmaz, örnek olarak benimsenir.

Din yani İslam, insan ve ülke için varoluşsal bir gerçekliktir. Olmazsa olmaz. Laik ya da seküler dünya görüşüne sahip yetişen insan dünya ile ahiretini yitirmiş insandır. Bu değişmez gerçek daima göz önünde tutulmalıdır.

Müslümanlar Allah’a tam kul olmakla esasında daha da özgürleştiklerini ve başka kullukları reddettiğini belirtir.

Batı liberalizminin ortaya çıkardığı “birey” anlayışı ve insan modelinin İslâm toplumlarına uyamayacağı, “şahsiyet” eğitiminin gerektiği ortaya çıkmıştır.

Batının bireyi özgürleştirme adına yalnızlaştırarak mutsuz ettiği insan yerine şahsiyet eğitimi ile güçlü insan yetiştirerek hayatın zorluklarına göğüs gerebilecektir. İslâm’da insanlar, iradelerini özgürce kullanma ve tüm eylem ve amellerinin sorumluluğuna sahip olduklarından güçlü olurlar.

Bu sayımızda, baş başa bağlı toplumdan, başıbozuk topluma dönüşümü, eğitim yönetiminde vizyon arayışını, biyografi okumanın kazandıracaklarını, dini faaliyet adı altında yapılan ifsat hareketlerini, eğitimde millîlik üzerine, neyi nasıl yapmamızın gereğini, nereye gidiyoruz endişesini, eğitimimizin niçin batı taklitçisi olamayacağını, dil ve medya ilişkileri ile yapılan tahribatı ve alınması gereken tedbirlere ilişkin önerileri, ETCEP projesi ile yıkıcı etkilerini ve fazlasını bu sayımızda bulabileceksiniz.

Selam ve dualarımızla...

Mustafa AYDIN

İÇİNDEKİLER

SAHİBİ

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği Adına

İsmail Hakkı AKKİRAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hüseyin YAVUZ

YAYIN TÜRÜ

Yaygın 3 Aylık Süreli Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Abdurrahman ERBAŞ

EDİTÖR

Mustafa AYDIN

YAYIN KURULU

Hamdi SÜRÜCÜ

Ali ÖZCAN

Nizamettin KARS

Mecit DÖNMEZBİLEK

Mustafa ALKAN

İbrahim PÜR

Erdal BİLİR

Tacettin ÇETİNKAYA

TASHİH

Yusuf AYDIN

Ömer POLAT

Selim AKGÜL

HUKUK DANIŞMANI

Prof. Dr. Mustafa KAMALAK

REKLAM

Mustafa DEMİR

reklam@ogder.org

DAĞITIM

Furkan Ali ÖYMEZ

GRAFİK TASARIM

KARAME TEANİTİM TASARIM

Tel: (0312) 287 40 47 - Faks: (0312) 287 41 88

Ziyabey Cad. No: 26/4 Balgat/ANKARA

BASKI

Semih Ofset

Büyük Sanayi 1. Cadde No:74

İskitler - ANKARA / 06060

Telefon: (0312) 341 40 75

Fax: (0312) 341 98 98

BASIM TARİHİ

15 MART 2019

YAYINCI

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği İktisadi İşletmesi

YAYIN İDARE MERKEZİ

Ziyabey Cad. 1420 Sk. No: 2/1

BALGAT/ANKARA

Tel: (0312) 286 18 83

Fax: (0312) 287 61 80

Web: www.millîsuur.com.tr

e-posta: millîsuur@ogder.org

ÖĞ-DER; Şuurlu Öğretmenler Derneği yayınıdır.

Yazı ve fotoğrafların tüm hakları Millî Şuur

dergisine aittir. Kaynak gösterilmek suretiyle

alıntı yapılabilir. Millî Şuur dergisi basın ve

meslek ilkelerine uyar. Yayınlanan yazıların

sorumluluğu yazarına aittir.

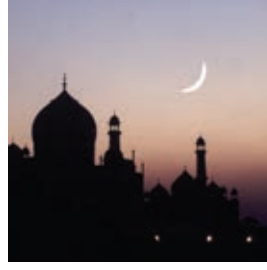
- 04 Dünya Gurbetinden Ahiret Yurduna
- 08 Savrulan Aile Yapımız ve Eğitim Sistemimiz
- 10 “Millî” Eğitim Batı Taklitçisi Olamaz
- 12 Batılılaşmanın Türk Eğitim Sistemine Etkileri ve Toplumu Etkileyen Uzun Vadeli Sonuçları
- 14 Eğitim Yönetiminde Vizyon Arayışı
- 17 Eğitimde Millîlik
- 18 Neyi, Nasıl Yapmalıyız?
- 20 Dinî Faaliyet Adı Altında Dini İfsat Hareketleri
- 22 Kutlu İlmihal
- 24 Baş Başa Bağlı Toplumdan Başıbozuk Topluma
- 27 Hızla Artan Tehlike Disleksi ve Öğrenme Güçlüğü
- 28 Küfür Tek Millettir
- 30 Zemheri Ayazında Yanarken Milletın Ufkunu Aydınlatanlar
- 32 Nereye Gidiyoruz?
- 34 Eğitimde Kişiliğın Önemi
- 36 Sosyal Medyanın Türkçe'ye Etkisi
- 39 Suyun Akışına Yön Ver
- 40 Eğitim ve Gelecek / Geleceğın Eğitim
- 42 Rezil Bir Toplum Mühendisliğı Projesi ETCEP ve GDO İle Nüfus Kontrolü
- 44 Teknolojinin Bize Getirdikleri ve Bizden Götürdükleri
- 46 Eğitim Meselemiz
- 48 Bir Eğitim Anlayışı Olarak Biyografi Okumaları
- 50 Müziksiz Eğitim Ruhsuz Beden
- 51 Kesrette Boğulmak
- 52 Ölüm Rahmetli Erbakan İçin Karanlıktan Aydınliğı Açılan Nurlu Bir Pencere
- 54 Eğitimin Ekstrapolasyonu. Maarifin Millîleştirilme Zorunluluğı
- 56 Osmanlı'da Görünmeyen Üniversiteler; Tekkeler
- 59 Okul İle Kurs Arasında Kalan Hafızlık
- 60 İslam'da Eğitim ve Öğretimin Önemi
- 64 Sözün Gücü

04

DÜNYA GURBETİNDEN
AHİRET YURDUNA

İsmail Hakkı AKKİRAZ

28

KÜFÜR TEK MİLLETTİR
Abdurrahman SEVGİLİ

08

SAVRULAN AİLE YAPIMIZ
VE EĞİTİM SİSTEMİMİZ

Şakir TARIM

32

REZİL BİR TOPLUM
MÜHENDİSLİĞİ PROJESİ ETCEP
VE GDO İLE NÜFUS KONTROLÜ

Nizamettin KARS

10

“MİLLÎ” EĞİTİM
BATI TAKLİTÇİSİ OLAMAZ

Ekrem ŞAMA

46

EĞİTİM MESELEMİZ
Enver ÇELİKSU

14

EĞİTİM YÖNETİMİNDE
VİZYON ARAYIŞI

Ali CEYLAN

51

KESRETTE BOĞULMAK
Ömer POLAT

22

KUTLU İLMİHAL
Ömer KANTARCI

56

OSMANLI'DA GÖRÜNMEYEN
ÜNİVERSİTELER; TEKKELER
Süleyman ÇAKMAK

24

BAŞ BAŞA BAĞLI TOPLUMDAN
BAŞİBOZUK TOPLUMA

Osman AKDEMİR

60

İSLAM'DA EĞİTİM VE
ÖĞRETİMİN ÖNEMİ

M. Necip YAVUZER

DÜNYA GURBETİNDEN AHİRET YURDUNA

Bismillahirrahmanirrahim

Hamdımız âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Cenabı Allah'adır. Salâtımız ve selamımız ise Peygamberimiz, âli ve sahabe-leri içindir.

Doğum ile ölüm, insanın dünya hayatının sınırlarıdır. Dünya hayatının başlangıcı doğum, sonu ise ölümdür. Dünya hayatı için bir son olan ölüm, ahiret hayatı için bir başlangıçtır. Biz Müslümanlar, tek bir ilaha iman eder, tek hak din ve düzen olarak da İslam'a bağlanır, ahirete ve hesap gününe inanırız. BAKARA 4: **"Ve Onlar (o takva sahipleri), sana indirilene (Kur'an'a) ve senden önce indirilen kitap ve peygamberlere iman ederler ve ahiret gününe de kesin bir bilgi ile inanırlar."** Dünya hayatımız, doğum ile ölüm

arasına sıkıştırılmış, süresi belli bir imtihan hayatıdır. İnsanlar bu hayatta **"İslam"** ile imtihan oluyor. Bu hayatı, böyle düzenleyen Allah'tır. Bu hayattan sonraki hayat, ahiret hayatıdır. **"Dünya ahiretin tarlasıdır"** esası, çok kıymetli bir esastır ve ahiret hayatı bir yerde **"mükâfat ve ceza"** hayatıdır. Kur'an'da yüzden fazla terim ve terkip kullanılarak ahiret hayatı işlenir. Bu tekrarın, konunun önemini vurgulamak, sorumluluk duygusunu pekiştirmek, dünya ile ahiret arasındaki psikolojik mesafeyi kısaltarak müminin ruhunu yüceltmek ve hayatını ebedileştirmek gibi hedeflere yönelik olduğunu söylemek mümkündür. Dünya hayatı bir **"oyun ve eğlence"** bir **"süs ve öğünüş"**, bir **"mal, evlat ve nüfuz yarışı"**dır. Sonuçta, geçici bir faydalansız ve aldaniştir. Ciddiye alınması gereken

hayat, ahiret hayatıdır. Gerçek anlamda **"huzur ve barış"** sadece ölümsüz âlemedir. Her ne kadar ölüm, geride kalanlar için acı ve hasret dolu bir olay ise de, imanlı gönüller için **"fanilikten ebediliğe"** geçişi sağlayan bir vasıta- dır. O yüzden birçok ayette ölüm ve ahiret hayatı **"buluşmak, sevdiğine kavuşmak"** anlamındaki **"lika"** kelimesiyle ifade edilmiştir. Asıl hayatın ahiret âleminde başlayacağına iman edenler, ölümün ebedi yokluk olmadığını kabul ederler.

Kesin Bilgi ve İnanç

Kesin yani **"yakîn"** bilgi, kendisinde şüphe olmayan bilgidir. Takva sahipleri, âhireti gözleriyle görmemişlerdir ama gözlerini yaratan Allah, âhiretin varlığını haber verdiği için şüphesiz

iman ederler. Gözün görmesinde yanılma ve yanlışlık olabilir, fakat Allah'ın verdiği haberde yanlışlık olmaz. Çölde su görüp de ona doğru koşan insan, çoğu zaman su yerine serapla karşılaşabiliyor. Bu sebeple biz Allah'ın haberine gözlerimizle gördüğümüzden daha fazla inanırız. **"Bu dünya hayatından başka hayat yoktur. Ölüyoruz ve yaşarız. Biz, diriltilecek değiliz."** diyen materyalistler, mevsimlik böcekler gibi hiç görmedikleri baharı inkâr ediyorlar, ama her kışın bir baharı, dünyanın hayatının da bir âhireti vardır. Ana rahmindeki bebeğe **"buradan daha geniş bir dünya var"** deseniz, gülüp geçebilir.

Bu dünya da, âhiretin ana rahmidir. Bu toprak ana üzerinde yaşar, büyür ve öler. Âhiret hayatı için doğarız. Baharda doğan, yazın gençliğini yaşayan, güz mevsiminde ölen, kardan kefenlerle toprağa gömülen çekirdeklerin baharda İsrail'in surunu andıran ılık rüzgârlarla çiçeğe dönüşmeleri, âhiretin varlığını bize hatırlatan ayetlerdir. Âhiret konusu, İslâm'ın olmazsa olmaz ilkelerinden biridir ve sanıldığından çok daha fazla pratik değere sahiptir. Müslüman'ın **"yerküre"** üzerinde küçük ve büyük günahlardan kaçınabilmesi, dünya hayatını gözünde küçültüp, şehit cesaretini elde edebilmesi, dünya zalimlerine; ABD, İsrail, AB emperyalizmine ve işbirlikçilerine direnebilmesi ancak bu inancın sağlamlığı ölçüsünde mümkündür.

Âhiret inancı, kesin bir kanaat, bir bilinç, bir şuurdur. Bir bilginin, ya da fikiranin insanda, kesin bir imana dönüşmesi, şuur haline gelmesi, o düşünce ile kişi, gözüyle görüyor, şahit oluyor gibi arasında yakınlık kurmasıyla mümkündür. Müslümanların âhirete imanları bu hal üzere olursa, âhiret konusu bir şuur haline dönüşür ve yaşanan hayata olumlu olarak yansır.

Endişeler

Materyalist eğitimin kurbanları olan günümüz insanının kafasında taşıdığı endişelerin tamamına yakınının dünyevi endişeler olduğunu görürüz. Toplum bu hale, kendiliğinden gelmemiştir. **ABD, İsrail ve AB emperya-**

lizminin bir projesi ve dayatması olan Materyalist eğitimin gerçekleştirmeye çalıştığı **"dünyevileştirme"** hedefi gereği, insanımız **"İslam'ın amentüsünden"** uzaklaştırılmaktadır. Materyalist eğitim; **"İslam'ın amentüsünü"** özellikle bu amentü içinde önemli bir yer tutan **"ahiret inancını"** insanlık için gereksiz ve sakıncalı bir bilgi olarak görmektedir. Materyalist eğitim, maneviyatı inkâr ettiğinden, haliyle bu alana ait bilgileri de kendince cehalet ve karanlık olarak tanımlamaktadır. Kalabalık bir şehrin en yoğun noktasında duralım ve oradan geçen binlerce insandan her birine: **"Şu anda neyi düşünüyordunuz?"** sorusunu soralım. Bu soruya muhatap insanların ekseriyetinin, **"şu anda, bir gün öleceğimi ve yaşadığım hayatın hesabını vereceğim günü düşünüyordum"** demeyeceğini görmemiz bizi şaşırtmamalıdır. Toplum; evini, işini, sevgilisini, arabayı, modayı, geçimi, yemeyi, içmeyi, eğlenmeyi ve daha nice dünyalık işleri düşünür ama öleceği günü ve hesap gününü düşünmez insanlar haline gelmiştir. Bu materyalist eğitimin ve faizci kapitalist düzenin insanın getirdiği noktadır.

Toplumsal, aydınları, eğitimcilerin, siyasetçilerin, toplum önderlerinin, hocaların bu konuyu ciddiye alıp enine boyuna düşünmeleri, millî ve yerli çözümler üretmeleri gerekir. Türkiye'de eğitim, yaklaşık yüz yıldır muhteva olarak, derin bir krizin içindedir. Üzülerek

ifade edelim ki 17 yıldır ülkeyi idare eden **"Ak Parti ve Erdoğan"** iktidarı döneminde bu kriz, içinden çıkılmaz boyutlara ulaşmıştır. Tablo ortadadır. Herkes gidişattan endişelidir, ancak kimse iktidar sahiplerinin karşısına çıkıp **"bu böyle gitmez"** diyecek hidayeti, feraseti, dirayeti göstermeyi bile aklına getirememektedir. Bu iktidar, kendisini **"muhafazakâr demokrat"** olarak tanımladığı halde niçin **"maneviyatçı"** bir eğitime yanaşmamaktadır? Düşünen beyinler, bu meseleyi rahatlıkla anlayabilir. Bu iş, çözümsüz de değildir.

"Bir yerde mikrop ve hastalık varsa, mutlaka ilaç ve tedavi de vardır. "

Bir yerde mikrop ve hastalık varsa, mutlaka ilaç ve tedavi de vardır. Yeter ki doğru bir teşhisle hastalık belirlensin, ondan sonra, doğru bir tedavi ile işler rayına oturtulsun. Çare de, çözüm de

vardır. Çare; Millî Görüş-Saadet Partisi, çözüm, “maneviyatçı” eğitimidir. Bu bir tarafgirlik meselesi olarak da söylenmiyor. Bu tespit bir ilimdir ve gerçektir. Materyalist muhtevalı bir eğitimle, maneviyatçı nesiller yetişmiyor, yetişmesi de mümkün değildir. İnsan, öleceği günü ve hesaba çekileceği ahiret âlemini düşünmeden nasıl yaşayabilir? Maalesef, buna yaşamak denirse yaşıyorlar işte. Hayata “İslam’ca” bakan ve değerlendiren her aydın ve düşünür, İslamsız yaşanan hayatların ne adı bir hayat olduğunu anlar ve fitrata uygun bir hayatı ikame için üzerine düşen katkıyı verir.

Kimlik

Akıllı bir insan “İslam” kimliği ile yaşar ve ölür. Dünya ve ahiret saadeti birlikte isteyen bir kimse için bu mecburi bir istikamettir. Müslüman, hayata “İslam’ca” bakmak zorundadır. **İslam demek**, Allah ve Resulünün emirlerine teslim olmak olduğuna göre, materyalist bir anlayışla “dünya ile ahireti” birbirinden ayırmak İslam ile bağdaşmaz. Âhiretten ayırdığımız dünya hayatını, tekrar âhiretle ilgiletmek zorundayız. Sadece ölüme kadar olan süre olarak algıladığımız gelecek kavramını, ölümden sonrasını da içine alacak şekilde anlamaya ve bu anlayışı gündelik yaşayışa ikame etmeye çalışmak, Müslümanlığımızın gereğidir.

Bir ayağımız dünyada, bir ayağımız ahirette, bir gözümüz dünyada; bir gözümüz ahirette ve bir kulağımız İsrafil’in surunda; bir kulağımız dünyanın ezanında ve ıslahında olarak yaşarsak dünya âhiret dengesini kurmuş oluruz. Bunu yapmazsak hem kendimiz, hem de bizden etkilenen her şeyi fesada uğratmış oluruz.

Hud (a.s) kavmine nasihat ediyor: SUARA 129: **“İçinde temelli kalacakmış gibi sağlam köşkler (korunaklı kaleler) mi ediniyorsunuz?”** Geçmişte Hud Kavmi, ahireti ve hesap gününün unutarak İslam’dan kopmuşlar, kayalardan evler yontmuşlar, güçlü bir devlet kurmuşlar ve yıkılmazlıklarına inanmışlardır ama Allah’ın gazabı karşısında tutunamamış yıkılmışlardır. Sanayileri, orduları, ekonomik güçleri, yıkılmalarını engelleyememiştir. Kendilerine nasihat edilmiş, kulak vermemişlerdir. Helak oldular, yok olup gittiler. İbret almak gerekir.

Hayat ve Ölüm

Biz birine iyilik yapsak, adam karşılığında teşekkür etmeden çekip gitse **“ne nankör ve karaktersiz bir adam, o kadar iyilik yaptık, bir teşekkür bile etmedi deriz ve üzülmürüz.”** Ama biz aynı şeyi, bütün nimetleri bedelsiz olarak bize ihsan eden Allah Teâlâ’ya karşı yapmıyor muyuz? Evet, bütün meseleler gelip âhirete ve yeniden dirilişe ciddi manada iman noktasında düğümleniyor.

“Ahiret inancına sahip olmayan bir insanın, cahili düşünce ve yaşayışlardan uzak durması, mümkün olmaz.”

MÜLK 2: **“O (Allah), hanginizin daha güzel amel işleyeceğini imtihan etmek için ölümü ve hayatı yarattı.”** Bu ayette ölümün önce ifade edilmesinde sanki bir tezat varmış gibi gelebilir.

İnsanlar, önce yaşar sonra ölürler. Burada Allah bize şunu hatırlatıyor: Hayatı anlamak ve doğru yaşamak istiyorsanız, önce ölümü doğru okumalısınız. İnsanın hayatı nasıl anladığı, her şeyden önce ölümü nasıl anladığına bağlıdır. Eğer siz ölümü bir bitiş ve yok olma şeklinde anlarsanız, hayatı da **“nasıl olsa ölüm var, o halde ölmeden önce ne yaparsam kârdır”** şeklinde anlar ve yaşarsınız. Ama ölümü bir bitiş değil de, aksine bir yeniden diriliş ve gerçek hayat olarak anlarsanız, o

zaman hayatı; **“en ince teferruatına kadar hesabının verileceği bir olay”** olarak anlar ve ona göre yaşarsınız.

Herhangi bir şey yapmadan evvel, önce onun hesabını yapar, hesaba çekileceğiniz bilinciyle hesaplı ve ölçülü yaşarsınız. Hayatı İslam’ca yaşayanlar, ancak Müslüman olarak ölürler.

Ahiret Şuuru

İslam’ın üzerinde durduğu konuların başında âhirete iman gelir. İnsanların İslâm’a girmeleri, Allah’ın dinine teslim olmaları ancak bu iman ile mümkündür. Allah’a ve ebedi ahiret hayatına inanmayan bir insanın, yeryüzünde Siyonizm’in ve Şeytanın oyunlarına karşı sebat etmesi, canı ve malı pahasına mazlumların haklarını savunup emperyalist zalimlere karşı direnmesi beklenemez. Bu zalimler, yaşadıkları hayat gereği, tüccarca bir felsefeyi kendilerine rehber edindiklerinden, yaptıkları her iyiliğin ya da yardımın karşılığını bu dünyada ve dünyanın geçer akçesiyle almak isterler. Şuurlu bir Müslüman, akidesi için sadece malını ve dünyevi zevklerini değil, canını bile feda etse, bunun karşılığını yalnızca Allah’tan beklemek zorundadır. **Ahiret inancına sahip olmayan bir insanın, cahili düşünce ve yaşayışlardan uzak durması, mümkün olmaz.**

Bu yüzden Kur’an, her konuda olduğu gibi, bu konuda da en doğru yolu takip etmiş ve yeryüzünde Allah’ın hilafetini yüklenecek ve **“adil bir düzeni”** ikame edecek insanları somut haram ve helallerden uzaklaştırmadan önce, gerçek bir ahiret inancına davet etmiştir. İnsanın fitratından uzaklaşıp, gittikçe artan bir hızla dünyevi ve beşeri zevkini öne çıkartan bir anlayışla, gücü yettiği her şeye hükmetmek istemesi her yerde fesadı artırmıştır. Tuhaf olan, işbirlikçi modern zaman insanının, bu altüst olmuş düzenin hala en iyi olduğunu ve **“ilerliyoruz algısı”** gereği daha da iyi olacağını söylüyor olmasıdır. Fitratın bozulması sonucu yeryüzünde ve ülkede adaletin ikamesi ortadan kalkmıştır. İslamsız saadet olmuyor. Selam hidayete tabi olanlara...

PINAR EĞİTİM KURUMLARI

Anaokulu | İlkokul | Ortaokul | Anadolu&Fen Lisesi

P E K İYİ BİR GELECEK...

PINARLI OLMAK İÇİN **ERKEN KAYIT** AVANTAJLARINI KAÇIRMAYIN!

BİLGİ İÇİN:

332 42 00
www.pinarkoleji.com

Pinarkoleji

PinarEgitimKurumlari

pinar_koleji

pinar_koleji

SAVRULAN AİLE YAPIMIZ VE EĞİTİM SİSTEMİMİZ

Meşhur misal: Boynun neden eğri diye sorulan deve “Nerem doğru ki boynum doğru olsun!” cevabını vermiş. Yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğini tamamlamak üzere olduğumuz şu zamanda toplum olarak, devlet olarak neremiz doğru ki eğitimimiz doğru olsun?

Sanayimizi yoluna koyabildik mi? Ne gezer! Savruldukça küçülen, küçüldükçe dökülen bir sanayi yapımız var. Tarımımızı düzeltebildik mi? Ne gezer! Üretemedikçe ithal ediyoruz, ithal ettikçe ekili alanlarımız azalıyor, namerde muhtaç duruma geliyoruz. Hayvancılığımızı düzeltebildik mi? Tökezledikçe ithal ediyoruz, ithal ettikçe soframıza gelen et ve mamullerinin içeriğinden habersiz tüketiyoruz. İçişlerimizi, dışişlerimizi, adalet sistemimizi, velhasıl A’dan Z’ye her işimizi tek tek sorguladığımız zaman, devenin cevabı bizimkinin yanında devede tüy gibi kalır.

Birbiri ile çok ilgili olan aile işleri ve eğitim konularını azıcık sorgulayalım. Sorgularken de hani dayatılan bir tarih vardı: Devleti FETÖ dedikleri oluşumun elinden kurtarıp kendimiz olmaya başladığımız tarih, 17 ve 25 Aralık 2013. Bu tarihten öncekileri tahlil etmeye kalkarsak hemen cevap hazır:

-Bunlar FETÖ’nün etkisiyle yapılmış yanlışlar. Bundan sonrasına bakalım!

Peki bakalım: Avrupa Birliği’ni yegane medeniyet projesi olarak gören iktidar mensupları tam üyeliğe hazırlık olmak üzere 1 Ağustos 2014 tarihinde yürürlüğe soktukları “İstanbul Sözleşmesi” ne imza atmışlar. “Toplumsal Cinsiyet Eşitliği” adı altında aile yapımızı kökten darmadağın edecek bir sözleşme bu. Hem de parlamentomuza onaylatılmış. Aile Bakanlığı ses çıkarmamış, Başbakanlık aldırış etmemiş, hiçbir milletvekili itiraz etmemiş. Cumhurbaşkanlığı ise galiba “aldatılmış”. Neticede yürürlüğe girmiş.

Bu sözleşme baştan aşağı bizim aile yapımızı tahrip etmeye yönelik ama biz sadece iki örnek vermek istiyoruz:

Madde 4/3: Devletler cinsel yönelimi yasal güvence altına alır.

Madde 12/1: Taraflar kadınların ve erkeklerin toplumsal olarak klişeleşmiş rollerine dayalı önyargıların, törelerin, geleneklerin ve diğer uygulamaların (İslam dinimiz kastediliyor) kökünün kazınması amacıyla, kadınların ve erkeklerin sosyal ve kültürel davranış kalıplarının değiştirilmesine yardımcı olacak tedbirleri alacaklardır.

Bırakın hukuk ilmini, bırakın mesleki tecrübeyi, bırakın ana baba olmayı, bu maddeleri okuyan herhangi bir okur yazar insanın dehşet verici içeriği anlamaması mümkün mü? Affedersiniz eşcinselliği, lezbiyenliği, benzeri bilumum sapıklığı devlet güvence altına alacakmış. Bunların istedikleri gibi herhangi bir denetim veya baskıya uğramadan yaşamaları ve bunlara özenecek aile fertlerinin de herhangi bir müdahaleye maruz kalmamaları için töreler, gelenekler ve İslam dininin hükümlerini kaldırmak dâhil, devlet tüm tedbirleri alacaklarmış. Aile Bakanlığı niçin var, içişleri bakanlığının ahlaki yozlaşmalara karşı uygulaması gereken tedbirleri neden kanunlara yazılmış, insan hayretler içinde kalıyor!

Peki devletimiz bu sözleşmeden doğan kendi yükümlülükleri çerçevesinde ne gibi tedbirler almış diye bir soru sorulsa bakanlıklarda neler yaptılar bilmiyoruz. Yalnız Millî Eğitim'de öyle bir tedbir almışlar ve yürürlüğe sokmuşlar ki dudak uçuklatan cinsten!

ETCEP diye bir proje geliştirmişler. Açılımı da şu: "Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Projesi"

Projeyi şöyle yüzeysel olarak okuduğumuzda dehşete düşüyoruz. Neler yok ki içeriğinde?

Amacı eğitimde toplumsal cinsiyet eşitliğinin geliştirilmesiydi. "Yumuşatılmış" erkekler yetiştirilecek, güçlü kasları olan, çalışan, kazanan, bıyıklı kadınlar yetiştirilecek, eşcinsellik ideal insan tipi olarak sunulacak.

Dahası var: Anne, baba, abi, abla, kardeş mefhumları yok edilip aile bireyleri kavramı yerleştirilecek, enstest durumlara kapı aralanacak; ahlaki, İslami ve insani değerler sıfırlanmaya çalışılacak... Üstelik bu tespitler iktidarın her yaptığını öve öve bitiremeyen yazar ve yorumculara ait. Biz bunları yazarken yüzümüz kızarıyor.

Dehşet veren bir durum da şudur: Bu rezil proje on binlerce evladımıza seneler boyu tatbik edilmiş, hiç utanmadan neticeleri de raporlara bağlanmış. Şimdilerde uygulanmadığını ifade eden Millî Eğitim yetkilileri bunun kaldırıldığını dair herhangi bir belge açıklayamıyorlar. Yani bu proje gelen tepkiler üzerine geri çekilmiş gözüküyor ama başka bir adla ve başka bir kılıkla uygulamaya sokulmayacağına dair bir garanti henüz yok.

İnsan düşünmeden edemiyor: Bizim kendi kültürümüz, bin yıllık tecrübemiz; ahlaki, insani ve İslami değerlerimiz neden eğitim ve aile sistemimize yansıtılmaz da hep sapıklık peşinde sürükleniriz. Avrupa veya Budizm aşkı gözleri bu kadar kör mü ediyor?

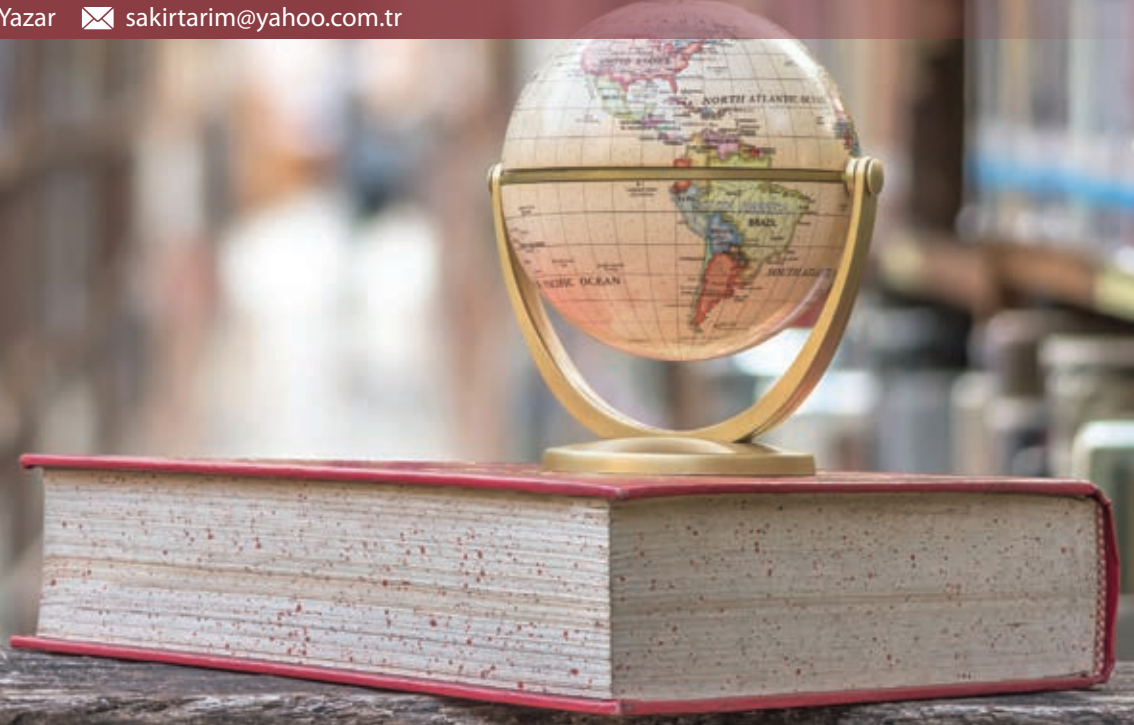
Eğitim sistemimiz neden hala savrulup durur?

Yetkililer Şuurlu Öğretmenler Derneğinin, Millî Gençlik Vakfının, Anadolu Gençlik Derneğinin yıllarca bu sistem üzerinde hazırladıkları raporlardan neden faydalanmazlar?

Korkarız aile yapımızı ve millî eğitim sistemimizi yıkana kadar uyanmayacaklar, Doğu'dan Batı'ya, Batı'dan Doğu'ya savuracaklar!

EY YETKİLİ

**Galiba sana göre değil,
Bu millî eğitim sistemi!
Kafandaki gayeye eğil,
Yap, millî eritim sistemi!**

“MİLLÎ” EĞİTİM BATI TAKLİTÇİSİ OLAMAZ

Eğitim, Türkiye’de en çok konuşulan konuların başında geliyor. Önemi herkesçe biliniyor. Buna rağmen kendimize özgü bir eğitim sistemi kurabildiğimiz söylenemez. Herkesin en şikâyetçi olduğu konuların başında eğitimin gelmesi bunun en açık örneği.

Cumhurbaşkanı, köklü bir eğitim sistemi kuramayışımızdan yakınıyor: “Hâlâ bir eğitim sistemi kuramadık.” (26. 09. 2017) 200 civarındaki üniversitemizden hiçbirinin dünyanın en başarılı üniversiteleri arasına girememesinden şikâyet ediyor: “Kadim bir medeniyete sahipken neden ilk 500 üniversite içinde yokuz?” (19. 10. 2018)

Ülkelerin eğitimini toplum yapıları şekillendirir. Türkiye, eğitimde başarı trendini yakalamak istiyorsa toplumun dinî, manevî, tarihî, ahlaki değerlerini dikkate almak zorunda. Millî, yerli, top-

lum yapımıza uygun bir eğitim sistemi ni esas almalı. Kişisel olgunluk millîliğine, millîlik de evrensel düşünenin kapılarını açar.

Eğitimimiz önce millîlik, yerlilik üzerinden ele alınmalı. Bu konuda ciddi bir durum değerlendirmesi gerekli. Eğitimin muhtevası (içeriği) belirlenmeli. Araç, gereç ve diğer ihtiyaçlar buna göre hazırlanmalı. Plan önce gelir, icraat onun arkasından. Planla uyumlu program hazırlanır, o programı uygulamaya hazır öğretmenler yetiştirilir.

Eğitim Taklitçiliği Kaldırmaz

Cumhuriyet’in kurulmasından sonra ABD’li John Dewey Türkiye’ye davet edilmiş, eğitim sistemimiz konusunda bir rapor hazırlaması istenmiştir. O da ülkesinin yapısına uygun ve Türkiye’yi

ABD’ye “uydu” yapmak amaçlı bir “rapor” hazırlamıştır. Türkiye eğitimi, uzun süre “Dewey’in Rapor”u üzerinden yürütülmüştür.

Dewey’in pençesinden kurtulan eğitimimiz daha sonra yarısı ABD’li üyelerden oluşan Fulbright Eğitim Komisyonu’nun tuzağına düşmüştür. Türkiye’nin Einstein’ı da denilen Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu eğitim sistemimizin “ithal” olduğunu anlatır: “1945’e kadar İngiltere’nin sömürgesiydik. Daha sonra ABD’nin sömürgesi olduk. Millî Şef İsmet İnönü 1947’de yaptığı resmî Fulbright Anlaşması ile Türkiye Millî Eğitim Sistemi’ni ABD’lilere teslim etti.” (Millî Gazete, 07. 03. 2017)

Yapımıza uygun olmayan, yabancıların dikte ettiği eğitim modeli gençlerimizi yabancılara özendirdi. İdeal kahramanlarımız dururken Batı’nın has-

talıklı değerlerine taklitçilik başladı. Eğitimimiz, kendi değerlerimizden çok Batı normlarını öne çıkardı. Taklitçi nesiller oluştu. Taklitçilik eğitimimizi çürüttü. Değerlerimiz ve orijinal özelliklerimizi kaybettik. Benliğimizi unuttuk. Düşmanlarımızı taklit ettik. Prof. Dr. Necmettin Erbakan böyle bir toplumu bekleyen tehlikeye şu sözleriyle dikkat çekmektedir: “İnsanların vücudunda kanser ne ise milletlerin yapısındaki taklitçilik hastalığı aynı şeydir.”

Türkiye Bağımsız Bir Ülke

John Dewey'in raporu ve Fulbright Eğitim Komisyonu'nun yönlendirmesiyle yürüyen bir eğitim “bağımsız” ve “millî” olamaz. Bu anlayışla yapılan eğitim “sömürge tipi eğitim”dir. Halbuki Türkiye “bağımsız” bir ülke. Her alandaki kararları kendisi vermeli. Hele bir ülkenin geleceğini doğrudan ilgilendiren eğitim alanında. Eğitim bizim can damarımızdır. Kendimize özgü ve özgün olmalıdır. Millî eğitim Batı taklitçiliğini kesinlikle kaldıramaz.

Taklitçi eğitim bizim kimliğimizi, inancımızı, tarihimizi unutturuyor. Emperyalist ülkeler, sömürdüğü ülkelerin uyanmasını istemiyorlar. Bilgisiz, sürü psikolojisiyle hareket eden insanlar yetiştirmeye çalışıyorlar. Zengin Türkçemizi kısırlaştırıyor, ufkumuzu köreltiyorlar. Baskıcı, çatışmacı, birbiriyle uğraşan insanlar yetiştiriyorlar. Okumayan, düşünmeyen, sorgulamayan, girişimcilik ruhundan mahrum sorumsuz insanlar.

Bu gerçek bütün açıklığıyla eğitimin sonuçlarına yansıyor. FETÖ'cülük taklitçi eğitimin ürünüdür. Bunca yönetici, istihbaratçı, hukukçu ve eğitimciye rağmen çarpık bir zihniyet yarım asır bu ülkede at oynatabiliyor. 15 sene üniversiteye giriş sınavı sorularını çaldılar, haksızlıkta sınır tanımadılar. Eğitim, bu ülkenin şartlarına göre yapıp “uyanık” insanlar yetiştirilebilseydi bunca ferasetsizlik yaşanır mıydı?

Eğitimin İçi Doldurulmalı

Kâinat boşluk kabul etmez. Boş ve bakımsız bırakılan bir araziye ayrık otları ve dikenler kaplar. İşte FETÖ'cülük gibi çarpık zihniyetler, bırakılan boşluktan faydalanmışlar, ülkenin başına belki 1 asır etkisinden kurtulamayacağı felaketler açmışlardır. Eğitimin içini dolduramaz, eğitimi millî ve yerli hâle getirmesek yeni felaketlerin kapımızdan ayrılmayacağını unutmayalım.

Eğitim ciddi bir iştir, şakaya gelmez. Yabancılar emanet edilemeyecek kadar da önemlidir. Bu ülkeye sahip çıkmaları için değerlerimize göre yetiştiremediğimiz insanlar “gezi parkı” ve “FETÖ darbe kalkışması” gibi olaylar tezgâhlanmış veya bu oyunlara alet olmuşlardır. Bu tür olayların başarıya ulaşması hâlinde Türkiye'nin durumunun ne olacağını hiç düşündünüz mü? Bu ürpertici sonucu yaşamamak için millî, yerli, bağımsız ve bize göre bir eğitim sistemi şarttır.

ğerlerimiz içinde mevcuttur. Çokluğu değil, bereketi esas alan bir eğitim. Kâinatın sahibini tanıyarak işe başlayan besmeleli eğitim. “Önüne dünyanın bütün imkânlarını sunsalar bile ruhu tatmin olmayan insan manevî eğitime muhtaçtır.” gerçeğini göz önünde bulunduran bir eğitim.

“Gözü dışarıda ve ipin ucunu yabancıların eline vermiş zihniyetler “bize göre bir eğitim sistemi” oluşturamaz.”

Eğitmek iddiasıyla çoğunlukla evlatlarımızın 16 senesini çalan taklitçi eğitim sistemi öğrenciyi “okumayı sevmek” noktasına bile getiremiyorsa o eğitim uygulamasının başarısından söz edilemez. Ayrıca toplum yapımız itibarıyla kazandırılması gereken edep, terbiye, irfan hikmet, bilgelik, feraset gibi özellikler konusundaki evlatlarımızın durumlarını sizin anlayışınıza bırakıyorum.

Müstemleke tipi eğitim anlayışı bir an önce terk edilmelidir. Yabancıların hayat anlayışı ile şekillenmiş taklitçi eğitim modellerinin evlatlarımızı eritmesine ve en kıymetli zamanlarını boş yere harcamalarına daha fazla izin verilmemelidir.

Hiçbir şey bilmiyorsanız konuyu millî ve yerli özelliği önde olan ÖĞDER kadrolarına havale edebilirsiniz. Hem de o zaman bunca öğrencinin vebaline girmekten kurtulmuş olursunuz.

Kendi Sistemimiz Nerede?

Bizim kültürümüzde insan her an ve her yaşta eğitimin içindedir. Eğitimde “süreklilik” esastır. Beşikten mezara kadar. Bu işin nasıl yürüyeceği de de-

Gözü dışarıda ve ipin ucunu yabancıların eline vermiş zihniyetler “bize göre bir eğitim sistemi” oluşturamaz. Yaparlar, bozarlar; her fırsatta sistem değiştirirler ama yaptıkları bir işe yaramaz.

BATILILAŞMANIN TÜRK EĞİTİM SİSTEMİNE ETKİLERİ VE TOPLUMU ETKİLEYEN UZUN VADELİ SONUÇLARI

Türkiye’de batılılaşma hareketinin başlaması, 18. Yüzyılın başlarında, Osmanlı Devleti güç kaybettiği yıllara dayanır. Ancak Avrupalılaşmanın ya da Batılılaşmanın gerçek etkisi 19. Yüzyılda Tanzimat fermarıyla hissedilmiştir. Tanzimat İngiltere ve Fransa gibi bir takım batılı ülkelere Osmanlı Devletinin içişlerine, özellikle de anayasal kurumlara müdahale etme imkanı verdi. Bu dönemdeki müdahalenin kapsamında Medreseler yoktu, çünkü medrese sistemi güçlü bir kurumsal teşkilata sahipti.

Osmanlı eğitim sistemi, tıpkı diğer kuruluşlar gibi kendi içerisinde eşsizdi. Bu sistem içinde eğitim görenler devletin refahı ve kalkınması için başarılı bir şekilde hizmet veriyorlardı. Ancak coğrafi sınırların genişlemesi ve batı ülkelerindeki hızlı kalkınma süreciyle, batı düşünceli gruplarda yeni yeni eğilimler başladı.

Osmanlı Devletinin çöküş dönemine girmesiyle ve modernitenin yükselmesiyle, öğretimin temelinde barındırdığı ve yıllardır süregelen umdeleri terk etmeye başladılar. 19. Yüzyılda batıdaki ekonomik kalkınmayı yakalamak için belli sayıda öğrenciler ecnebi memleketlere gönderildi. Bu

hareketin öncüsü Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa’dır. Mısır Valisi 1826 yılında Paris’e 44 öğrenci gönderdi ve bu öğrenciler Ecole Egyptienne’de eğitim gördüler. Osmanlı Devleti 1830’lardan itibaren bu alanda öğrenci bursu vermeye başladı.

Batıyla başlatılan ilişkiler neticesinde, Osmanlı topraklarında batı tarzı okullar açılmaya başladı. Ülkedeki azınlıklar da kendi okullarını açmaya başladılar. Özellikle Amerikalı misyonerler, batı kültürünü öğretme amacıyla kurulan 9 kolej açtılar. Bu kolejler şunlardır:

- İstanbul Robert Koleji (1862),
- Beyrut Robert Amerikan Koleji (1864),
- İstanbul Amerikan Kız Koleji (1873),
- Antep Merkez Koleji (1876),
- Harput Fırat Koleji (1878),
- Maraş Merkez Kız Koleji (1882),
- Merzifon Anadolu Koleji (1886)
- Tarsus Paul Enstitüsü (1888)
- Uluslararası İzmir Koleji (1891).

Anadolu'daki Amerikan kolejlerinin ana sponsorları Ermenilerdi. Bu kolejlerde çalışan Amerikalıların Ermeni tebaası ile çok yakın ilişkileri vardı. Bu yüzden o dönemlerde Amerikan medyasında çokça yer bulan Osmanlı topraklarında sözde Ermeni katliamı olduğu haberlerinin membaı da bu misyoner kişilerdir. Öyle ki, dönemin Amerikan Başkanı Wilson'ın Türkiye'ye bu iddiaları araştırması için gönderdiği Harbord heyeti de, Anadolu'ya geldiğinde bu kişilerle irtibata geçmiştir.

Cumhuriyet Dönemine gelindiğinde harf inkılabıyla birlikte Latin alfabesine geçilmesiyle yaklaşık 1200 yıldır kullanılan Arap harfleri artık kullanılmamış ve Osmanlıca artık tarih olmuştur. Üç kıtada hüküm süren bir medeniyetin dili artık kullanılamayacaktı. Osmanlı Devletinin yıkılışından sonra, yeni devlet yaklaşık 95 milyon belgenin varisi oldu. Bu belgelerin yaklaşık 400.000'i defterlerden oluşmakta ve 1326 ile 1920 yılları arasındaki süreyi kapsamaktadır. Yeni açıklanan bir veriye göre bu belgelerin %75'i tasnif edilmiş ve kayda geçirilmiştir. Bu belgeler arasında firmanlar, sertifikalar, kanun maddeleri, ilanlar, duyurular, yönetmelikler ve birçok farklı evrak bulunmaktadır.

Ayrıca, bu belgeler arasında üç kıtanın tapu kayıtları, demografi ve köken bilgileri ile istihbarat bilgileri de bulunmaktadır. Ne yazık ki, bu belgeler yıllar boyu ihmal edilmiş, arşivlerde çürümeye bırakılmış ya da hammadde kağıt olarak telakki edilmiştir. Bu anlamda, 1931 yılının Mayıs ayında affedilemeyecek bir gafletle, küresel arşivcilik tarihinde bir benzeri bulunmayan bir anlayışla, Osmanlı arşivlerinin bir kısmı birkaç kendini bilmez, millî duygulardan mahrum kalmış kişi tarafından kilosu 3 kuruşa, saman fiyatına Bulgaristan'a satılmıştır. (Torunlar, Mehmet, Çelik Erol, 1993) Bu evrakin bir kısmı millî bir anlayışla tekrar geri alınsa da büyük kısmı geri dönmemiştir. Bu belgeler arasında Sırbistan Eyaleti Niş Kalesi kayıtları, Uygur Dilinin deşifresi gibi 1148, 1286 tarihli yazılar da bulunmaktadır.

Eğer Osmanlı gibi büyük bir kültür ve medeniyet avrupalılaştırılacaksa ya da batılılaştırılacaksa, yapılması gereken ilk şeylerden birisi onu kendi dil mirasından uzak tutmaktır. Çin, Hint ve Yunan medeniyetleriyle kıyaslandığında ki bu medeniyetlerin yeni nesilleri hala asırlar önce yazılmış eserlere kolayca erişebilmekte ve anlayabilmektedir, Osmanlı medeniyeti yabancılaştırılmış bir kültür haline sokulmaya çalışılmıştır. Artık yeni unsurların devreye sokulması gerekiyordu.

Amerikan toplumunun oluşumuna büyük katkıları bulunan bir felsefeci ve eğitim teorisyeni olan John Dewey, zamanın Millî Eğitim Bakanı tarafından Cumhuriyet'in ilk yıllarında Türkiye'ye davet edildi (19 Temmuz – 10 Eylül 1924). Daha sonraki yıllarda da başka ziyaretleri de olan Dewey tarafından hazırlanan raporun Türk eğitim sistemine derin bir etkisi olmuştur. Bu raporun Köy Enstitülerinin açılmasına ön ayak olduğu düşünülmektedir (Altunya, 2000; Altunya, 2005). John Dewey'in ardından, çok sayıda eğitim teorisyeni de rapor hazırlamaları için Türkiye davet edilmiştir.

Bu kişiler arasında Beryl Parker (1934), E. Walter Kemmerer (1933-1934), W. Dickerman (1951), John Ruffi (1951), R. J. Maaske (1953), and M. Costat (1955) bulunmaktadır.

1933 yılında Nazi zulmünden kaçan 15 Profesör Türkiye'den sığınma talebinde bulundu. Sığınma hakkı alan bu eğitimciler aynı yıl kapatılan Osmanlı

kuruluşu Darülfünun yerine kurulan İstanbul

Üniversitesinde çalışmaya başladılar. Ardından Boğaziçi (1954) ve Orta Doğu Teknik Üniversiteleri (1956) kuruldu ve bu üniversitelerin eğitim dili İngilizce oldu. Eğitimde böyle bir değişikliğin elbette müfredata da etkisi olacaktı. Öğrenciler artık Sigmund Freud, Jean Piaget ve Benjamin Bloom'u ve öğretilerini daha fazla duymaya başladılar. Bu sistemle yetiştirilen eğitim ordusu, genç dimağlara ne öğrendiyse onu aktarmaya devam etmektedir.

Kısaca, geriye baktığımız zaman batılılaşma hareketi hem Türkiye hem de İslam ülkeleri için olumlu neticeler vermemiştir. Resmi olarak Osmanlı Devletinin batılılaştırılması kararı alındığında, ülkenin kendine has bir eğitim, askeri ve devlet sistemi vardı. Bu sistemler batılılaşma ve modernleşme uğruna heba edildi ya da zayıflatıldı. Üstelik yerine konulduğu iddia edilen sistemler arzu edilen sonuçları vermemiştir.

KAYNAKÇA

ÇAKMAK Biray, ŞİŞMAN Adnan, Ottoman Students Sent to France in the Period of Administrative Reforms (1839-1876), Türk Tarih Kurumu Basımı, Ankara 2004, p.185

HAYDAROĞLU, İlknur Polat; Foreign Schools at Ottoman Empire p. 109-182 Yirminci Yüzyıl Basımı

TORUNLAR, Mehmet, ÇELİK Erol; Bulgaristan'a Satılan Evrak ve Cumhuriyet Dönemi Arşiv Çalışmaları, Ankara, 1993, 35, p.604 "Prime Ministry Presidency of Republican Archive Department, Issue No: 19)

PROGLER Yosef, Norms and Allegiances in Muslim Education, Multi/Intercultural Conversations, Chapter 26, p. 570

EĞİTİM YÖNETİMİNDE VİZYON ARAYIŞI

Okullarımız iki büyük insan faktörü üzerinde faaliyet gösterir: Okul idaresi ve öğretmenler. Okullarımızı çağın en son teknolojileri ile donatabilirsiniz, en pahalı metal yatırımları yapabilirsiniz ama bunları yüreğini ortaya koyarak kullanacak insan kaynaklarına sahip değilseniz metal teknik yatırımların tamamı kısa bir süre içinde teknik çöplük haline gelecektir.

Toplumsal başarı yeni yetişen genç kuşakların zaman kaybetmeden işe başlaması ile yeterlilik kazanır. Neslin üretkenliğe yönelik yetişmesi için okul insan kaynaklarının, öğrencinin yüreğine, zihnine, bedensel gelişim dünyasına, yaşam planlamasına etkili bir şekilde dokunabilmesi önemlidir. Bir o kadar da devletin iş sahalarını ko-

ruması ve geliştirmesi kadar, üreticisi destekleyen tavır içinde olduğunu samimiyetle göstermesi önemlidir.

Bu açıdan okullarımızı zihinsel potansiyelin gelişim merkezi olarak gördüğümüzde PISA başarı sonuçlarımız ortada. Merak eden webden araştırır. Türkiye 72 ülke arasında 50. sırada yer alırken önceki testlere göre de performansı geriledi. (<https://www.bbc.com/turkce/haberler-dunya->)

Okullarımızı kalp gelişim merkezleri olarak gördüğümüzde deizm, ateizm, cinsel deneyim tehlikelerinden söz etmeden geçemeyiz. İntihar vakalarının yirmi yaş altına sıkışması göze çarpıyor. Camiler ve imam hatipler ilim öğrenme ihtiyacı yerine sadece sosyal iletişim merkezi haline gelmiş gibi görünüyor.

Okullarımızı bedensel gelişim merkezi olarak gördüğümüzde; bu gelişime katkıda bulunacak alt yapıya sahip okulların yok denecek kadar az olduğunu belirtmek zorunda kalıyoruz.

Okullarımızı yeteneklerin keşfedildiği merkezler olarak görmek mümkün değil. Okullarımızda henüz laboratuvar ortamından söz etmek mümkün olmadığı gibi, olsa bile sınava hazırlık için test çözmeye ayrılan zamandan dolayı bu ortamları kullanacak zaman yok. Atölye sınıflarımız az ve iş teknik öğretmenlerimizin yetenek gelişimi üzerine çalışmaları yeterli değil.

Son yirmi yılımızı eğitim yapılanması ve sistem arayışına vermiş bir ülkeyiz. Henüz tüm bu arama tarama çalışmalarına rağmen sonuç alabilmiş değiliz.

Petrol değil ki “Yabancılar buldu; üstüne beton döktü, çekti gitti” diyelim. Bu arayış içinde uluslararası değerlendirmede başarı rekorları kıramadık ama üniversite giriş sınavlarında sıfır çeken öğrenci sayısında rekor kırmış durumdayız.

Üniversite giriş sınavında yaklaşık iki milyon öğrenciden yaklaşık otuz altı binden fazla öğrenci son dört yıldır sıfır çekiyor. (ÖSYM’nin web sayfasından bilgi alabilirsiniz.)

Okullarımızdan önce okullarımızın insan kaynaklarından fiziksel donanımına, okulda uygulanacak ders müfredatından okul içi etkinliklerin zenginleşmesine kadar sorumlu merkezin MEB olduğunu düşünüyorum. Okullarımızın en az elli yılın üzerinde sisteme bağlı istikrarlı devam süreci olmalı ki eğitimde geleneksel Türk eğitim sisteminden söz edip çağın getirdiği koşullara göre bu sistem kendi içinde kendini yenileyebilmeli. Hâl böyle iken bizim karşımızda son yirmi yılını en az yedi sekiz kez sistem değişikliği arayışı ile geçirmiş bir kurum var. Üstelik on yedi yıldır aynı siyasi gücün iktidarına rağmen. Anladığım kadarıyla bilginin her saniye kendini güncellediği bir zamanda bilgi üretim merkezlerini takip etmenin dışında bir şey yapamıyoruz. Oysa okullarımız; çocuklarımız ve gençlerimizin yetişkinlik hayatını şekillendiren yaşam laboratuvarı ve atölye alanlarıdır. Öğrencilerimizin nitelikli eğitim görme hakları vardır. Bu hakkın korunması ise devlet politikası ile mümkündür.

Dünyanın diğer ülkelerinden eğitim konusunda örnek vermeyi eğitim anlayışına aykırı buluyorum. Çünkü eğitim dediğiniz durumun özü millî ve manevî karakterden ibaret bir cevherdir. Siz bu iki element gibi değerlerin üzerine ithal cevherler akıtırmanız kendi mayanız bozulur. Ancak bilgi paylaşımı ve gelişim akışkanlığının evrensel ahengi açısından uyumunu sağlamak, eğitim uygulamalarının yine vazgeçilmez bir parçasıdır. Bu anlayışla eğitiminde gelenekselliği yakalamış başta Japonya, Malezya,

Finlandiya gibi ülkelere baktığımızda eğitim sistem arayışı içinde olmak yerine var olan sistemi zamanın koşullarına uygun yenileyip istikrarlı bir şekilde devam politikaları izlediğini görüyoruz. Bu ülkeler okulda yetiştirdiği nesiller ile siyasi laflar değil, bilgi üretiyorlar.

“Öğrencilerimizin nitelikli eğitim görme hakları vardır. Bu hakkın korunması ise devlet politikası ile mümkündür.”

Bu ülkelerle ilgili gelişim istatistiği açıklamaları yaparak sayfamı doldurmak istemiyorum. Basit bir sıralama ile aynen şöyledir: Bilgi → Bilim → Teknoloji → Üretim → Pazarlama → Zenginlik

Bu bir devinim halinde sürekli devam eder ve güçlü bir ekonomik yapı meydana geldiğinden dolayı öncelikle eğitim başta olmak üzere sanayi ve üretim ağırlıklı sektörde eğitimden sonra

en son yeni teknolojik yatırımlara öncelik verilir. Ve önemli bir şey daha bu ülke vatandaşlarının özellikle Japonya, Malezya gibi ülkeler başta olmak üzere kendi hayatlarından başlayarak tüm insan yaşamına olumlu katkı sunmak gibi bir dertleri var. Üretim ve potansiyel beceri dertleriyle gelişimi devinim haline getiren, muhteşem yapısal dönüğü periyodunu olgunlaştırmış durumdadır.

Şimdi gelelim ülkemizdeki eğitim kuşağına: Çocuklarımız bırakın “Neden” diye başlayan sorular sormasını, “Nasıl” soru zarfı ile başlayan cümleler kurmadan üniversite hayatlarını tamamlıyorlar.

Peki, öğretmenlerimiz, anne babalarımız, okul yöneticilerimiz bu işin sorumluluğunu paylaşırsa kime ne kadar hisse düşecek?

Bu yazının haritasını okul idaresi ile öğretmen ilişkileri üzerine kurgulamaya çalıştığım için meseleyi çok fazla dağıtmak gibi bir niyetim yok. Ancak bu yazının yarım kalacağı şimdiden belli olduğu için ikinci seriyi inşallah bir sonraki sayıda yazmak kismet olur.

Şu kadarını söyleyebilirim ki; öğretmeni gelen evrak, giden evrak sayı numarası mantığında gören veya görmek zorunda kalan okul idaresinin öğretmen motivasyonunu sağlaması mümkün değildir.

Okullarımızın toplumsal, bireysel, kültürel ve teknik gelişim sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukların yerine getirilmesi okul teşkilatındaki rollerin amaca uygun yerine getirilmesi ile mümkündür. Okul başarısının niteliği okul müdürünün oluşturduğu etki alanı ile birlikte oluşan öğretmenler ve diğer personelin birbirleri ile sağladığı kaynaşma ile mümkündür. Bu çok basit gibi görünen cümle, maalesef okullarımızın büyük çoğunluğunda görülen çekişmeleri ifade eder. Bu çekişmelerin içeriği, vatani kurtarmak yerine eğitimi kurtarmak olsaydı çok daha farklı gelişim odaklı çalışmalar yapıyor olacaktık sanıyorum.

Bir okulda öğretmenler odası okulun kalbi ise okul idaresini de okulun beyini olarak görebiliriz. Sınıflar ise kendi kendini sürekli yenileyen ve geliştiren hücreler gibidir. Kalp ile beyin arasındaki uyum ne kadar huzur verici ise hücrelerin kendini yenileyip geliştirmesi ise o kadar sağlıklı olacaktır.

Böyle bir huzur mümkün müdür? Hayır. Peki neden?

Çünkü başta eğitim olmak üzere yapılacak en büyük yatırım, insan kaynakları yatırımdır. İnsan kaynakları yatırımlarını yerine önceliği teknolojik yatırıma vermiş olmak ve bu teknoloji ile ancak dünyasının büyüklüğü kadar eğitim veren öğretmenler topluluğu halinde olmak, görüldüğü üzere sıfır çeken öğrenci sayısını yok etmediği gibi, ülkemizi uluslararası PISA sonuçlarında elinci sıradan ilk ona dahi yükselmesini sağlayamamıştır.

Okullarımızda sınıflarımıza takılan akıllı tahta malzemelerine ayrılan bütçenin yarısı kadar bir değer öğretmene hak ettiği saygınlık yönünden verilebilirdi. Böylece durum toplum nezdinde öğretmenin saygınlığını artıracak ve

üniversite tercihlerinde ilk iki yüz binden sonra başlayan tercih ilk elli binlere çekilerek daha sistemli çalışma alışkanlığı olan zıpkın gibi bir neslin yiğit delikanlı öğretmenleri olacaktı.

Zaman merhamet üzerine kurulu romantik duygularla çalışma ilkelerini taşıyamayacak kadar gerçekçi bir mücadele haline gelmiştir. Seçmek için, seçilmeyi tercih edecek kadrolara ihtiyaç vardır. Bu ifade okul için, okul kültürü ve sistemi içinde barındırıyor. Maalesef yine öğretmen sınıfı

“Okul başarısının niteliği okul müdürünün oluşturduğu etki alanı ile birlikte oluşan öğretmenler ve diğer personelin birbirleri ile sağladığı kaynaşma ile mümkündür.”

girdiğinde andan itibaren belirlenmiş okul kültürüne göre değil, anlık duygularıyla oluşturduğu sistemi olmayan kendi kültürüne göre eğitim veriyor. Bilimsellik ve araştırma heyecanı olmadan. Daha da ötesi böyle bir sorumluluklarının olduğundan haberleri bile olmadan. Okul kültürü ve bu kültürün sisteminden kim sorumlu? Müdür.

Okul kültürü ve sistemi olan okullarda öğrenci kaydı öğretmene değil okul müdürüne yapılır. Bu cümleyi okuyan hemen “Dünyanın neresinde böyle bir uygulama var?” diye soruyorsa eğer sorumluluktan kaçacak bir çıkış yolu arıyor demektir. Peki, böyle bir uygulama mümkün mü? Diye sorarsanız, tabii ki cevap yine hayır olacaktır. Okul çalışanları ile okul yönetiminin aile gibi olma olgunluğuna ulaşmış olması gerekir ki ancak böyle bir durumda or-

tak amaçlar için takım mücadelesi verilebilir. Okulda etkili nesil yetiştirme derdi olmalı ki okulun kendine ait kültürü ve sistemi olabilsin. Bu sistemin parçası olma samimiyetini gösteren öğretmenlerden de takım kurulabilsin. Bu şartlar sağlandığında okul müdürü öğrenci kaydını öğretmene değil özgüveni yüksek bir şekilde kendisine yapar. Öğretmenler ise gönüllü olarak müdüre tabi olur, müdür “aman bir tatsızlık çıkmasın” diye öğretmene tabi olma çaresizliğini yaşamaz.

Özlem içinde açıklamaya çalıştığım bu sistem neden mümkün değil?

Liyakat, iletişim, akademik gelişim olgunluğu, takım ruhu, ve önce sen anlayışından önce; önce benim sendikam, önce benim siyasi tarafım, önce benim torpelim, önce benim iznim, önce benim ders programın vs. gibi bireysel günü birlik tatmin çıkarları, öğrenci olgunluğuna ulaşamamış öğrenmekten bıkan nesillerin doğmasına neden oluyor.

Okul müdürlüğü her şeyden önce bir yetki krallığı değil, etki liderliğidir. Bunun için iletişim ve erdem gibi önceliklerimiz vardır.

Öğretmenlik ise her şeyden önce kişisel tatmin ve uygulama mesleği değil, kişisel öz veri ve akademik olgunluk icrasıdır.

Okul yönetim ve öğretmenlik uygulamaları öğrenci merkezli olmayı başaramadığı müddetçe, velinin eğitim bilgisindeki eksiklik, yönetmeliğin özlük ve kamusal mesaj halindeki durumları eğitim öğretim sürecinin üzüm salkımı gibi görünmesine devam edecektir. Her üzüm içinde bağımsız ama bir dala bağlı olarak...

Bu nedenle görevler net belirlenmeli ve herkesin görevini yerli yerince yapması için fırsat verilmelidir.

EĞİTİMDE MİLLÎLİK

Yönetim şekli cumhuriyet olan her devlet, kurdukları cumhuriyeti tercih ettiği bazı ilkelere dayanır. Bu ilkeler bir zamanlar Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde olduğu gibi sosyalist de olabilir, İran İslam Cumhuriyeti'nde olduğu gibi İslam da olabilir.

Türkiye Cumhuriyeti ise kuruluşunda laik, ulusal, maddeci ilkelere dayandırdığı sistemini. Ancak laikliği Avrupa'daki gibi din ve devlet işlerini ayırarak değil, bizantinizmde olduğu gibi dini devlet kontrolü altına alarak uyguluyordu. Doğal olarak Cumhuriyetin dayandığı materyalist, laik, ulusal ilkeler eğitim alanının da ana ilkeleri oldu.

İlginçtir ki kuruluşundan bu yana bu ilkelere dayalı eğitim sistemi ülkemizde başarılı olamadı. Çünkü İslam ve doğu kültürünün bir parçası olan insanımız inançlarıyla kendisine dayatılan bilgiler arasında sıkıştı kaldı. Ne kendisi gibi kalabildi ne de Cumhuriyetin kurucularının dayattığı Batılı olabildi. Kaldı ki Osmanlı dönemindeki gibi çok uluslu, çok dinli büyük bir coğrafyaya da hükmetmiyor.

Daha önceki yazılarından birinde değerli aydınlarımızdan Mehmed Şevket Eygi BBC Türkçe'de yayımlanan bir programdan aldığı bilgilerle Singapur gibi multi konfesyonel bir yapıya sa-

hip (Çoğunluğu Çinli, sonra Hindu, Müslüman ve Hristiyan olan) bir ülkenin, dünyanın en üstün, en etkili eğitim sistemine ve okullarına sahip olduğunu belirtiyordu.

Ülkemizde hala çözülemeyen sorunların başında eğitim sistemi geliyor. Eğitim sistemimiz hala materyalist, laik ve ulusal ilkelere tamamen soyutlayamadı kendini. Buna yönelik çalışmalar var ama radikal, köklü adımların atılması gerekiyor.

Materyalist, laik, ulusal ilkeler yerine ahlakı ve maneviyatı esas alan millî ve evrensel ilkeler çocuklarımızın ve gençlerimizin fitratına da kültürüne de uyumlu olacaktır.

Ülkemizdeki ulusalcılık, kaynağını Batı'dan alan etnik kimliğe dayalı nasyonalizmdir. Avrupa'nın büyük düşünürlerinden Ervin Laszlo, bir kurum olarak ulusal devlet biçiminin 1648 tarihli Vestfalya Barışı ile başladığını, 17 ve 18. yüzyıllarda tüm Avrupa'ya yayıldığını belirtir. 1789 Fransız Devrimleri ulusalcılığın Batıda ise Batıya hayran ülkelerde doruğa ulaşmasına yol açmıştır. Türkiye ulusalcılığı (o günkü adıyla milliyetçiliği) 1930'larda İtalya ve Almanya faşizmini örnek alarak tercih etmiştir.

Bizim talep ettiğimiz milliyetçilik ise Kur'an'da belirtilen "milleti İbrahim'de

tarifini bulmuştur. "De ki: Allah doğruyu söylemiştir. Öyle ise hakka yönelmiş olarak İbrahim'in milletine (dinine) uyunuz. O, müşriklerden değildi." (3/Alî İmran, 95), Ayrıca "Sen onların milletlerine (dinlerine) uyuncaya kadar Yahudi ve Hristiyanlar senden asla hoşnut olmayacaklar." (2/Bakara, 120)

Millîlikten anladığımız İslam'la şereflelendikten sonra dinin emirlerine bağlı olan atalarımızın ve çağımızda yaşayan Müslümanların İslam'a aykırı olmayan gelenek, örf ve âdetlerinin oluşturduğu yaşama biçimidir.

Evrensel ilkeden kastımız ise faydasız, gereksiz teorik bilgiler yerine faydayı esas alacak, pratiğe dönüştürülebilecek genel bilimlerdir.

Millî eğitim, taklitçilikten uzak insanımızın tarihine, inancına, yaşama biçimine uygun, ahlakı ve maneviyatı, hakkı üstün tutan, adaleti, dürüstlüğü, insan hak ve hürriyetlerini, yardımlaşmayı esas alan eğitim sisteminin adıdır.

Bu tanımlar çerçevesinde ülkemizde uygulanan eğitimin millîleşmesini ve öğretimin dünyaca kabul görmüş, siyasi ve ideolojik etkilerden uzak, doğruluğu ispatlanmış evrensel bilimle desteklenen, insanlığa faydalı ve pratiğe dönüştürülebilecek öğretiler çerçevesinde verilmesini talep ediyoruz.

NEYİ, NASIL YAPMALIYIZ?

Bir işi yapmaya karar vermek o işin yarısını yapmış olmak demektir. Çok yönlü bir fizibilite çalışmasından sonra yapmaya karar verilen işlerde başarılı olma şansı yüzde yüze yakındır. Yada o işte başarısız olma ihtimali bulunmamaktadır.

Başarı, kişinin mevcut pozisyonundaki şartları pozitif yönde kanallize etmesi demektir. Başarısızlık takat yetersizliğinin farklı bir ifadesidir. Aslında başarısızlık yoktur. Kişi isterse başarıyı yakalaması muhakkaktır (Necm suresi, 39). Başarılı olmak için yapılması gerekenler şöylece özetlenebilir.

1) Niyet ve karar

Yapacağımız işe niyet ederek o işi yapmaya aynı zamanda karar da vermiş oluruz. Başlangıç için ilk adım niyet etmektir. Bu tutum aynı zamanda ibadet saikiyle yapılmalıdır. Çünkü ibadetler sadece belirli zamanlarda yerine ge-

tirilen tutum ve davranışlardan ibaret değildir. Ya da camideki eylemlerimizden ibaret değildir. İbadet; samimiyeti içerisinde barındıran, sıfır beklentiyle gerçekleştirilen ve yalnızca Allah rızasının umulduğu tüm davranışlardır.

Kararlı tutum ve davranış biçimi bireyin kişiliğinin bir parçası hâline gelmelidir. Kararlı olmak, yüksek motivasyonla birlikte mücadele etme gücünü destekleyen çok önemli bir etkidir.

2) Planlama organizasyon

Toplumsallaşmanın gereği olarak bireysel ve toplumsal sorumluluklarımız birbirinden bağımsızlaştırılmamaktadır. Bu da etkin bir planlama ve organizasyon gerektirmektedir. Planlamalarımız günlük, haftalık, aylık, yıllık ve hatta daha uzun vadeleri kapsayacak formatta yapılandırılabilir. Planlar uygulanabilir ve sonuç odaklı olmalıdır. Sadece görsele dayalı, ikna

edici ve uygulama özelliği bulunmayan planlar yapılmamalıdır.

Üst makam ve mercilerin takdirine matuf, içerisinde gizli/açık beklentileri barındıran, toplumsal yararlılık gözetmeyen, "Sırtımı kaşı, sırtını kaşıyayım." yaklaşımıyla hazırlanan planların başarı şansı bulunmamaktadır.

3) Çevreyle açık iletişim kurabilmek

Temel iletişim becerisi karşdakini anlamaya çalışmaktır. Anlatmaya çalışmak kısmen dayatma içermektedir. Ancak anlamak için çaba harcamak etkin bir saygıyı ve saygın olmayı gerektirir. Saygı duymak, karşımızdakini sorgulamadan anlamaya çalışmayı gerektirir.

Kişiliği sorgulamak, büyük bir iletişim faciasıdır. Oysa davranış değerlendirmesi ve yapıcı eleştiri psikososyal bir

olgunluktur. Temel iletişim becerilerini etkin kullanan kişiler sosyal çevrelerle barışık, kolay anlaşılan ve ikna yetisini geliştirmiş olan kişilerdir. Kişiler arası ilişkilerde sosyal olgunluk önemli bir yer kapsamaktadır. Sosyal olgunluk aktüaliteye hâkim olmayı, kendini çok yönlü tanımayı, etkin medya okuryazarlığını, istikrarlı okumayı ve çevrel şartları özümsemiş olmayı gerektirir.

İletişim engelleri, başarı önündeki çok önemli engellerdendir. Kişiler arasındaki ilişkilerde amaç iletişimin bir kazaya maruz kalmadan güvenli bir şekilde sürmesidir. Sıkça kullanılan iletişim engelleri; emir vermek, sorgulamak, yargılamak, açık aramak, kişiliği sorgulamak, tanı koymak, reddetmek, sorgu içeren sorular sormak, ad takmak, alay etmek gibi sıralanabilir.

4) Çalışmak/Mücadele etmek

Kazanmanın en önemli şartı belki de ilk şartı çalışmaktır. Çalışmadan herhangi bir kazanım elde etmeyi beklemek anlamlı değildir. Kuran-ı Kerim’de ifade edildiği gibi “İnsan için ancak çalıştığının karşılığı vardır (Necm suresi, 39).” Emek, sarf edilmesi hâlinde karşılıksız kalmayacağı güvence altına alınmıştır. O hâlde bir kazanım elde edilmek isteniyorsa çalışarak bunun gereği yapılmalıdır.

Ne yazık ki toplumumuzda hiçbir adım atmadan büyük sahiplenme beklentileri artmaktadır. Bu da tembelliği beraberinde getirmektedir. Eğer kişi iş yaşamında başarılı olmak istiyorsa öncelikle mesleki yeterliliğini maksimum düzeye taşımalıdır. Bizzat kendisinin yapması gereken iş ve işlemleri zamanında ve tam yapmalıdır.

Toplumsal hastalıklarımızdan birisi de yarım işlerle yetinmemizdir. Bunun farklı şekillerde izah tarzları geliştirilmiştir. Mesela “Başlayalım, nasıl olsa bir tamamlayan çıkar.” anlayışı... Oysa yapılan işten doyum sağlamanın en

önemli kriteri işin sonunda çıktığı görme-ktir. Düzenli, planlı çalışmalar gösteren kişi hangi alanda olursa olsun başarı kaygısı taşımamaktadır.

**“Her birey işti-
gal ettiği alandaki
uygulamalarında
adil olma vasfını
başat ilke
yapmalıdır.”**

5) Adalet

Sosyal bir varlık olan insanın en temel sorumluluklarından bir tanesi adalettir. Evde, okulda, karakolda, iş yerinde, sokakta, resmi kurum ve kuruluşlarda ve bilaistisna her yerdeki uygulamalarda adalet sıfır toleransla uygulanmalıdır. Adaletsizlik, ayrıştırmayı beraberinde getirmektedir.

Her birey işti-
gal ettiği alandaki uygulama-
larında adil olma vasfını başat ilke
yapmalıdır. Mesela yönetim kademe-
sinde bulunan bir yönetici, birlikte
çalıştığı personeline ilişkin hakkani-
yete dayalı adil olma vasfını hissettir-
melidir. Özellikle siyasi pozisyonlarda

bulunan parti ve ülke yöneticileri ta-
sarruflarında ayırım yapmayacaklarına
dair güvenceleri uygulamalarında ba-
rındırmalıdır. Herhangi bir gerek-
çeyle ülke insanının ayrıştırılması bü-
yük bir ihanettir.

Ülkemiz özelinde seksen iki milyon in-
san yaşamaktadır. Bu topraklarda aynı
havayı soluyan, aynı kültürel kodlarla
yoğrulmuş, içerisinde büyük zenginlik-
ler barındıran farklılıklarla bir olmuş
toplumumuzun bütün bireyleri birinci
sınıf vatandaş ve aynı zamanda kar-
deşler. Farklı kıyafetler, farklı siyasi
tercihler, farklı dinî yaklaşımlar, farklı
kültürler ve diller, farklı yaşam biçim-
lerinin tamamı saygıya değerdir. Hiçbir
gerekçeyle ayrıştırma yapılamaz.
Bizlere, ülke insanlarına bu zenginlik-
lerle yoğrulamak büyük bir güven ver-
mektedir. Ancak bu farklılıklarımız bazı
çevrelerce bilinçli ya da bilinçsiz istis-
mar edilmektedir. Bu durum ülkemizin
birlik beraberlik ve güçlenmesi adına
bir talihsizliktir.

6) Değerlendirme

Başarının en önemli ayaklarından birisi
de değerlendirmedir. Değerlendirme
yapılan işlere yönelik pe-
kiştireç niteliği taşıma-
lıdır. Eksiklikler, aksak-
lıklar üzerinden
yapılan değer-
lendirmeler
ortaya çıkan
pozitif sonuç-
ları örtebilir. Bu
yüzden öncelikle
güzellikler de-
ğerlendirilmeli
ve buradaki
kazanımların
genellenme-
si için farklı
yöntemler geliştiri-
lir. Başarı/başarısızlık iliş-
kisinde süreç çok önemlidir. Önceden
planlanmış organizasyonlar sabırla ve
etkin bir şekilde uygulanırsa istenen
başarı ortaya çıkacaktır.

İnsanlar arasındaki ilişkiler her zaman
güvene dayalı ve şeffaflık ilkesiyle sür-
dürülmelidir. Arka plan değerlendiri-
meleri her zaman ilişkilerde zedeleyici
olmaktadır.

DİNÎ FAALİYET ADI ALTINDA DİNİ İFSAT HAREKETLERİ

Dinin toplumlar üzerinde ne denli güçlü bir etkisi olduğunu bilen devletler veya küresel güçler tarih boyunca dini kendi tekellerine almak veya çıkarları için kullanmak amacıyla çeşitli yollara başvurmuş, değişik projeler uygulamışlardır. Yakın çağda ise materyalist ve seküler rejimler dinin tamamen toplum hayatından silinmesi için çeşitli fikirler ve yöntemler geliştirmişlerdir. Bütün bu ifsad ve imha çalışmalarının merkezinde dünyayı bir ahtapot gibi sarıp sarmalamış küresel emperyalizm ve onun arkasındaki gizli dünya devleti bulunmaktadır. Bu şer merkezi nihai hedefi olan dünya egemenliğini kurmak için önünde engel gördüğü maddi ve manevi tüm unsurları birer birer yok etmenin planlarını uygulamaya yüzyıllardan beri devam etmektedir. Ellerindeki silah, teknoloji, ekonomi, siyaset ve medya gücünü tamamen bu yolda kullanmaktan geri durmayan bu şeytani güçler tüm insanlığı tek tip dünya vatandaşı yaparak köleleştirmek için din, örf-adet, devlet,

millî kültür ve sanatı tamamen ortadan kaldırmanın çabası içindedirler.

Geçmişte ve günümüzde küresel emperyalizmin amacına ulaşmak için önünde bulunan dünyadaki en büyük engel İslam'dır. Hazreti Âdem (A.S.) devrinde başlayan hak ve batıl mücadelesi bütün peygamberler devrinde sürmüş ve son peygamber Hazreti Muhammed (S.A.V.) zamanında da devam ederek günümüze kadar ulaşmıştır. İslam'ın önünü kesmek, yayılmasını ve güçlenmesini engellemek için önce Arap yarımadasındaki materyalist müşrikler daha sonra Medine'deki fitneci kapitalist Yahudiler, sonraki aşamada ise bölgenin zalim emperyalist güçleri Bizans ve Sasani devletleri Müslümanları durdurmak için binbir taktik ve tertip peşinde koşmuşlardır. Ancak dışarıdan İslam'a ve Müslümanlara bir zarar veremeyeceklerini anlayan şer güçler kaleyi içeriden ele geçirmenin planlarını yaptılar ve ne yazık ki bunda da kısmen başarılı oldular. Üçüncü Halife Hazreti Osman (R.A.) zamanında kay-

natılan fitne kazanı Müslümanları içine çekmeyi başarmıştı maalesef. Fitneyi körükleyen, fitne tohumunu yeşerten en büyük nedenlerin başında insanların mal, makam ve şöhret ihtirasları gelmekte idi. Bu ihtirasların yanına bir de kin ve intikam tohumlarını yeşertmek için eklenen birkaç cinayetin işlenmesi fitnenin büyümesi için yeterli olmuştu. Bu dönemde çıkarılan fitne, Müslümanların Şii, Sünni ve Harici gibi gruplara bölünmesine neden oldu. Önce Hariciler daha sonra Hasan Sabbah'ın başını çektiği Haşhaşiler ve benzeri batıl hizip, fırka ve mezheplerle mücadele eden Müslümanlar bu dönemlerde çok ağır bedeller ödemiş, önemli kayıplar yaşamışlardır.

Emevi, Abbasi, Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde Müslümanlar çeşitli batıl mezhepler, fırkalar, inançlar ve akımlarla karşı karşıya geldiler. Çok ağır imtihan ve aşamalardan geçen Müslümanlardan akliselim sahipleri itikatta ve amelde orta yolu seçerek Hazreti Peygamber (S.A.V.) ile onun

ashabının ve onlara tabi olanların izlerinden gitmek suretiyle dönemlerindeki ricit, yıkıcı ve zararlı düşünce ve akımların tesirlerini engellediler. Bu mücadelede en önemli görev elbette önce âlimlere ve sonra onlara destek veren dirayetli idarecilere düşmüştü. Osmanlı devletinin son dönemlerinde ortaya çıkan Cemalettin Afgani, Reşit Rıza ve Muhammed Abduh gibi dinde reformu savunan İngiliz ajanları fikirlerini İslam dünyasında yaymak için büyük gayret göstermiş ve bu konuda ciddi miktarda taraftar toplamışlardır. Bu üçlüden Reşit Rıza, Afgani ve Abduh'un mason olduklarını bizzat itiraf etmiştir. Sultan II. Abdülhamit Han Dönemi'nde İstanbul'a davet edilen Afgani (aslen İran'ın Esedabad kentinde doğan İranlı bir Şii)'nin İngiliz ajanı olduğu kesin olarak anlaşılınca ev hapsine tabi tutulmuş ve kaldığı evde eceliyle ölmüştür. Sonraki dönemde Pakistan'da ortaya çıkan Fazlurrahman da dinde reform ve dinler arası diyalog fikirlerini savunmuş, bu nedenle Pakistan'da istenmeyen adam ilan edilerek ülkesini terk edip Amerika'ya yerleşmiştir. Dinler arası diyalog akımının öncülerinden olan Fazlurrahman'ın oğlu Hristiyanlığı kabul etmiş, böylece babasının "Üç İbrahimi din arasında fark yoktur." tezini hayata geçirmiştir.

Önceki asırlarda da İslamiyet'i kendileri açısından zararsız hale getirmek için çeşitli tezler geliştiren sömürgeci İngilizler müsteşriklerin uydurduğu bilgi ve fikirleri Müslümanların içinden bulup yetiştirdikleri ajanları aracılığı ile yaymışlardır. İslam'ı İslam olmaktan çıkarıp Hristiyanlığa benzetmek için çaba sarf eden İngilizler İran'da Mirza Ali Muhammed ve öğrencisi Bahauallah sayesinde Babailik ve Bahailik adlarında yeni dinler ve mezhepler icat etmişlerdir. Aynı dönemlerde yine Hindistan'da Mirza Gulam Ahmed Kadiyani sapık fikirleriyle Müslümanları bölmüş Kadiyanilik diye bir fırka icat ederek İngilizlerin Hindistan'ı sömürgeleştirmesine katkı sağlamıştır.

20. yüzyılda da İslam düşmanlarının İslam'a saldırısı hız kesmemiştir. İfsatçı şer güçler İslam coğrafyasının hemen her bölgesinde kendi emellerine hizmet eden birilerini bularak yetiştirmiş ve kullanmışlardır. Bunun en güzel örneği ülkemizdeki FETÖ hareketidir. Elli

yıla yakın bir geçmişi bulunan akım tıpkı geçmişteki örnekleri gibi gizliliği yani takiyyeyi esas almış ve bu şekilde her yere ve her kuruma sızmayı başarmıştır. Son olarak 15 Temmuz darbe girişimi ile ülkemize ve milletimize çok ağır bedellere mal olan bu dış kökenli akım "Dinler arası diyalog" ve "İlmlî İslam" projelerinin en önemli savunucusu ve uygulayıcısı olarak zihinleri ve gönülleri ifsat etmiştir. FETÖ dışında aynı amaçlar için çalışan yine dış mihraklı değişik isim ve unvanlara sahip şahıs ve gruplar özellikle ilahiyat fakültelerini üs olarak seçerek buralarda düşünce ve inançlarını serdetmek suretiyle ülkemizdeki çok önemli bir kesimi etkileri altına almışlardır. Batılı müsteşriklerin hazırlayıp servis ettiği özellikle İslami nas ve pratiğin tenkidini ele alan tartışmalı meseleler bu zevat tarafından medya organları ve iletişim araçlarıyla da kamuoyuna "İslam'a akılcı eleştirel yaklaşım" maskesi altında yutturulmaktadır.

Osmanlının son dönemlerinde Avrupalıların etkisi altındaki Batıcı aydınlar Müslümanların bilim, fen ve teknoloji alanında geri kalma nedeni olarak doğrudan İslamiyet'i hedef almışlardır. Bu konuyla ilgili Ziya Paşa'nın 19. asırda kaleme aldığı: *İslam imiş devlete pâ-bend-i terakki, / Evvel yoğ idi işbu rivâyet yeni çıktı. / Millîyyeti nisyan ederek her işimizde, / Efkâr-ı Firenge tebaiyyet yeni çıktı. / Eyvah bu bâzîçede bizler yine yandık, / Zîra ki ziyan ortada bilmem ne kazandık*. Dizeleri ile bu kesimin o dönemdeki durumlarını ve sebep oldukları sonuçları çok güzel anlatmaktadır. Cumhuriyet Dönemi'nde de geri kalışımızın faturası yine İslam'a kesilmiş, buna binaen "dinde reform" çalışmaları aynı bu batıcı zihniyetin eliyle devam ettirilmiş, din camiye hapsedilmeye çalışılmıştır. Bu ifsada karşı Müslümanlığın savunucusu âlim, mütefekkir, yazar, şair ve siyasetçilerin verdiği mücadeleler başarıya ulaşmış. Böylece köşeye sıkışan Batıcı ifsatçıları taktik değiştirerek din eğitimi kurumları ve entelektüel çevrelerin içine sızmak suretiyle Müslümanların inancına zarar vermeye devam etmişlerdir.

Son yetmiş yıllık dönem içerisinde ilk hedef olarak 3 Mart 1924'te tekke ve zaviyelerin kapatılması ile varlığını ille-

gal olarak sürdüren tarikatlar ve bunların üzerinden tasavvuf seçilmiştir. Tarikatlardaki mevcut silsilenin devam eden bir kolu olmaksızın türedi şekilde ortaya çıkarak yanlış fikirlere ve davranışlara sahip bazı şahıs ve gruplar üzerinden tasavvuf çok ağır şekilde eleştirilmiş ve bu şekilde din eğitimi çevrelerinde gözden düşürülmüştür. İkinci hedef olarak ehl-i sünnet mezhepleri seçilmiş ve fıkhi mezheplerin varlığı tartışmaya açılmıştır. Her iki alanda epey mesafe kat ederek taraftar toplayan bu ifsatçı kesimler üçüncü hedef olarak hadis ve sünneti seçmiş, yine din eğitimi kurumları ve ayrıca basın ve yayını kullanmak suretiyle hadis ve sünnet konusunda ortaya attıkları yanlış iddialarla Müslümanların itikatlarını ve amellerini bozmaya çalışmışlardır. Bunların meşhur bir temsilcisinin sarf ettiği "Hadis usulü, yalan söyleme usulüdür, yalanı tumturaklı bir şekilde söylemenin usulüdür." sözleri, bunun gibilerin gerçek niyetlerinin sünneti ortadan kaldırmak ve böylece peygambersiz bir din icat etmek olduğunu göstermektedir. Son olarak dördüncü aşamada Kur'an-ı Kerim'i hedef alan ifsatçılar onu da tartışmaya açmışlardır. Akademik unvanlara sahip bazı zevat yine basın ve yayın aracılığı ile "tarihsellik" ve "yerellik" tezlerini ileri sürerek Kur'an ayetlerinin hükümlerinin günümüzde geçersiz olduğu iddiasında bulunmuşlardır. Hatta bunlardan biri aklına yatmayan bazı ayetlerin "hâşâ" Peygamber Efendimiz (S.A.V.) tarafından Kur'an'a ilave edildiğini iddia ederek alenen küfrünü ilan etmiştir. Bu gidişle dalalette olan bu gürhün son aşamada Cenab-ı Allah'ın varlığını, sıfatlarını ve hâkimiyetini de tartışmaya açmak suretiyle pirleri Yaşar Nuri Öztürk gibi deist ya da ateist olma ihtimalleri de mümkündür.

Geldiğimiz bu noktada eğitim, hukuk, sosyal yapı, iletişim, ekonomi, din ve kültür alanları başta olmak üzere her alanda küresel emperyalizmin saldırılarına maruz kalan İslam ülkelerinin Müslümanları okuma, araştırma, öğrenme, çalışma ve cihada yeniden dönerlerse bu ifsattan kurtulacaklar, aksi takdirde bu girdapta yok olup gideceklerdir. Rabbim bizleri hakkıyla iman eden, salih amel işleyen, birbirine hakkı ve sabrı tavsiye ederek gerçek kurtuluşa eren kullarından eylesin. Âmin.

KUTLU İLMİHAL

Türk hikâyeciliğinin yaşayan pîrlerinden biri hiç şüphesiz Mustafa Kutlu'dur. İlk hikâye kitabı *Ortadaki Adam*'dan (1970) son hikâye kitabı *Sevincini Bulmak*'a (2018) kadar bize insanımızı, manevi değerlerimizi, bin yıllık kültürümüzü, ariflerin imbiğinden süzülen hikmetleri anlattı. Son iki yüz yıldır dolaşmakta olduğumuz *kapıların* güvelerce kemirildiğini, sırtımızı çevirdiğimiz ormanların ise gür olduğunu göstermeye çalıştı.

Onu, hikâyeleri dışında köşe yazılarıyla da tanıyoruz. Gündeme hapsolmayan, yerli ve dertli olduğu konularda uzun yıllar yazılar yazdı (Hâlen de yazıyor). Bunların bir kısmını kitaplaştırdı (*Akasya ve Mandolin*, *Yoksulluk İçimizde*, *Vitrinde Olmak*, *Vatan yahut İnternet*). Derin memleket meselelerine de ince dokunuşlar yapar bu kitaplarda Kutlu. Hikâyeleri kadar deneme tarzında kaleme aldığı bu yazıları okumak da çok zevklidir.

Bundan birkaç sene önce (Şubat 2017), Mustafa Kutlu çok farklı ve hoş bir eserle karşımıza çıkmıştı: *İlmihal Yahut Arzuhal*. Biraz geç kalmış olsak da bu eserden söz etmek istiyorum.

Kitap; günlük hayatımızda karşımıza çıkan, hissettiğimiz, yaşadığımız, konuştuğumuz birçok kavram hakkında ayrı ayrı kaleme alınan deneme tarzında yazılardan oluşuyor.

Esasen ilmihal kitapları dini konularda; itikat, ibadet, ahlak ve muamelata dair malumatı içeren ve hitap kitlesi epey geniş olan eserlerdir. *Mızraklı İlmihal* ve *Birgivi Risalesi* bu tür eserlerin en meşhur örnekleridir. Hemen her evde bu tür eserleri görmek mümkündür.

Bu mezkûr ilmihal ise diğerlerinden biraz farklı; usta hikâyecinin sahici bir dil ile yaşadıklarından, gözlemlerinden yola çıkarak gündelik hayatta kullandığımız kavramları yorumlamasıyla oluşan sıra dışı bir ilmihal. Eserin önsözünde Kutlu'nun yakın arkadaşı İsmail Kara hocamız, kitabın bu farklı yönüne değiniyor: "*Yazar metinlerin neredeyse tamamında aslında kendi tecrübelerini, müşahedelerini, içten duyduklarını, tazarru ve niyazlarını, ızdıraplarını, zevk ve acılarını, ümit ve korkularını, rüya ve hayallerini anlatıyor. Bir dua gibi, bir rahmet seli gibi hikâye ediyor. Merhamet, hürmet, hizmet sütunları üzerine yükselen bir ahlak dünyası, bir insanlık mahşeri kuruyor.*" (s. 7)

Önce Ahlak

49 yazıdan oluşan eserdeki bazı başlıklar şunlar: Allah için, abdest, namaz, yolcunun kitabı, hatasız kul olmaz, kanaat, şükür, bereket, hayâ, nasip, sabır, muhabbet, hüznün, yara, benlik davası...

Ahlak kelimesinin üç ayrı yazı başlığında geçtiğini fark ediyoruz: Ahlak dersi, önce ahlak, ahlak ağacı. Müslüman kimliğine sahip olanların çoğunun sayılara/rakamlara önem atfettiği bu dönemde ahlakın altını kalın çizgilerle çiziyor Kutlu, **önce ahlak** diyor.

1980 sonrası ülkemizde uygulanan politikaların parayı her şeyin önüne koyup ahlakı geri plana ittiği, bunun da zalim bir zenginliği doğurduğunu belirtiyor. Ahlakın önemsenmediği toplumlarda birtakım hastalıklar ortaya çıkacaktır; yalnızcılık, bencillik, kin ve öfke, inançsızlık, güvensizlik, mutsuzluk, bir türlü tatmin olmama hali... Bu hastalıkları seküler ahlakla (!) çözmek mümkün değil elbette. "Allah'a ve ahiret gününe inanmayan bir düşünceden ahlak zuhur etmez" diyor Kutlu.

Modern zamanların manevi dünyamıza müdahalelerine çarpıcı örneklerle değiniyor yazar. Ezanın hoparlör ile okunması, insanların ezana değil de saatlerine bakıp vaktin girdiğini anlamaya çalışması, ezanı duyamayıp büyük gökdelenlerin rutubetli bodrum katlarındaki mescide yönelen işçilerden söz ediyor. Tüm bunlar hiç şüphesiz ezanın derinlerden gelen anlamına gölge düşürüyor.

Bir Şey Yap

"Hareketsizlik günahtır." der Nurettin Topçu. Kutlu da onun izleğini takip ederek, **"bir şey yap"** diyor. Hiçbir bahaneye sığınmadan... Bahanelerin, "ama"ların sonu yok. Bugün bir sıkıntın biter, yarın başkası başlar. Yapılacak güzel/faydalı işleri erteleye erteleye bir de bakarsın ki **vakit** dolmuş.

"Yapabileceğiniz en küçük bir iyiliği bile hakir görmeyin. Elinizden bir şey gelmiyorsa bari güler yüz gösterin. "

"Bir şey yap güzel olsun. Huzura vesile olsun. Rikkate yol açsın, şevk versin, hakikate işaret etsin. Bir şey yap doğru olsun. İnsanları yalanın ve yanlışın bataklığına düşmekten korusun. Rüzgâra ve akıntıya kapılmasın. Kırılsın lakin eğilip bükülmesin. Bir şey yap iyi olsun. Hizmetten, hürmetten, merhametten müteşekkil olsun. Kalpleri yumuşatsın; gari-bin, yolcunun, zayıfın derdine derman olsun." (s. 53-54)

İyilik Daima İyilik

Kitaptaki yazılarda yoksullara, gariplere, fakirlere yardım etmenin de altının çizildiğini görüyoruz. Üç-dört yazı özellikle bu konuya ayrılmış. Yazarın tanınmış bir yardım derneğinin kurulmasına öncülük ettiğini biliyoruz. Üstadımız hem kavli hem filli hem de fikri olarak bu derin meseleyi dert edinmiş.

Bugünün hâkim ideolojisi ise başka şeylere bizleri çağırıyor. Geçenlerde reklamlarda görmüştüm, **bir iyilik yap kendine** diyordu. İyiliği kendine yap, başkasına değil. Batılılaşmanın bizi getirip bıraktığı yer nefsimiz oluyor. Kanaat etme, paylaşma, diğerkâmlık yok. Oysa geleneksel anlayışımız paylaşmanın bin bir örnekleriyle doludur. Usta hikâyecimiz birçok yazısında bu konulara değiniyor:

"Yapabileceğiniz en küçük bir iyiliği bile hakir görmeyin. Elinizden bir şey gelmiyorsa bari güler yüz gösterin. Evinizde tencere kaynıyorsa bize yetmez demeyin, suyunu biraz fazla katıp komşunuza da ikram edin." (s. 67)

Daha çok hikâyeleriyle tanıdığımız Mustafa Kutlu *İlmihal Yahut Arzuhal* adlı eserinde ilmihal kitaplarında sıkça geçen, manevi hayatımızı şekillendiren kavramları kendi zaviyesinden, sözü ve okuyucuyu yormadan, gönlünden güç alarak yorumluyor.

Eserin önsözünde, yıllar önce ilk metinler ortaya çıktığı zaman kitap için düşünülen ilk isim de zikredilmiş. Biz de o ismi bu yazıya başlık olarak seçtik.

Kutlu'ya sağlıklı, hayırlı ve bereketli ömürler diliyoruz.

İlmihal Yahut Arzuhal, Dergâh Yayınları, 2017.

BAŞ BAŞA BAĞLI TOPLUMDAN BAŞIBOZUK TOPLUMA

S on beş on yıldır konuşulan üzerinde herkesin hemfikir olduğu ancak tam olarak bunu tanımlayamadığı toplumsal bir durum var. Olgunluk yaşında olanlar bu durumu "Eskiden sevgi saygı vardı, muhabbet vardı, komşuluk vardı, küçük büyüğü bilirdi, büyük küçüğünü bilirdi." diye hayıflanarak kendince ifade ediyorlar. Devamında şu muhabbetlere şahitlik ediyorsunuz; bizim zamanımızda babamızın yanında ayağımızı uzatamazdık, büyükler konuşurken söze giremezdik, öğretmenlerimizi yolda sokakta görünce esas duruşa geçerdik, benim ustam şöyle disiplinliydi, benim komutanım şöyle sert adamdı vb. Akademisyenler ve kanaat önderleri yazarlar ise kavramsal anlamda bu durumu tahlil edebilmiş değiller.

Sıraladığım gözlemlerden büyükler, yaşlılar, öğretmenler, ustalar, idareciler, hocalar zaten müşteki. İşin tuhaf

tarafı bütün bu saygısızlıkların öznesi zamane gençliği de müşteki. Bunu sosyal medya ortamında dolanan mavra muhabbetlerden çabucak anlayabiliyorsunuz. Kimse hayatından memnun değil, herkes mutsuz, geleceğe dair umutlar yitirilmiş durumda, intihar etmek istediğini açık açık yazanlar azımsanır gibi değil.

Tarih, bilim, din, eğitim, sağlık, siyaset ve en basit günlük konuların farklılıkların bile derinleştiği/derinleştirildiği, bilginin çoğaldığı ancak bir o kadar da kavrayışın sığlaştığı İnternet çağında zihinler darmaduman edilmişken, hoşgörünün nezaketin yitirildiği edepten yoksun bir tavırla hemen hemen hiçbir noktada insanlar uzlaşamazken, tuhaf bir şekilde bu konuda birleşiyorlar. İktidar yanlısı/yandaşı havuz medyası, konu ahlak ve maneviyyata gelince yelkenleri suya indiriyor ve çektiğim fotoğrafı kabul ediyor. Çünkü

O da ailesinde işyerinde bu mutsuzluğu tatmış vaziyette. Lakin bu işlerin sorumlusu olarak da hiçbir zaman iktidar sahiplerini görmüyor, iktidara toz kondurmuyor, o ayrı bir parantez.

Bu manzaranın sosyoloji bilimi ve disiplini kapsamında karşılığı, çerçevesi ve tanımı nedir? Bu bilim insanlarının işi. Ancak bu hayatı yaşayanlar biz olduğumuza göre bu konuda kafa yormak, sorunları tanımlamaya çalışmak ve çözüm önerileri sunmak sanırım hadsizlik sayılmaz. Bu yazı biraz da bunu amaçlıyor. Şimdi konunun biraz daha içine girerek tetkik etmeye çalışalım.

Üç kişi yola çıkarken aranızda birini imam seçiniz, buyruğunu hayatında uygulayan bir toplumduk biz. Acemi er eğitim birliklerinde Mehmetçiğe iki kişi kalınsa kıdemli olanın komutan yeni olanın ona itaat etmesi öğretilir-

di. Yabancı güçler 2000 yıl önce Mete Han'la temelleri atılmış ordumuzun ül-kemizin en güvenilir kurumu olduğunu çok iyi biliyor ve Türklerin en büyük kıymeti olarak orduyu işaret ediyor-lardı. Osmanlıda asıl unsur Müslüman Türkler cihat, sefer, fetihle meşgulken ticaret ve iş hayatı azınlıkların elinde yürümüştü. Ve şer güçler bu sağlam yapıyı da çözmek, darmadağın et-mek üzere stratejiler ürettiler. Çünkü ordu, Peygamber ocağı anlayışıyla ci-hat ve şehadet şuurunu yitirmedikçe bu ordunun elini bükemeyeceklerini Çanakkale ve İstiklal Harbimizde çok iyi anlamışlardı.

Henüz adı konmamış bu toplumsal travmanın etken çatı kavramının kültü-rel emperyalizm olduğunu düşünüyorum. Yaşamakta olduğumuz gerçeklik öylesine kendi akışı içinde gelişigüzel değil bence. Planlı, projeli, üzerinde uzun vadede düşünülmüş, toplum mühendisliği yapılmış, gen haritaları çıkarılmış, yıllar yıllar önce kararları uygulamaya konulmuş bu durumun. Biz aslında şu an çıktığı ve sonucu yaşıyoruz. Esefle söylemek gerekir ki Emperyal güçler bu durumumuzda bile hala edep ahlak iman kırıntıları gördükleri için razı değiller, daha ileri emelleri var. Bizi bitirmek ya da köle-leştirmek (tamamen) istiyorlar.

Bu uzun vadeli projelerin kilometre taşları ihtilaller, devrimler, savaşlar, muhtıralardır. İşin uzmanlarına göre her ihtilal beraberinde bir ekonomik sistemi dayatır, bunu devamında çıkarılan anayasalardan ve temel kanunlardan okuyabilirsiniz diyorlar. Örnek olarak yurtdışı örneklerini de sıralıyorlar ve ülkemiz yakın tarihinden de bahsediyorlar. 1960 darbesi karma ekonomik modeli, 80 ihtilali 24 ocak kararlarını serbest piyasa ekonomisini, 28 şubat postmodern darbesi dalgalı kur sistemini ve rant ekonomisini gümrük birliğini getirdi. İlk başta bahsettiğimiz bize magazin gibi gelen konular bu kırılma ve sıçramalarla bire bir ilintili. 1980'li yıllarda devreye alınan Monetarist ekonomi anlayışı bereberinde toplumun dönüşmesini hedefliyordu. Hatırlanacak olursa transformasyon kelimesi o

yıllarda dillere pelesenk edilmişti. Akabinde 90'lı yıllarda küreselleşme ve globalleşme kelimelerini çok duyar olmuştuk. Bunların hiçbiri tesadüfi değildi. Bugün son tahlilde görüyoruz ki liberalizmin hukukun üstünlüğü ve düşünce özgürlüğü ayağını değil tüketim başboşluk sınırsız özgürlükler ayağını almışız. Bugünkü buhranların sebebi bu yanlış tercihimizdir.

80'li yıllardan önce ecdadımız Osmanlıdan miras ataerkil bir yapı vardı. Pederşahi devlet yapısının izdüşümünde mikro devlet ailede de bir otorite disiplin vardı. Baba evlatlarına değil erkek kardeşlerine bile yön verir, sahip çıkar, ailede babaya, kocaya itaat dinimizin de buyruğu ile Allah ve resulüne itaatle eşdeğer gibi tutulurdu. Bunun için ailenin çok mütedeyyin olmasına da gerek yoktu. Eski kuşak solcu ve Kemalistleri dinleyin, onlar da bu günümüz başboşluğunu kabul ediyorlar. Vesayet sistemi olduğu söylenen 60'lı yıllarda yaşayan kültürün etkisiyle toplumda bir çözülme olmamıştı.

**“Aile reisleri
evin en yalnız en
garibi durumda.
Bacak kadar
çocuğuna dahi
sözü geçmiyor
artık babaların.”**

İdeolojisi ne olursa olsun bir hâkim bir saunada resimlenemezdi. Ceza hâkimleri duruşmaya abdestli girerlerdi. Eski Türk filmlerini izlediğimizde bu filmler bize geçen tatlı hüznün duygusu geçirir, yokluğu ve yoksulluğu ama buna rağmen insan kalabilmeyi “ fakir ama gururlu” repliğiyle anlatmak isterdi aslında. Sobanın bile olmadığı, sadece köylerde ısınma ve ısıtma vasıtası ocak varken bir zorunlu aile birliği vardı. Soba ile bu birliktelik odalara,

kaloriferle bireylere, akıllı telefonlarla yalnızlıklara ayrıştı. Artık bereket iner dediğimiz aynı tasa kaşık salmanın hazzından bireye özel servis tabağında tıknamalara özeniyoruz. Anadolu'da aile meclisi önemli bir konuda karar alacağı zaman mesela aileden bir kız istendiğinde aile reisi aile meclisini toplayalım, istişare edelim manasında “Biz bir ocak başı olalım.” size cevap verelim derdi.

Şimdi ustalar, çalıştıracak çırak bulamıyor. O iş bitti. Meşum 28 Şubat darbesi ile eğitim sekiz yıla çıkarıldı ve aileye katkı yapmayan sorumsuz bireyci, menfaatçi, paylaşmayan nesiller yetiştirdik. Eskiden usta, baba yarısı sayılırdı. Ben küçüklüğümde çırağına kalfasına sahip çıkan onu terbiye eden ona nasihat eden hatta onu evlendiren ve dükkânını yaşlandığında devreden ustaları biliyorum. AKP hükümeti de eğitimi 12 yıla çıkararak, her ile bir üniversite açarak eğitimin kalitesini yerlere düşürerek, onlarca defa bakan ve sistem değiştirerek, üniversite mezunu işsizler ordusu yaratarak bu disiplinsiz kaotik toplumsal düzene ve ahlak yangınına benzin sıkıyor.

Kadınlar iş hayatına daha fazla soku-larak, KADEM gibi kuruluşlar ile, kadına şiddet dezenformasyonu ile, kardelen projeleri ile aile de bu işten nasibini almış durumda. Aile reisleri evin en yalnız en garibi durumda. Bacak kadar çocuğuna dahi sözü geçmiyor artık babaların. Yüksek sesle söyleyemeseler de babaların çoğu kendini ATM gibi hissediyor sadece maaşlar çekilirken hatırlandığı için. Bir karış boyuyla çocuklar ayak diretip istediği ürünü marketten aldırabiliyor. Küçücük çocuklar teknolojik cihazların tozunu attırıyor, marka giyiniyor yabancı ergen popçuları takip ediyorlar. Sanırım uzun uzun malumu anlatmaya gerek yok. Hadisi şerifte ifade edilen kıyamet alametini yaşıyor gibiyiz. Babalar ve anneler evlatlarının fırçasını yiyor, kendi çocuklarının yetiştirme cefası yetmiyormuş gibi torunlarını büyütüyor, onlara pervane oluyorlar. Evlatlar anne babalarına bir zahmet kalkıp su ikram etmekten acizler. Çanakkale'de hey on beşli türküsünde anlatılan bıyığına demir

tarak geçiren yeşil ekin gibi genç yaşta biçilen Allah için Kur'an için namus için vatan için seve seve ölüme giden ecdadımız nerde ve biz neredeyiz. (rahmet ve minnetle anıyoruz onları).

Eskiden karakollar ve mahalle bekçileri bir sübap vazifesi görürdü, insanlar kendilerinden biraz tırsak dursa da polise güvenirdi. Karakola düşmekten imtina ederdi. Karakol amiri çoğu meseleyi Bir Hulusi Ketmen babacanlığıyla oracıkta hallederdi. Polisi de jandarmayı da takan yok, siyaseten bana zarar gelmesin veya hırslı hırsız bir baliciye izansız bir ergene denk gelirim diye onlar da olayları seyrediyor artık.

Eğitim camiasını saymama gerek var mı bilmiyorum. Eti senin kemiği benim derisini Kızılay'a verelim.) anlayışından neredeyse öğrenciye el pençe divan duracak kıvama geldik. İmam hatipli yıllarımızda ders boş geçtiği için cuma namazını okul camisinde değil de çarşıda bir camide eda ettiğimiz için yediğimiz masum sıra dayaklarını hatırlıyorum. O yıllarda gençlik haliyle hiç hoşlanmadığımız disiplin abidesi hocalarımıza bugün derin bir hürmet ve minnet duygusu içerisindeyim. Sıra dayağı yediğimiz için hakkımızı helal etmek ne kelime iyi ki de bizleri adam etmişler, bize emek vermişler, bir odundan kalastan sanat eseri nesiller çıkarmışlar.

Bu yazı bu mevzuyu kaldırmaz. Saymakla yazmakla bitmez. Büyük şuralara ihtiyaç var sorunların tespiti ve

analizi için. Elbette yeni bir dünyayı yeni bir medeniyeti inşa ve ihya için çözüm önerilerine ve projelere de. Rahmetli Erbakan Hoca'm Adem (as) dan konuyu alır, 5000 yıllık mikrop siyonizmden Kabala'dan anlatır; Eski Mısır, Eski Yunan, Eski Roma, Rönesans ve Batı ile mevzuyu yakın tarihe getirir, siyonizmin Haim Naum planından Sevr'den söz eder, günümüze kadar getirir, matematikte extrapolasyon kavramından söz eder geleceğe yönelik hadisenin nasıl gelişeceğine projeksiyon tutardı. Bugün bizde eksik olan budur. Büyük resmi gören, ufuk çizen, çığır açan, vizyon koyan bir lider bakış açısıyla yine Hoca'mın talebeleri olarak onun aydınlatığı yoldan yürümek durumundayız. Onun anlattıklarının masal olmadığını, niçin üstüne basa basa " önce ahlak ve maneviyat" dediğini iyi anlamamız gerekiyor.

1826'da Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılması ile bana göre başlayan Batılılaşma ihaneti, halen Avrupa Birliği müktesebatına sahip çıkma yanlışlığı ile devam ediyor. Allah bizi ikinci Endülüs nihayetinden korusun. Emniyet ihraç eden ve en büyük serveti ve sermayesi millî ordusu kabul edilen ve asker millet addedilen bu millet; Ergenekon, bedelli askerlik, kolay vatandaşlık ile bu değeri de kaybetti.

Bir spor müsabakasında bile makine gibi işleyen Alman disiplini varken, Japonlar iş ahlakı ve ülkelerine adanmışlıkları ile dünyaya parmak ısırtırken, biz zaten hilafetle kaybettiğimiz başıbozukluğumuza askeriye, emniyet, aile, okul – üniversiteleri saymıyorum çünkü üniversiteler bilim üretme misyonundan ziyade, kampüs mantığıyla şehirden uzaklaştırılarak özgürlük kampı gibi sunulmuş ve başıboş gençlik hedeflenmiştir, savaşıma seviş denmiştir- ve en sonunda millet bahçeleri avareliği ile devam ediyoruz.

“Geleceğe yönelik yegâne umudumuz “Millî Görüş” hareketinin söylem ve projeleridir. ”

Çözüm tabii ki iki değil, dört değil, seviz elle Kuran ve sünnete uymaktır. Bu uymanın kazandıracığı kadim ahlak ve kültür modernitenin bizi düşürdüğü bu zilletten kurtaracaktır. Tarım toplumundan sanayi toplumuna geçişte yaşanan bu dağınıklık, başıbozukluk planlıdır programlıdır yaşananlar tesadüfi asla değildir. Birileri bizi stratejik alan tarım ve topraktan uzak tutarak köyleri boşaltmakta şehirlere yığmakta borca esir etmekte düzene ucuz köleler yapmaktadır. Bu ekonomik politikalar bizi tekrar duyunu-mumiye mecbur etmiştir, Batılıların amacı Sevr'dir, Haim Naum planıdır, bunlar masal değildir, Allah saklasın iç savaştan söz edilmektedir. Ekonomi ile ahlak birbirine sıkıya bağlıdır (açlık sofuluğu bozdurur).

Geleceğe yönelik yegâne umudumuz “Millî Görüş” hareketinin söylem ve projeleridir. Bu işi dert edinmesidir. Evrensel ifsat hareketine karşı evrensel ıslah hareketini bir cihat ilmi hali rehberliğinde ve şuurla yürüten yegane hareket “Millî Görüş”tür.

HIZLA ARTAN TEHLİKE DİSLEKSİ VE ÖĞRENME GÜÇLÜĞÜ

Disleksi, öğrenme şartlarında ki olumsuzluğa, zeka düzeyine, nörolojik hastalıklardan bağımsız, akranlarıyla eşit düzeyde normal bir eğitime, normal zeka düzeyine, uygun sosyal destek olmasına rağmen, okuma becerisinin kazanılmasında ortaya çıkan öğrenme güçlüğüdür.

Ebeveynler ve öğretmenler, genellikle "bu çocuk zeki ama öğrenemiyor", "harfleri öğrendi ama yazamıyor", "özellikle d, b, p harflerini, 3, 6, 9 rakamlarını ters yazıyor", "üst, alt kavramını anlayamıyor", "bugün, yarın, dün" kavramlarını karıştırıyor", "sağını-solunu bilmiyor" "haftanın günlerini sıralayamıyor", "13 ü 31 şeklinde yazıyor", şeklinde şikayetlerde bulunurlar. Bu tip çocuklarda Disleksi dediğimiz bir öğrenme bozukluğu var olabilir. Aynı zamanda, bu çocuklar sık sık eşyalarını unutma, eşyalarını kaybetme, ödevlerini unutma, yemek öğünlerini karıştırma, zaman-mekan ilişkileri gibi alanlarda sorunlarda yaşayabilir.

Disleksinin birçok nedeni vardır. Genelde gebelik döneminde geçirilen hastalıklar, ilaç kullanımı, doğum esnasında zor doğum, erken doğum, düşük doğum ağırlığı, doğumdan sonra uzamış sarılık, yetersiz beslenme, sık enfeksiyon, kafa travmaları, ailede psikiyatrik bozukluk öyküleri gibi nedenler bu durumun oluşmasına neden olduğu düşünülse de, bir tek nedeni yoktur. Bu nedenlere maruz kalan her çocukta Disleksi oluşacak diye de bir kural da yoktur. Bunlar birer risk faktörleridir.

Disleksi, okuma bozukluğu olarak adlandırılmaktadır. Bununla birlikte, Disgrafi (yazma bozukluğu), Diskalküli (matematik öğrenme bozukluğu) de diğer öğrenme bozukluklarıdır. Ve sıklıkla

Disleksi yada diğer öğrenme bozukluğu olan çocuklarda DEHB (dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu) da birlikte görülmektedir. Disleksi tek başına görülebileceği gibi, diğer öğrenme bozukluklarıyla birlikte de tespit edilebilir.

Disleksi, genellikle çocukluk döneminde, 1. Sınıfa yani okuma-yazma sürecine girildiğinde fark edilmektedir. Tek bir nedeni olan bir hastalık olmayıp, birçok durumdan etkilenen okumayla ilgili sorun teşkil eden bir bozukluktur. Bu bozuklukta bizleri zorlayan durum, d isleksi yaşayan çocukların tek tip belirtileri olmamasıdır. Dislektik olan çocukların en belirgin özelliği aynı yaş ve zekâ düzeyindeki diğer çocuklara kıyasla okuma düzeylerinin daha düşük olması.

Genel olarak Dislektik çocuklarda;

- **Yazılı kelimeleri öğrenme ve hatırlamada zorluk,**
- **b, d, p, g, 3, 6, 9 gibi harf ve rakamları ters algılama,**
- **Figür çizimlerinde ters çevirmeler,**
- **Okurken eksik, atlayarak, yuvarlayarak okuma ve okuduğu içeriği anlamakta zorlanma,**
- **Konuşurken akıcı, duygu ve düşüncelerini ifade edecek kelimeleri kullanmada zorlanmalar,**
- **Zaman kavram gelişiminde problemler,**
- **Yönleri öğrenme, mesafeleri tahmin becerilerinde eksiklikler,**
- **İnce motor becerilerde, el ve parmakları kullanmada sorunlar,**
- **Unutkanlıklar gibi durumlar izlenmektedir.**

Disleksi, okul döneminde fark edilemez ise bu çocuklar, 'zaten anlamıyorum', 'ben aptalım', 'kimse beni sevmiyor' çün-

kü okuyamıyorum" ben yapamıyorum" gibi olumsuz düşüncelere kapılarak kendine güveni zayıf, okul motivasyonu düşük, ders çalışmak istemeyen, mutsuz çocuklar olarak karşımıza çıkabilir. Tabiki bu durumun bir bozukluk olduğu konusunda aile ve öğretmeninde bilgisi olmaz ise, çocuğu suçlayıcı, kızgın ve öfkeli davranışlar ile çocuk baskılanabilir.

Çocuklarda, aile ve öğretmenler bu tip sıkıntılar gözlemediğinde, 'zamanla düzelir,' yeterince çalışmıyor', 'istese yapar' gibi yanılgılara düşerek, tanı ve tedaviyi geciktirmek çocuğa büyük zararlar vermektedir. Bu tip bulguları çocuğunuz yada öğrencinizde gözlemliyorsanız, çocuğun mutlak bir çocuk psikiyatrisi tarafından değerlendirilmesi gerekmektedir. Gerekli bilişsel testler, görüşmeler, gerekirse tıbbi değerlendirmeler, aile ve öğretmen gözlemleri ile tanınması oldukça önemli ve gereklidir. Dislektik çocukların yaşadıkları sorunlarıyla ilgili özel eğitim desteği alması mutlaka sağlanmalıdır. Bununla birlikte devam eden farklı bir psikiyatrik durum var ise onlara yönelik takip ve tedavilerde aile, okul ve doktor işbirliği içinde yürütülmelidir.

Unutulmamalıdır ki her yıl on binlerle ifade edilecek sayıda dislektik belirtiler taşıyan yavrularımız okul başarıları düşük bir biçimde eğitim hayatını düşse kalka sürdürmekte ve üzerlerine adeta yapışan "tembel" algısıyla, birçoğu eğitim hayatını yarıda bırakmaktadır. Uygun teşhis ve tedavi yöntemleri, egzersizler ile aşılabilecek ve hatta farklı birçok yeteneğini de keşfedebileceğimiz çocuklarımız için bu konuya başta aileler ve öğretmenler olarak dikkat çekmeli, ve rehber olmalıyız kanaatini taşıyorum. Bu vesile ile tüm Millî Şuur okurlarına selam ve dualar ile...

KÜFÜR TEK MİLLETTİR

“Küfür tek millettir.” ve “Müslümanlar ancak kardeşler.” prensipleri Kur’ani prensiplerdir. Bu prensiplere göre 1 milyar 700 milyon Müslüman’ın yaşadığı bir dünyadan, kardeşlik ruhumuzun oluşması ve öz değerlerimize sahip olmamız için ciddi bir gayretin olması beklenirken tam tersine fesat odaklarının ifsat hareketleri, aralıksız olarak devam etmektedir.

İlimde, eğitimde, teknolojiye, sağlıkta, ekonomide, ticarete, askeriye, siyaset ve diğer bütün konularda herkesten daha çok çalışmamız, daha ileride olmamız gerekirken maalesef içler acısı bir durum yaşıyoruz. Şu ana kadar hiçbir konuda Müslüman ülkelerle yeterli bir iş birliğimiz olmamıştır ve şu anda da bulunmamaktadır. Örgütlenmek ve teşkilatlanmak, birlik ve beraberlik içinde gücümüzü birleştirmek yerine, ihtilaf üretmek ve birbirimizi yemekle meşgulüz maalesef.

Kuran’ın ilk emri; okumayı, ilmi, bilimi, tefekkürü emretmesine rağmen üzülecek ifade etmeliyim ki ümmet cehalet içinde yüzüyor.

“İki günü eşit olan zarardadır.” prensibine rağmen, Müslüman kardeşlerimiz tembel bir hayat sürdürmektedirler. Boş oturma selamın bile verilmediği bir medeniyetten ne hallere düştü bu ümmet. Okuyup araştırmayan, zamanını boşa harcayan, tefekkür ve düşünmeye yer vermeyen bir toplum hâline geldik. İslami emir ve tavsiyelere uymayıp İslam medeniyetinden uzaklaştığımız için bu hâllere düştük. Siyonizmin, ABD’nin, İngiltere’nin, Almanya ve Hollanda’nın oyuncağı olduk.

Maalesef ki biz uzun yıllar düşmanın ihanetlerini görme kabiliyetini yitirdik, hidayet ve ferasetten mahrum kaldık. İlimden ve takvadan uzaklaşmak ferasetimizi önledi, adeta gerçekleri gör-

me konusunda gözümüzü kör etti. Dost düşman birbirine karıştı, şer güçlerin söylem ve stratejileri anlaşılamaz hâle geldi, düşmanın hamleleri görülemez oldu ve gerekli tedbirler de böylece alınmamış oldu.

Yıllarca İngilizlerin, ABD’nin, İsrail’in... Siyonizm’in oyunlarını ya hiç görmedik veya bu oyunlara ses çıkarmadık ya da onlarla işbirliğine girerek bizzat ihanetin içinde yer aldık. Ümmetin ittihadını ve birliğini sağlayan yegane müessesemiz olan “Hilafet Müessesesi” kaldırılarak maalesef İslam coğrafyası başsız bırakıldı.

Arap (Kur’an) alfabesi kaldırılarak tüm Müslümanları bir anda cahil bırakıldı. Müslümanları geçmişinden, tarihinden, mukaddes değerlerinden koparak verilebilecek en büyük tahribatı ve ihaneti yaptılar. İslam ülkeleri paramparça edildi, dininden, mukaddesatın-

dan uzaklaştırıldı. Hidayet ve feraset sahibi yöneticiler ya “Kızıl Sultan” ilan edildiler veya bin bir oyunla önleri keşildi, partileri kapatıldı, yasaklar, mahkumiyetler konuldu.

D-8 gibi güzel girişimlere tahammül edemediler. Abdülhamit Hanlar ve Erbakan Hocalar itibarsızlaştırılırken ihanet ve hiyanette boğulanlar ise kahraman ilan edildiler. Bu arada “Yalan söyleyen tarih utansın! “diyenler oldu ama pek çok samimi Müslüman uzun süre gerçekleri fark edemedi. Koca şair, millî şairimiz büyük insan M. Akif Ersoy bile Abdülhamit Han’ı uzun süre anlayamadı, İttihat ve Terakki’nin yanında yer aldı, yanıldı ancak fark edince geri döndü.

Almanya, Hollanda, Avusturya, ABD ve İsrail...tek bir millettir.”Onlar birbirlerinin dostudurlar.”,”Yahudi ve Hristiyanlar asla senden razı olmazlar, onlara tabi olmadığın sürece.” ilahi mesajları hemen hemen herkes bilir. Bilgi problemimiz yok ancak Kur’an’ı hayata geçirme konusunda problemimiz var.

Değerli kardeşlerim, İslam birliği veya eski ifadeyle “ittihadi İslam” zorunlu bir hâl almıştır. Müslüman’ın Müslüman’dan başka dostu yoktur. Tarihte yaşadığımız bütün sıkıntılarda sadece Müslüman kardeşlerimizi yanımda gördük. Hindistan Müslümanları, Pakistan, Libya, Afganistan, ... kardeş kardeşlik bağıyla birbirlerine bağlıdır. Bu ülkeler birbirlerinin öz kardeşidirler.

Dünyayı çok zengin birkaç baron yönetmeye çalışmaktadır. Kurulu dünya düzeni, sömürü, zulüm ve vahşi kapitalizm üzerine kurulmuştur. Bugüne kadar rahat sömürdükleri dünyayı, özellikle İslam dünyasını, bundan böyle güçlü hamlelerle korumak ve bu şer odaklarını engellemek zorundayız. Sömürülerini engellemek için daha güçlü hamlelere ihtiyaç vardır. Çok güçlü bilgiye, büyük bir ekonomik güce ve her şeye rağmen bir olmaya, beraber olmaya şiddetle ihtiyaç vardır. Millî Görüş’ün söylemlerine daha iyi kulak vermek gerekir. Batı batmaya mahkum bir medeniyettir, mimsiz medeniyet olan batı çok uzak olmayan bir zaman diliminde Allah’ın izniyle yok

olacaktır. Genç nüfusu olmayan, gittikçe nüfusu azalan, köhnemiş, yıkılmaya yüz tutmuş bir coğrafyadır Avrupa ve Batı. Ancak bu süreç hemen olmayacaktır. Süreci hızlandırmak, birazda Avrupa’da yaşayan müslümanlara bağlıdır. Malum olduğu üzere batı nüfusu azalmaya başlamış, olan nüfusta yaşlanmıştır. Bu durum iyi değerlendirilirse değerlerden mahrum olan Batı’yı iyi bir örneklik, irşad ve tebliğ faaliyetleri ile hızlı bir İslamlaşma hareketi sağlanabilir.

Müslüman nüfus daha hızlı artmalı ve millî bir eğitimden, şuurlu bir terbiyeden geçirilmeli. Batıda yaşayan Müslüman aileler, örnek bir hayat sergilemeli. Ne yazık ki yeterli bir bilince ve millî şuura sahip değiller. Hatta çocuklarını iyi eğitmedikleri ve kaba davrandıkları için, devlet eliyle başka ailelere, özellikle ve özellikle Hristiyan ailelere verilmekte ve evlatları asimile edilmektedirler maalesef. Bu korkunç bir durumdur. 600 bin çocuğun koruma altına alındığından bahsediliyor, özellikle Almanya’da. Hristiyanlaştırılan bu çocukların sayısı eğer doğruysa korkunç bir rakam. Dönemin Adalet Bakanı Bekir Bozdağ da özellikle bu konuya Meclis’te yaptığı bir konuşmada değinmiş ve vahametini anlatmıştı.

“Müslüman nüfus daha hızlı artmalı ve millî bir eğitimden, şuurlu bir terbiyeden geçirilmeli.”

Batı medeniyeti işte böyle mimsiz bir medeniyet. Aynı şer odakları değil mi ki Kürt-Türk, Alevi-Sünni ... diye bizi birbirimize yıllarca kırdırdılar ve kırdırmaya devam ediyorlar. Onlar inandıkları şeyi yapıyorlar.

Düşmandan merhamet dilenmez. Güçlü oluşumlarla, Müslüman ülke ve toplulukları yanımıza alarak, silah sanayimizi ve ağır sanayi hamlelerini yeniden başlatarak, D-8’i canlandırarak ve büyüterek, bilgi ve teknolojiye daha fazla kaynak aktararak, gençliğimizi millî şuur ve bilgiyle, edep ve cihat ruhuyla donatarak; kısaca kendimize, özümüze, dinî ve tarihi değerlerimize dönerek kaybettiğimiz değerleri kazanabiliriz.

Satranç oyunu gibi kim güçlü hamlelerle saldırırsa o rakibini mat eder. Bize düşen kendimiz gibi olmak, değerlerimize sahip çıkmaktır. Esas olan bizim Batı’nın kültür emperyalizmini, hile ve desiselerini bilmek, dava şuuruyla hareket etmektir. İslam’ı iyi temsil edip irşat ve tebliğ faaliyetlerini arı vermeden sürdürmek, düşmanın hamlelerini boşa çıkarmaktır.

Yıkıldığımız yerden kalkmasını başarmak zorundayız. Çok güçlü olmalıyız, bilgili ve zengin olmalıyız, birbirimizi sevmeli, birlikte iş yapmalıyız, iyi örgütlenmeli - teşkilatlanmalı, çocuklarımıza ve ailemize sahip çıkmalı, salih ve bilgili nesiller yetiştirmeliyiz. Dünyayı yöneten şer odaklarının, Siyonistler baronların oyunlarını iyi görmeli, bu oyunlara karşı güçlü hamleler yapmalıyız.

Kendi medeniyetimize, kendi hukukumuza, kendi harflerimize, hilafetimize, adaletimize kavuşmak hayal değildir. Unutulmasın ki hiçbir güç yıkılmaz değildir. Her şey hayalle başlar, inançla olur. Tarihte yıkılan pek çok imparatorluk biliriz. “Hak gelince Batıl elbette zail olur.” Batıl hâlâ hâkim olduğuna göre Hak henüz gelmemiş demektir. Hakkı; sen, ben, biz tutup hâkim kıla-çağır kardeşlerim.

Bu mücadele Habil ve Kabil’le başlayan; İbrahim ve Nemrut’la, Musa ve Firavun’la, Efendimiz (sav) ile Ebu Cehillerle devam eden bir mücadeledir. Üstad N. F. Kısakürek’in deyişiyle: “Oluklar çift, birinden nur akar birinden kir.” Batıl kirli yoldur ve yıkılmaya mahkumdur. “Ve mekeru vemekerellah vellahu hayrulmakirin (sadakallahulazim).” Herkesin bir oyunu, bir tezgâhı, bir hesap kitabı vardır. Yüce Rabb’imin de bir planı bir hesabı vardır ve planı olanların en güçlüsü, en hayırlısıdır.

“Allah kuluna kafi değil midir?”

ZEMHERİ AYAZINDA YANARKEN MİLLETİN UFKUNU AYDINLATANLAR

Sarıkamış dile gel; vakit tam. Aydınlat şu kararan ufukları,
Gönüllerde dala gel avaz ver de çöz şu donan uyuşukları!
Sen zemheri ayazlarında kavrulup dona dona yanarken;
Akla gel, hayale gel yırt şu ateşi, buzlu beyaz karanlıkları...

Komutanım! dalda durma, bırak gelsin şu kıpkızıl kıyamet;
Bu ne müthiş teslimiyet, donarken bile bırakma kıyam et!
Uyanırken uyusam da hep rüyamda şafaklara uyanırım,
Es bre deli rüzgâr! Örtme artık kararan dimağları, âyan et!

Donduramaz ve yandırmaz tatlıdır, şahadetin kan şerbeti,
Tükenmeyen bir güçtür; canlı tutar göstermeye o ibreti.
Bizimle dondu ya kurduğumuz hayal ve hedeflerimiz,
Şimdi buzlar çözülüyor, bitirmek için çok uzayan hasreti.

Asla ölmedik karda buzda fırtınalarda diri diri donduk ya;
Kim kaybetti, kim kazandı onlar gitti biz burada kaldık ya;
Aç yorgun ve açıkta katlanırken bizler o yakıcı donmalara;
O gün uyusak da, amansız ayazlarda gönüllerde uyandık ya...

Gönüllerde buz tutarken, meğer sadece bedenleri uyutmuşuz.
Heykel olup heybetleşen bedenlerle ayırık otlarını kurutmuşuz.
Biz donarken canlanıp ses vermek için o muhteşem baharlarda,
Ne mümkün hissetmek acıyla kederi, onları çoktan unutmuşuz.
Anladım, geçmişle geleceği birleştirdik meğer ne de uzunmuşuz.
Giyer miyiz kar, fırtına ve kızıl kıyameti, biz geleceğe soyunmuşuz.
Bedbahtlık etmedik, haktan geldi emir deyip boyun eğdik amma;
Uyuyarak değil el tetikte, ayakta ya abdestte ya namazda donmuşuz.

Dayandık bizler her hasrete, çoluk çocuk demedik onlar size emanet.
Yazmaz bizim kitabımızda, sözle de olsa teslim edilen emanete ihanet!
Ayrılmadı, hep devam etti; emanetin emini doğru dürüst giden yoluna
Oradasaklıymış meğer uzayıp sonsuzluğa yol tutan kerametli kehanet.

Sarıkamış harekâtı her ne kadar kendine has tarihi derinlik
ve gerekçeleriyle bir destan/efsane olarak zihinlerde yerini
almış olsa da; meseleyi daha kapsayıcı, zahiri ve batini bo-
yutlarda ele almak gerekmektedir. Çünkü Sarıkamış, topra-
ğın vatanlaştığı bir kutsal mekândır. Bu mübarek mekânın

Sarıkamış olması, günümüz toplumsal sorunları açısından ayrıca bir anlam ve değer ifade etmektedir.

Her yıl şehitlerimizin kefen rengini hatırlatan, kar beyazı kıyafetini mutlaka giyinen gizemli Sarıkamış ormanları ve bölgenin en yücesi ve heybetlisi olan Allahuekber dağları, günümüzü ve geleceğimizi aydınlatmak için adeta bir misyon üstlenen bu tarihi vakaya en uygun zemini oluşturmuştur.

Evet Sarıkamış'ta somut boyutuyla belki bir dram yaşanmış, ancak bu dram milletimizin geleceğinin aydınlatılması için gizemini içerisinde saklamakta ve kâinata vurulmuş bir mühür olma özelliğini de taşımaktadır. Çünkü Sarıkamış'ta şehit olan vatan evlatları, adeta o heybetli ve gizemli topraklara, ruhlarını donduranlara inat, bir ruh kazandırmıştır. Bazı mekanik, portatif ve sentetik hafıza kartlarıyla çalışan zihinlerin, hararetle etkisizleştirmeye çalıştıkları gibi maddi hatalar üzerine odaklaşıp, ülkemizin ve milletimizin geleceğini ipotek altına almaya çalışan kripto yapıların faaliyetleri çok iyi tahlil edilmelidir.

Bence eğer iyi analiz edilip değerlendirilirse, Sarıkamış; her gün yeniden tezgâhlanıp milletimize yaşatılan acı olay ve olguların panzehiri olarak yeni kuşakların yolunu aydınlatmaya devam edecektir. Gittikçe daha iyi anlaşılan ve geleceğe saldıran karçıceği kökleriyle algılarda boy verip, sanal zihinsel yapıları yerinden sökmeye başlayan bu ve benzeri tarihsel panzehirler üzerinde, çok daha yoğun çalışmalar yapılmalıdır.

Musibetler nasihatlerle doludur. Kâinatın sahibinin irade ve kararı dışında olmayan ve O'nun onay verdiği bire bir yaşanan her somut durumdan hareketle gerçekleşen algısal olguların, kader cihetinde hedeflenmiş nihai varış noktalarının olacağı anlaşılmalıdır. Öyleyse gerçekten belirtmek istediğim gibi; Sarıkamış yırtılan kâğıtlara değil, insanlığın sahip olduğu teknolojilerle yok edilemeyen ve yırtılmayan, ana sütü gibi bembeyaz karlara vurulmuş bir mühürdür. Sarıkamış ölümsüzlüğü devam eden bir drama ve tiyatrodur. Orada geleceğin karanlıklarını bertaraf edebilecek dayanıklılık ve tutarlılıkta, bizler açısından doğaçlama ancak asıl onay makamı tarafından muhteşemce tasarlanmış bir oyun sahnelenmiştir. Çünkü oyunun tüm kahramanları hayattadır veya biz onların arasındayız ya da onlar bizim aramızdadır. O bembeyaz karlar bugün de aynı düzen ve ihtişamlı; bizler de buradayız diyen heybetli Sarıkamış Ormanı ve Allahuekber dağlarını güvence altına almakta, şehitlerin bedenleri dursa da, donmayan ve hep uyanık olacak ruhlarıyla buluşmakta, dolayısıyla o dersler veren tiyatro yaşamaya devam etmektedir.

Sarıkamış diyor ki; "Bizim ruhlarımızı diri tutup bedenimizi donduran bu beyaz karların, sizin ruhlarınızı da dondur-

maya niyetli çok daha siyahları altındasınız. Bizim yolumuzu kapatarak bu sahneyi koruyan şu ormanın görünebilen ağaçları var ya, işte onların görünmeyenleri ve gözlerinize

batıp kör etmek için, sabırsızlıkla dalını budağını sivrilten ve sürekli zehir saçanlarının arasın-

dasınız. O ağaçların kökleri yoktur. Sürekli yer ve şekil değiştirme kabiliyetleri var.

Eğer siz donarsanız bir daha uyanamazsınız. Aman ha dikkatli olun! Ruhunuzu dondurmayın! Etrafınızı kuşatan sim-

siyah kara ağaçların keskin ve sivri budakları insan suretinde, aranızda dolaşmakta ve batıp kör edecek göz-

ler aramaktadırlar. Bunu yaparken o malum ağaçların dalı budağı oldukla-

rını saklayarak güya şuculuk ve buculuk adına çalıştıklarını söyleseler de, onların

taşnakçılıklarını yutmayın. Yutarsanız boğazınıza takılır ve boğulursunuz. Bizler burada kar,

fırtına, ayaz ve buzlarda vakti-saati geldiğinde uyandırmak için uyuttuğumuz bedenlerimizi birbirimize yasarken;

Erzurumlu, Karslı, Sarıkamışlı, Diyarbakırlı, Vanlı, Hakkâri, Hasankaleli, Köprüköylü, Edirneli, Sinoplu, Adanalı diye ayrıldık.

Vatanlaştırdığımız toprakların tapusuna hepimiz ortağız. O halde hiç birinin diğerinden fazlası olmaksızın

torunlarımızın hepsi varislerimizdir. Sadece topraklarımızda gözü olan malum çevreler bu toprakların sadece

kendilerine ait olduğunu iddia ederek diğerlerine kapıyı göstermektedirler. Eğer içinde bu ve benzeri iddialar

peşinde olanlar varsa, bilin ki onların aidiyetleri onlarıdır, Aldanmayın. Bizler bu topraklara ruhumuzu giydirdirken hiç

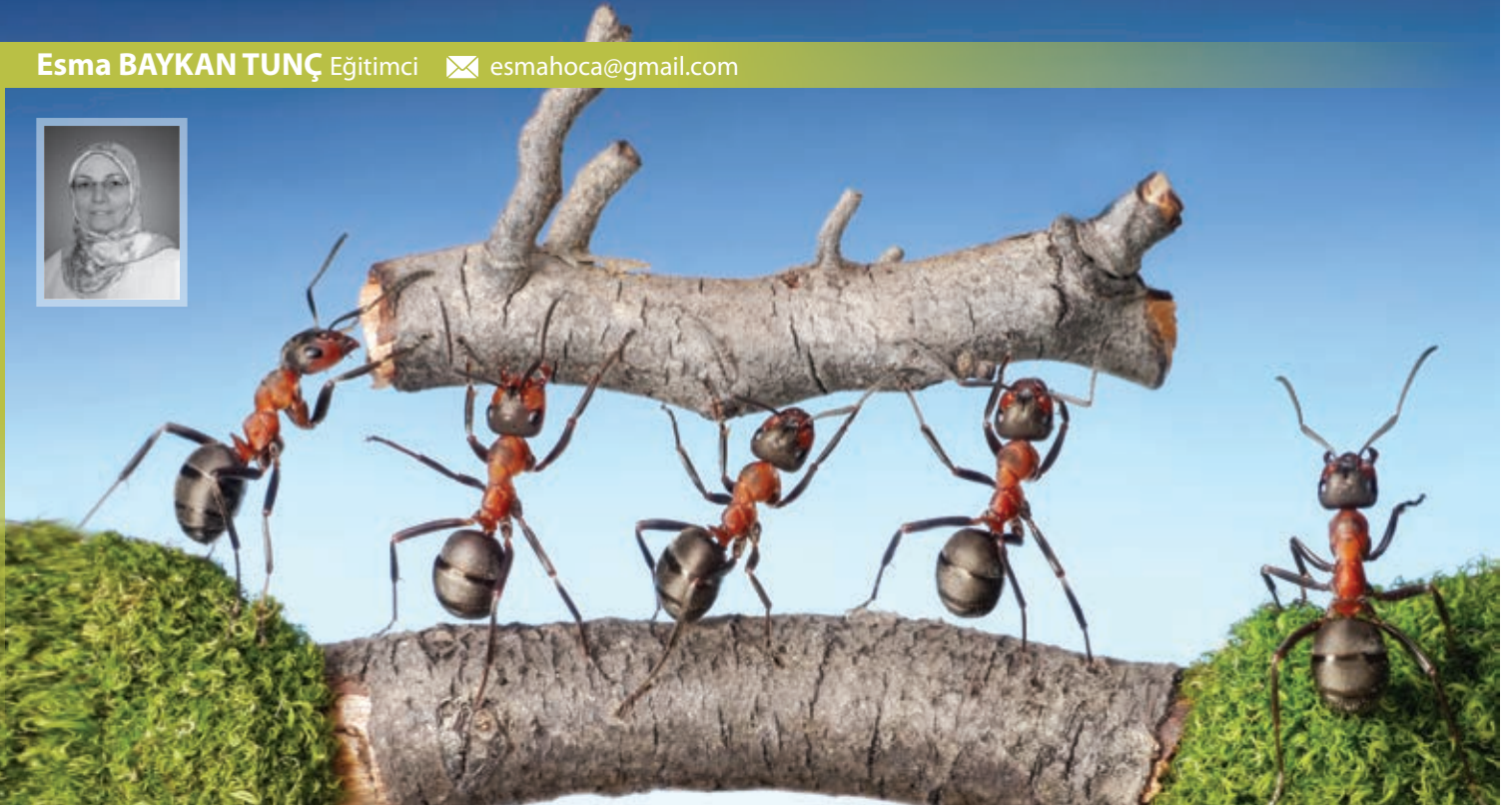
ad ve nam peşinde değildik. Onun için yaratana kul, büyük milletimize ruhları azat köleler olmak için başımızla toprağa kadar eğildik. O gün gelecek mutlaka, bütün varların

sahibi dondurduğumuz bedenleri yeniden ruhlarımıza giydirecek ve bizi o derin uykudan uyandıracaktır."

"Bu vatan toprağın kara bağrında sıradağlar gibi duranlarıdır.

Bir tarih boyunca onun uğrunda kendini tarihe verenlerindir."

Bu ruh artık aramıza inmiş ve milletin geleceğini aydınlatmaya başlamıştır. İşte bu ruhun enerji vererek dirileştirdiği yetenekli sanatçılarımız; o canlı ve devam eden tiyatrodan etkilenecek bazen sesli ve bazen de sessiz tiyatrolar sahnelemektedirler. Bazen de aynı malzemelerle vatan ve millet aşkına yakan kar ayazı soğuklarda sadece bedenlerini donduran o yiğitleri heykelleştirerek, şehit bedenlerinde o ruhun can bulmasını sağlamaktadırlar.

NEREYE GİDİYORUZ?

Birkaç ay önce Nazilli’de boşanma aşamasındaki bir kişi eşi, akrabaları ve komşularını akşam yemeğinde tüfekte öldürdü. Kendi çocuğunun ve komşunun çocuğunun gözü önünde... Ki komşularının olayla hiçbir ilişkisi yokken, çocuklarının gözü önünde öldüler karı koca. Tanıyan herkes katil için “çok iyi bir insandı.” diyor.

Peki çok iyi bir insanı bir boşanma olayı nasıl bu hale getirdi? Neden kadınlarımız hep boşanmak istiyor? Neden erkekler boşanma aşamasında veya boşandıkları eşlerini öldürüyor? Neden bu kadar çok parçalanmış aile var? İnsanlar neden birbirlerine karşı hiç hoşgörülü ve sabırlı değiller? Her parçalanmış aileden geriye sorunlu çocuklar kalıyor halbuki...

İstekler sınırsız. İnsanlar şükürsüz. İnsanlar elde edilen nimetler konusunda hep kendinden daha iyi olana bakıyor. Şükür yok. Dostluklar, evlilikler iyi gün için. Birbirine tahammül yok, hoşgörü yok, sabır yok.

Çocuklarımız gençlerimiz tv’lerde gördükleri gibi bir hayat hayal ediyor ama gerçek hayat hiç tv’deki hayatlara benzemiyor. Bunalım ondan sonra başlıyor. Ev işi yapmak istemeyen kızlarımız, tv’de gördüğü kadar yakışıklı ve zengin olmayan kocasını boşamak istiyor.

Eşine evde yardım etmek istemeyen beylerimiz, yorulmadan para kazanmak istiyor ama çalışmak, zorlanmak gerekince işi bırakıyor, evine bakamıyor, evlilikler bitiyor, eşler öldürülüyor, çocuklar öldürülüyor, toplum olarak travma geçiriyoruz. Toplum olarak yaşam standardımız oldukça yükselmese rağmen, kimse geldiği aşamadan memnun değil. Hep kendinden yaşam standardı olarak yükseğe, çalışma koşulları açısından en az çalışana odaklanılıyor. Kendi hayatları onlarla kıyaslanıyor.

Erkekler evlenirken çalışan eş arıyor. Artık bir kızın evlenebilmesi için mutlaka evine para getirebilmesi gerekiyor. Sonra çocuğuna bakamayan

kadın, çocuğuna bakması için başka bir kadını çalıştırıyor ama işe giderken ne kadın mutlu, ne de annesi çalışan çocuk mutlu oluyor. Kadın hep kendini eksik, çocuğuna borçlu hissediyor. Anne, çocukta bu açlığı giderebilmek için en pahalı giysi, ayakkabı alıyor, çocuk da buna alışıyor. Anne ve babayı sadece maddi ihtiyaçlarını giderebilecek varlıklar, kullanabileceği varlıklar kabul ediyor; ihtiyaç duyduğu zaman, ebeveynlerini yanında bulamıyor. Ebeveynler daha çok, daha çok kazanmak için -ki bunu çocukları için yaptıklarını söylüyorlar- çocuklarının en özel zamanlarını kaçırıyor, sevinçlerini üzüntülerini onunla paylaşmıyorlar.

Böyle yetişen çocuklar, arkadaşları arasında maddi varlıkları ile değer kazanıyorlar. Çünkü anne-babadan onu öğreniyorlar. Markalar değer belirleyici oluyor. Bunlar, aslında çocukları mutlu etmiyor ama çocuklar maalesef başka bir değer de öğrenmemiş oluyorlar. Tatminsizlik hissi bugün toplumumuz-

da o kadar fazla ki uyuşturucu kullanımı, sigara kullanımı, alkol kullanımı çok artmış durumda. Helali haramı öğrenmemiş, çalışıp alın teri akmamış, hiç sorumluluk almamış bu insanlarımız boşluğa yuvarlanıyor. En önemli değer para oluyor.

Boş kalan insanlar boş işlerle uğraşiyor. Nefsini meşgul etmeyen insanı, nefsi meşgul ediyor. Tatminsiz, mutsuz, hoşnutsuz insanlar dolaşüyor etrafımızda. İnsanlar eşlerini, çocuklarını öldürüyor, intihar ediyorlar. Mutluluğun sadece maddi kazançta olmadığını, insanımıza; başarmanın, çalışmanın, paylaşmanın verdiği mutluluğunu tatırmalıyız. O zaman ne zararlı alışkanlıklar kalır, ne cinayetler, ne de hırsızlık...

Babacığım (rahmetli) belediye başkanıydı. Dört dönem ilçemizde belediye başkanlığı yaptı. Altı yıl da ilde idarecilik –ki orda da maaşını kendisine sorarak belirlemişlerdi- yaptı. Biz altı kardeşтик. Maaşını o kadar düşük tutardı ki babacığım. Bizi okuttu, hepimizi meslek sahibi etti ama maaşıyla değil. Rahmetli annemle biz altı kardeş çiftçilik yapardık. Bütün tatillerimiz tarlada geçerdі. Hiç boş zamanımız olmazdı. Hepimiz de meslek sahibi, dürüst, ahlaklı insanlar olduk. Bundan dolayı da hiç gocunmadık. Allah annem ve babamdan razı olsun.

Bir gün eşimin iş yerinde otururken köylü bir amca geldi. Konuşurken oğlu geldi. Yaz tatili yaklaşıyordu. Amca "Kızım! Ben ve çocuğumun tatilimiz yok ki, çocuğum dinlenemiyor ki yazın tarlada çalışıyoruz" dedi. Amcaya "Biz de hep tarlada çalışarak okuduk. Hem kışın kafa-sıyla çalışıyor, yazın bedenıyla çalışacak. Bu da bir tür dinlenmedir. Çalışan insandan zarar gelmez amca, boş kalan insan her türlü zararlı şeyle uğraşır" deyince amca sevindi, mutlu oldu, yüzü güldü.

Toplum olarak okumuyoruz maalesef. En önemli eğitim aracımız tv'ler oldu. Her şeyin para olmadığını insanları-

mıza anlatabilmek için özellikle tv'ler ile anlaşmalara gidilmeli. Çalışma ve üretmenin, insanın ruh sağlığı üzerindeki olumlu etkisini topluma anlatacak filmler çekilmeli. Çekirdek aile yapısında aile büyükleri ile büsbütün kopan çocuklar, hayat galesi içindeki anne ve babalarından maalesef manevi değerlerimizi, ahlaki kurallarımızı öğrenemiyorlar. Sosyal medya ve tv'ler ise bize ait olmayan değerleri çocuklarımıza empoze ediyor haberimiz olmadan.

Hayatımızı sadece maddi kazançla biçimlendirmek o kadar yanlış ki; insan hakları diye, işçi hakları diye, çocuk hakları diye, kadın hakları diye hayatımızı hep sınırlıyor, hep maddi kazanç çerçevesinde hayatlarımızı şekillendirmeye çalışıyoruz. "Her işin bir maddi karşılığı olmalı" mantığı iyice yerleşti. Artık anne-babalara, çocukları para karşılığı bakıyor. Halbuki insan "aldıkça" değil "verdikçe" mutlu oluyor, bunu bilimsel araştırmalar da destekliyor. Karşılık beklemeden bir şeyler yapmanın tadını, mutluluğunu unuttuk sanki toplum olarak.

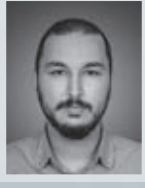
İnsan ilişkilerimizde ölçümüz "Benim bu insandan ne kazancım olabilir?", isimizde ölçümüz "En az işle ne kadar çok kazanabilirim?" oldukça; ne sağlıklı dostluklar ortaya çıkıyor, ne de işimizi bir adım ileri götürebiliyoruz. Halbuki insan ilişkilerimizde de işimizde de "Allah rızasını kazanmak", "en iyisini yapmak" olsa ölçümüz, her şey yerli yerine oturacak.

Bizim dinimiz toplum dini, yalnız yaşanılacak bir din değil. Paylaşma dini, "hep bana" dini değil. Ama bizler ne cami cemaatine gidiyoruz, ne de hayatımızı akraba, komşu, eş-dostla paylaşıyoruz artık. Hep övündüğümüz toplumsal dayanışmamız gittikçe zayıflıyor.

Boş kalan insanlar kabuklarına çekiliyor, toplumsal ilişkiler kopuyor, üretim azalıyor, yalnız insan çoğalıyor, ruh sağlıkları bozuluyor. Kimsenin komşusundan haberi olmuyor. İnsanlar bunalıma giriyor. Eskiden köylerde "imece" yapılmış. İşler ortak yapılmış. İnsanlar eminim kendi emekleri ile yaptıkları bu eserlere daha bir sahip çıkıyorlardı.

Şu anda toplumda görülen sorunların hemen hemen hepsi insanlarımızı boş bıraktığımız, meşgul edemediğimiz için ortaya çıkıyor. Zararlı alışkanlıkları olan bu insanları aktif olarak yaşamın içine dahil edebilirsek, bir şekilde üretimin, başarmanın hazzını yaşatabilirsek; ne uyuşturucu sorunumuz olacak, ne teknoloji bağımlılığı sorunumuz olacak. Toplumun aktif çalıştırabilirsek, böyle bir ortamda dayanışma artacak, paylaşım çoğalacak, dostluklar güçlenecek. İnsanımızı karşılıksız olarak bile dağlara ağaç dikmeye, yol kenarlarındaki otları temizlemeye; yol, okul gibi binalar yapmaya, çöp toplatmaya götürebiliriz bence. Tabii bunun için toplumsal bir bilinç, bir ortak akıl gerekiyor.

Bunun için bence, toplum olarak çalışma seferberliği düzenlemeliyiz. Maddi kazanç beklemeden sadece toplumsal dayanışma ve ruh sağlığımıza yeniden kavuşabilmek için bunu yapmak zorundayız. Çalışmanın, üretmenin hazzını çocuklarımıza, gençlerimize yaşatmalıyız. "Az"la da yaşanabileceğini ama "boş" yaşanamayacağını yeniden öğretmeliyiz.

EĞİTİMDE KİŞİLİĞİN ÖNEMİ

İnsan kendini tanıdıkça hayatının yönünü daha iyi belirleyebilecektir. Bu nedenden dolayıdır ki bireylerin kendilerini tanımaya çalışmaları önem arz etmektedir.

Mevlana eserlerinde “kendini bilen insan” olmayı anlatır ve kendini bilmeyen insanın âlim olamayacağını belirtir. J.J. Rousseau da kendini bilmek ile ilgili şunları söyler: İnsanlar için bilgilerin başında kendini tanımak gelir fakat çoğu insan kendisi hakkında yeterince bilgiye sahip değildir. Tasavvuf ehli ise kişilerin makamları aşarak insanı kâmil olabileceğini belirtir.

Kendini tanımak birçok sosyal bilim çalışmasının önemsendiği bir durumdur. Çevresini tanıyan insan yaşanan gelişmelerde yalnızca çevresini gözlemler, kendini tanıyan insan ise hem olayı hem de kendi davranışlarını değerlendirir. İnsan kendisini değerlendirdiğinde kendisini daha iyi tanımaya başlar, yaptığı yanlışları görme şansını yakalar ve yanlışta ısrarcı olmaz. Kendini tanı-

mayan insan ise yaptığı her davranışta karşındakileri suçlar. Bu, çoğu zaman karşındaki insan, bazen içinde bulunduğu koşullar, bazen de bulunduğu çevre olur.

Kendisini tanıyan insan hayatının akışında daha doğru kararlar alacaktır ve yönünü daha iyi çizecektir. Bu bağlamda okullarda kişilik ve mizaç farkındalık testleri ile çocukların yatkın olduğu beceriler, davranışlar, yönelimler tespit edilerek bireylere farkındalık sağlanmalıdır. Sevdiği işi yapan bireyler çalışmaktan zevk alır. Fakat bizim meslek edindirme sistemimiz yalnızca para odaklı olduğu için öğrenciler yalnızca parayı düşünerek iş seçimi yapmaktadır.

Konfüçyüs’e göre sevdiği işi yapanlar bir gün dahi çalışmış sayılmazlar. Çocukların kendilerini daha iyi tanıyabileceği, daha iyi değerlendirmeler yapabileceği en önemli kurumun okullar olması gerektiği kanısındayım.

Eğitim öğretimin daha faydalı olması için kişiliğe uygun eğitim modelinin önemini vurgulamak istiyorum. Aynı öğretim süreci 50 kişi arasında 30 olumlu, 20 olumsuz sonuç doğuruyorsa uygulanan öğretim metodunda başarısız olan 20 kişinin diğerlerine oranla daha az zeki olduğu sonucu ortaya çıkmaz.

Osmanlı mekteplerinin girişinde “Burada hiçbir balık uçmaya, hiçbir kuş yüzmeye zorlanmaz!” yazardı. Buradan şunu anlıyoruz: Bireyin bilişsel ve biyolojik gelişim süreci, özünden getirdiği beceriler, yetenek ve ilgileri eğitim sürecinde göz ardı edilemez unsurlardır. Bireyleri dayatma ile istemediği bir alana zorlamak kişinin ömrü boyunca sevmediği bir işi yapacağı anlamına gelmektedir.

Eğitim sürecinde bireylerin farklı mizaçlarının olduğu göz önünde tutulması gerekmektedir. İnsanlar farklı meziyetler ile yaratılmıştır. Bu yüzden herkese aynı şekilde sunulan eği-

tim herkeste aynı sonucu doğurmaz. Bireylerin zihinsel süreçlerindeki baskınlık her insanda farklı olmaktadır. Bunda genetik yapı, yeterli beslenme, yeterince çevresel uyarıcı, aidiyet duygusu, güvenli bağlanma, anne rahmin-den 7 yaşına kadar olan gelişim süreci gibi etkenler önemli yer tutmaktadır.

Bilişsel süreçleri göz önüne aldığımızda kimi insanın sözel becerileri iyiyken kiminin pratik çözümün üretildiği frontal lob'un işlevinin iyi olması bireyin problem çözmede ve analiz yapmada iyi olmasını sağlamaktadır. Sözel ifadeleri pek kullanmayan bir ailede yetişen bir çocuğun sözel performansının düşük olabileceği gibi zekâ oyunları ile büyüyen bir çocuğun performansının daha iyi olması kaçınılmazdır.

Bireylerin kişilik gelişiminin birçok değişkene bağlı olması eğitimde kişilik farklılıklarının görmezden gelinmemesi için önemli bir ölçüt olacaktır. Farklı ortamlarda yetişen öğrencilerin farklı düşünmesi, farklı yorumlaması gayet doğaldır.

Öğrencilerin kişiliklerini tanımak için Holland Mesleki Tipolojisi ve Enneagram Kişilik Modeli oldukça faydalı iki kaynak olacaktır. Aşağıda

Enneagram Kişilik Modelini kısaca anlatmaya çalışacağım. Birçok farklı kaynağa dayandırılan Enneagram modeli bireyleri tanıırken yararlanılabilecek önemli bir kaynaktır. Birçok kaynakta sufi geleneğine dayandırılan bu model oldukça kullanışlıdır.

“İnsanlar farklı meziyetler ile yaratılmıştır. Bu yüzden herkese aynı şekilde sunulan eğitim herkeste aynı sonucu doğurmaz.”

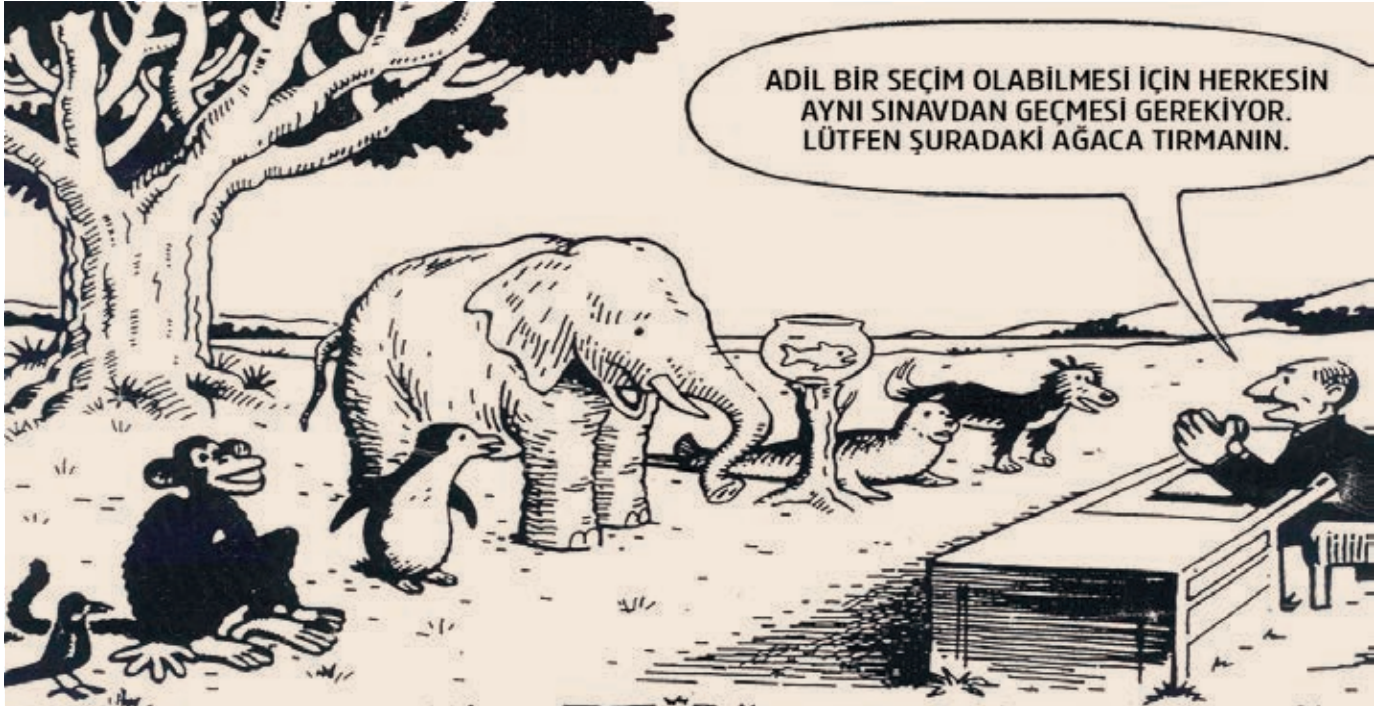
Bu modelin özelliği kişilik ayrımı yaparken dokuz tip mizaç modeli kullanmasıdır. Bu modelleri oluşturan üç baskın merkez vardır bunlar zihinsel, duygusal ve fiziksel motifi baskın tiplerdir. Üç baskın merkezin içinde dokuz mizaç tipi vardır.

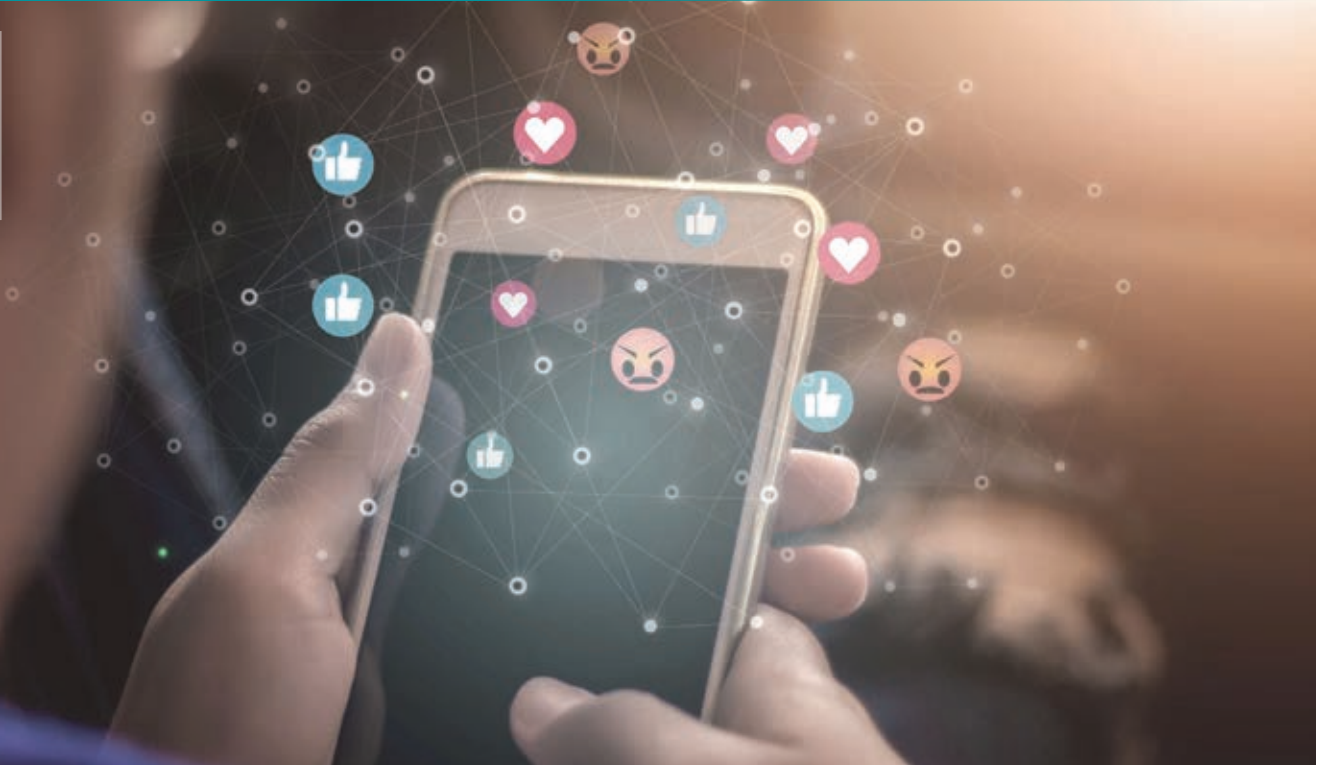
Zihinsel tipler sorgulayıcı, araştıran, kavram bilgileri yüksek, fikir tartışmaları yapmayı seven kişilerdir. Zihinsel odaklı tipler içinde araştırmacı, sorgu-

layıcı, maceracı tipler yer almaktadır. Duygu odaklı tipler daha çok kurulan ilişkilere önem veren, empati yapan, hissetmeyi seven, sezgileri ile hareket eden kişilerdir. Duygu odaklı tipler içinde de yardımsever, başarı odaklı, özgün tipler yer almaktadır.

Fiziksel tipler ise pratik bireylerdir, iş bitirmeyi seven, hedef odaklı, iş bitirdikçe keyif alan, sürekli hareket hâlinde olan kişilerdir. Fiziksel odaklı tipler içinde ise meydan okuyan, barışçı, mükemmeliyetçi tipler yer almaktadır.

Yukarıda anlatmış olduğum Enneagram modeli vb. kişilik analizleri ile öğrencilerin bireysel özelliklerinin tespit edilmesi öğrencilerin sağlıklı yönlendirilmeleri için önemlidir. Öğrencilerin kişilik özellikleri dikkate alınarak yapılandırılan eğitim sistemi öğrencilerde öğrenmeyi kalıcı hâle getirecektir. Öğrencilerin meslek seçimlerinde kişilik özelliklerine uygun mesleklere yönlendirilmeleri öğrencilerin gelecekte ilgi duydukları ve başarılı olacakları alanlarda çalışmalarını sağlayacaktır. Böylece işini seven, yaptığı işten keyif alan ve işini en iyi biçimde yapan bireyler olacaklardır.

SOSYAL MEDYANIN TÜRKÇE'YE ETKİSİ

Sosyal ve canlı bir varlık olan dil, her dönemde toplumların yaşantılarından etkilenmektedir. Son yıllarda sürekli artan sosyal medya kullanımı da bu etkenlerin en başında gelir. Bu araştırmamızda sosyal medya kullanımının dil üzerindeki etkilerini açıklayarak ortaya çıkan sorunlara çözüm önerileri sunacağız. Ülkemizde oluşan dijital atmosfere bir göz atalım:

81 milyon nüfusa sahip ülkemizde;

- Nüfusun %67'sini oluşturan **54.3 milyon internet kullanıcısı**
- Nüfusun %51'ini oluşturan **51 milyon aktif sosyal medya kullanıcısı**
- Nüfusun %54'ünü oluşturan **44 milyon aktif mobil sosyal medya kullanıcısı var.**

Türkiye'de sosyal medya kullanımı istatistikleri (2018) ile ilgili hazırlanan rapora göre Türkiye'de toplam **51 milyon sosyal medya kullanıcısı var.** Bu kullanıcıların **44 milyonu mobil cihazlar ile** sosyal medyaya bağlanıyor. En fazla takip edilen sosyal medya platformu youtube. **Youtube'dan** sonra da **facebook** ve **instagram** geliyor. Buna ek olarak **54 Milyon internet kullanıcısı var** ve bunların **51 Milyonu** telefonlarından internete bağlanıyorlar. (5)

Araştırmamızın amacı bilgisayar, internet ve akıllı cep telefonlarının hayatımıza girmesiyle vazgeçilmez hâle gelen sosyal ağların (twitter, facebook, Instagram, Whatsapp, Youtube vs.) Türkçenin kullanımına etkisini ele almaktır. Sosyal medyanın insanlar üzerindeki etkinliği o kadar arttı ki özel-

likle gençlerin yaşam tarzları, tercihleri hatta konuşma ve yazışma dilleri bile farklılaştı. Mesajlaşmalarında sesli harflere ihtiyaç duymayan yeni bir nesil türedi. Öyleki sadece kendilerinin anlayabileceği yeni bir dil geliştirdiler. Günümüzde böyle bir iletişim dili gençler arasında giderek yaygınlaşmakta.

Sosyal medyanın sağladığı olanaklar ve kolaylıklar, olumsuz etkilerinin genellikle göz ardı edilmesine yol açıyor. Geçmişte okuduğunuz bir haber, makale, gazete veya dergiye tekrar bakmak istediğinizde bulamamışsanız basım yeriyle veya satıcısıyla iletişime geçmeniz gerekiyordu. Oysa sosyal medya yoluyla istediğiniz belgeye anında ulaşabiliyorsunuz. Üstelik bunun için ödeme yapmanız gerekmiyor.

Abulfaz Süleymanov'un **"Dil düşünce- nin evidir."** sözünde olduğu gibi sözcük dağarcığımız ne kadar zenginse düşünce hayatımız da o kadar zengindir.

Medya ve dil üzerinde çokça çalışma yapılmış olup günümüzde konuyla ilgili çeşitli makaleler yazılmakta; yüksek lisans, doktora tezleri hazırlanmakta; söyleşi ve röportajlar yapılmaktadır. Bundan sonrada bu tür çalışmalar yapılacaktır. Mesela, Havva YAMAN, Yavuz ERDOĞAN'ın "İnternet Kullanımının Türkçeye Etkileri: Nitel Bir Araştırma"; Elif AKTAŞ, Leyla ŞENTÜRK'ün "Sosyal Medyada Türkçenin Kullanımı Üzerine Nitel Bir Araştırma" gibi çalışmalar yapılmıştır. Prof. Dr. Abulfaz Süleymanov'la yapılan röportaj (Sevilay AĞAR Milliyet 04.09.2017) da çalışmaların örnek olarak verilebilir.

Konfüçyüs **"Bir milleti yok etmek istiyorsanız işe önce dil ile başlayın."** demiş ve şöyle devam etmiş: **"Eğer bir ülkede yönetici olsaydım; Şüphesiz önce dili düzeltirdim."** dermişken bize de bize de bir görev düştüğünü anlıyoruz. Bu amaçla biz burada dilin milletimizin geleceği açısından önemi ve neslimiz açısından dilde yaşanacak tehlikelere dikkat çekip almamız gereken önlemler üzerinde duracağız.

Dili sadece bir iletişim aracı olarak değil kültürümüzün ve millî kimliğimizin bir sembolü olarak görmek gerekir. Dilin zarar görmesi kültürümüzün ve millî kimliğimizin de zarar görmesi anlamına gelir. Dil zarar gördüğünde millet hafızası da zarar görür. Biz yeterince farkına varamasak da tüm bunlar dilimizi, yani öz kültürümüzü ve millî kimliğimizi (benliğimizi) bir virüs gibi kemiriyor.

Sorunlar

1- Yazım ve noktalama, anlatım bozuklukları, sözcük ve tümce yapısındaki bozukluklar, argo - küfür dil kulla-

nımı, yabancı sözcük kullanımı, kısaltmalar, konuşma dilini yazıda kullanma" gibi alt başlıklarda dilin özellikle çocuklar ve gençler tarafından hatalı kullanıldığı görülmektedir. Bu konuda önlem alınmadığı takdirde durumun daha da kötüleşeceği ortadadır.

2- Millî benlikteki yozlaşma ilim dili ve yaratıcı düşüncenin önünü kesmekte, böylece bilim adamları hak ettiği saygıyı görememektedir.

"Dili sadece bir iletişim aracı olarak değil kültürümüzün ve millî kimliğimizin bir sembolü olarak görmek gerekir."

Çünkü yozlaşan dil ile söylenenleri anlama, anlayabilme, kavrama zorlaşmaktadır.

Ulusal ve sosyal medyada yabancılaşma çoktan başlamış, televizyon kanallarımızın adları Star, Show, Flash; gazetelerimizin adları Star, Radikal vs. olmuştu zaten. Sosyal medyada bloglaşma başlayınca "blogger" sözcüğü de "domain" sözcüğü de dilimize girdi. İletişim, "Resultsfor webmaster genel konular" gibi İngilizce - Türkçe karışımı bir dille sürmeye başladı.

Kullanıcıların çoğunluğa ayak uydurma adına dili değiştirme, sesli harfleri yok sayma, konuştuğu dili yazışma dili hâline getirme ve bu sürecin devamında ana dilinden uzaklaşma, dilin ciddiyetinin devre dışı bırakılması gibi eğilimleri yaygınlaşıyor. Aslında kullanılan dil, ne yazı ne de konuşma dili. Buna **"ara dil"** dememiz daha uygun olacaktır.

"Hem içeriden hem dışarıdan bakıldığında görünen manzara şu: Konuşma dili maalesef yazı diline doğru kaymış

durumda. Şaşkın olmuş **şapşık**, en yakın arkadaş olmuş **panpa**, merhaba olmuş **mrb**, selam olmuş **slm**, Allah razı olsun olmuş **aro**, tamam olmuş **tmm**, kendine iyi bak olmuş **kib**, güle güle olmuş **bye**. Şaka gibi ama Türkçeyi ciddi manada tehdit eden bir durum var ortada." (www.guvenliweb.org.tr/makale)

Ayrıca sosyal medya kullanıcıları sözcüklerin yeterli olmadığını düşündüklerinden sözcük yerine "simgelere" ve **"emoji"**lere başvurarak dilin erozyona uğramasına sebep olmaktadır.

3- Sosyal medyanın yol açtığı en tehlikeli durum çocukların ve gençlerin İngilizcenin gösterişine kapılarak kendi dillerinden uzaklaşmaları oldu. İngilizleşmeyi çağdaşlık saymak, büyüklerden çocuklara geçti. Türkçeyi emanet edeceğimiz gençler kendi dillerini değersiz görmeye başladılar.

Konuyla ilgili akademisyen ve yazar Feyza Hepçilingirler'e Türkçenin önemi hakkında yaptığı bir konuşmadan dolayı gelen bir e-mektupta öğrenci şöyle diyor;

"İyi günler ben pazartesi günü konuşma yaptığınız (...) kolejinden 10. sınıf bir öğrenciyim pazartesi günü konuşmanızda belirttiğiniz türkçenin bozulması hakkındaki görüşünüzü yanlış buluyorum. Siz türkçe'nin bozulduğunu söylediniz fakat ben türkçenin dünyadaki birçok dil gibi yok olmaya mahkum olduğunu düşünüyorum çünkü dünyada uluslararası bir dil olduğu sürece ulusal bir dil varlığı mümkün değildir" (4)

Son olarak sosyal medya kendi terminolojisini de beraberinde getirdi. Ulaştığı ülkelerde kültürel emperyalizmi kaçınılmaz kıldı. Bu konuda yetersiz kalan toplumların direnebilme gücü kalmadı.

Öneriler

Sosyal medya kullanıcılarının fazlalığı göz önünde bulundurularak yasal mevzuat hazırlanmalıdır. Öncelikle RTÜK ve sosyal medya ile ilgili kapsamlı bir yasa çıkarılarak bazı ölçütler konulmalı. Bu yasayla dilin kullanımı, iş yeri isimlerinin Türkçeleştirilmesi, yabancı isim kullananlara parasal yaptırımlar, özel sektör ve kamuda çalışanların Türkçenin yapısına uygun bir dil kullanımına kadar kurallar ve sınırlar belirlenmelidir.

“Unutulmamalıdır ki bir milleti oluşturan insanların paylaştığı ortak geçmiş, milletin ortak mirası olan dil ile korunur.”

Özellikle MEB, YÖK, RTÜK gibi ilgili kurum ve kuruluşlar ortak çalışma yaparak ortaya çıkan rapor doğrultusunda acilen harekete geçilmeli. 5 yıl önce sosyal medyayı kullanan kişi sayısı 30 milyon civarı iken şuan bu oran % 100 artmış 60 milyon civarına çıkmıştır. Daha fazla zaman kaybetmeden bu bağımlılığın önüne geçilmelidir.

Sosyal medya kullanıcılarına hitap edecek bir dil çalışması yapılmalı. Yarışmalar yoluyla dili en iyi kullananlar ödüllendirilmeli ve diğer sosyal medya kullanıcıları da buna özendirilmelidir.

Okullarımızda bir dönem okutulan “İnternet ve Sosyal Medya Okuryazarlığı” dersleri acilen ortaokul, lise ve üniversitede okutulmalıdır. Bu dersleri okutacak hocaların hassasiyeti azami derecede önemlidir. Ayrıca bu konuda ebeveynleri de bilinçlendirme çalışması adına okullarda velilere “Teknoloji ve Sosyal Medya Kullanımı” seminerleri verilmelidir. Dilin doğru kullanıldığı, internet ve sosyal medya başta olmak üzere, bilinçli teknolo-

ji kullanımı, dilin yanlış kullanımına yönelik zararların en aza indirilmesini sağlayacaktır.

Şu da bilinmelidir ki dil sadece yönetici eliyle düzeltilemez. Yöneticiler ilgili kurum ve kuruluşlarla, özellikle eğitim camiası, teknolojiyi yönetenler ve en önemlisi de ailelerle iş birliği yapılmalıdır. Sosyal medya kullanımında ahlak kurallarına öncelik verilmesi ve dili en güzel şekilde kullanmaya özen gösterilmesi gerekir.

Sonuç

Sosyal medya ve teknoloji hayatımızı kolaylaştırmak için kullanabileceğimiz bir araçtır. Sosyal medya ve teknoloji-den yararlanmak, sosyal medyayı takip etmek, kullanmak ve üretmek elbette önemli ve gereklidir. Ancak sosyal medya ve teknoloji hiçbir milletin kültürü değildir, sadece bir araçtır. Fakat dil bir milletin örfüdür, ananesidir, kültürüdür, millet olmanın bir göstergesidir. Şu an sosyal medya ve teknoloji bir an için olmasa öz kültürümüz ve milletimiz herhangi bir zarar görmez fakat

Türkçemiz (dilimiz) zarar görürse kültürümüz de milletimiz de zarar görür. Hepimiz kaybederiz. Bu sebeple sosyal medyayı ve teknolojiyi kullanırken dilimize zarar vermeden kullanmalıyız.

Unutulmamalıdır ki bir milleti oluşturan insanların paylaştığı ortak geçmiş, milletin ortak mirası olan **dil** ile korunur. Dilimiz kimliğimiz ve birliğimizdir. Kimliğimizi koruyabilmemizin en önemli şartı da dilimizi korumaktır.

KAYNAKÇA

1. Türkçe Eğitiminde Kuramsal ve Uygulamalı Çalışmalar 2014, sayfa 415-430 (Sosyal Medyada Türkçenin Kullanımı Üzerine Nitel Bir Araştırma)
2. <http://www.guvenliweb.org.tr/blog-detay/internet-ve-sosyal-medyada-turkce-nin-dogru-kullanimi11> Ocak 2018
3. <http://www.milliyet.com.tr/sosyal-medya-dilimizi-bozdu-gundem-2513024/>
4. <https://www.bbc.co.uk/academy/tr/articles/art20140422105728786>
5. <http://reklamkutuphanesi.com/2018-turkiye-internet-kullanim-ve-sosyal-medya-istatistikleri/>

SUYUN AKIŞINA YÖN VER

Yerel, sevginin ve prensiplerin sergilenmesi gereken en küçük yerleşim yeridir. Geçmişte mahalle, bugün ise site şeklinde en küçük yerleşim birimi olan “site yönetimi”nde, yönetim kalitesinin sözleşmeye dayandığı açıktır. “Şehir Sözleşmesi” de, site sözleşmelerinin ortak yönlerinin toplamıdır. Çünkü yönetim; sevgi temelinde yerleşir, prensipler üzerinde yükselir.

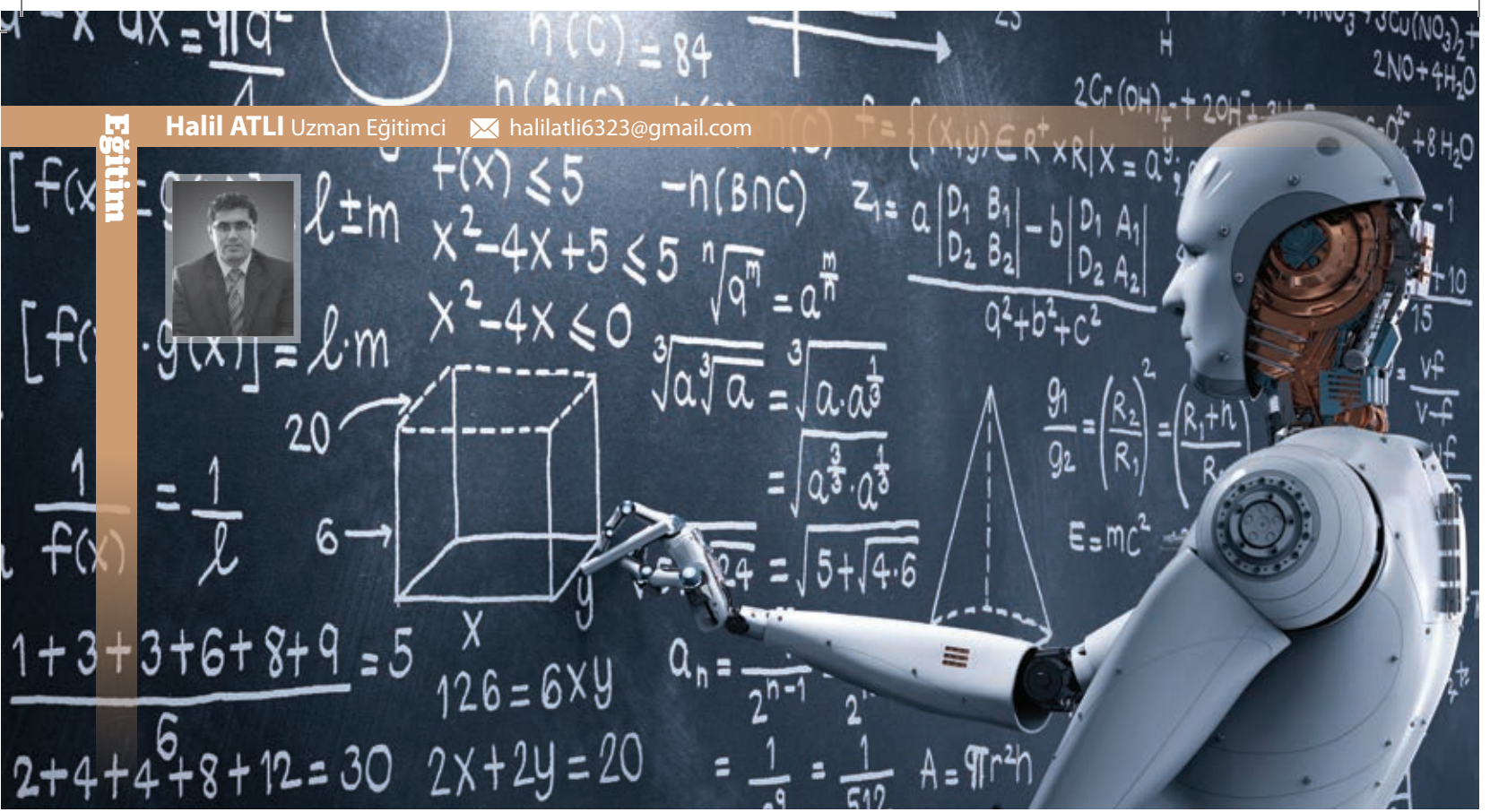
Şehirciliği tamamlayan “şehirlilik” yaklaşımı, prensiplerle değer kazanır. Yerel ve kültürel değerleri koruyup zenginleştirecek her prensip, şehirlilik kültürüne katkı sağlar. Bu açıdan; planlı ve programlı çalışmak, işi ehline vermek, yolsuzluk ve israfa engel ol-

mak prensiplerin başında gelir. Çünkü yetim malına sahip çıkmak; partizanlık ve ayrımcılık yapmadan, yöneticinin kapısının her zaman ve herkese açık olmasını temin etmek başka türlü gerçekleşmez.

Yerel yöneticinin başarı hikâyesi, şehre olan sevgisi ve yönetim kalitesiyle şekillenir. Sevilen yönetici, senkronize çalışmanın orkestra şefi olur, nitelikli insan gücünden hareketle hazırladığı yol haritasıyla şehre yön verir. İstişare kültürü ile takım çalışması kültürünü ortak hedeflerde buluşturur. Çözüm odaklı olması katılımcılığı teşvik eder, stratejik yaklaşımları kabul görür. Yarını inşa etmek, marka şehir olmak;

prensiplere sahip sevilen yöneticinin şehir bilinci ile hareket etmesidir. Şehrin paydaşları ile şehrin ruhunu ihya ve şehir ekosistemi inşa etmesidir.

Halkı ile bütünleşen, hızlı, doğru ve estetik biçimde yol alan, hesap verilebilir ve şeffaf yönetim bu ekosistemde anlamını bulur. Merhamet ve adalet ekseninde yol almak isteyen şehirliler, özledikleri “ideal şehir”le, bekledikleri “itibarlı şehir”le bu prensiplerde buluşmaya hazırlanmalıdır. Eğer bu prensiplerle buluşmaya hazırsak, suyun akışına göre hareket edenlerin değil, suyun akışına yön verenlerin yanında olmalıyız!

EĞİTİM VE GELECEK GELECEĞİN EĞİTİMİ

Eğitim mevcut nesli geleceğe hazırlama işidir. Öğretmenler geleceği şekillendiren mimarlar, mühendislerdir. Bu ilkedan hareket edildiğinde eğitimcilerin yükü daha ağır hâle gelmektedir.

Mevcut nesli iyi yetiştiren milletlerin gelecekte iyi yerlerde olacağını söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur. Ülke olarak içinde bulunduğumuz durumun tek sebebi, bugün yaşayanların yetişme koşullarındaki sorunlardır.

Eğitim bir kültür ve süreç işidir. Hiçbir millet durup dururken ilerlemez ve gerilemez. Eğitimin ekonomiyi, siyaseti, sosyolojiyi, dini ve diğer sosyal argümanları içinde barındıran sistemler bütünü olduğunu unutmamalıyız. Sosyal hayatımızda meydana gelen her değişim uzun veya kısa mesafede mutlaka eğitimimizi etkiler. Eğitimcilerimizin bu düsturu akıllarından hiç çıkarmaması gerekir.

Maalesef ülkemizde eğitim “değişime ayak uydurmak” üzere programlanmış gibi duruyor. Genellikle eğitimcilerimiz ve okullarımız hep “mevcudu korumak”la yükümlüymüş

gibi hareket ediyorlar. Hâlbuki bugün eğitim alan öğrenciler, topluma yetişkin birer birey olarak katıldıklarında hayat şartları hiçbir şekilde bugünküne benzemeyecektir.

İlkokuldan üniversiteye hiçbir eğitim kadememizin modern dünyaca kabul edilebilecek temel çıktı parametreleri bulunmamaktadır. Merhum Nurettin Topçu buna: “Eğitimimizin bir felsefesi bulunmamaktadır.” demişti. Yani “Biz kimi, niçin, nasıl yetiştiriyoruz?” henüz tam olarak ortaya koymuş değiliz. Kırık yarık yola, yamalı bohça ile çıkmış gibiyiz. Eğitimhanemizin her yıl bir tarafını sıvamaya çalışıyoruz.

Bu tekniği Osmanlının son iki yüzyılı dâhil, bugüne kadar kullanıyoruz. Geldiğimiz durakta bunun kesin bir şekilde işe yaramadığını görmüş olmamız lazımdı. Halbuki bundan 1400 yıl önce Hz. Ali, çocuklarının eğitimi için tüm öğretmen odalarına altın harflerle yazılması gereken şu veciz ifadeyi kullanmıştır: “Ben babamın bir adım önündeyim ancak oğlumun iki adım gerisindeyim.”

Tam olarak idrak etmemiz gereken gerçek şudur: “Dünya hiç olmadığı kadar değişiyor.” Bu değişimi mevcut koşullarla takip edecek olursak ona ayak uyduramayacağız. Bugün “Sanayi 4.0” ve hatta bazı gelişmiş ülkelerde “Sanayi 5.0” olarak adlandırılan bir çağa giriyoruz.

Bu çağ insanlık tarihinin geçirmiş olduğu hiçbir devre benzememektedir. Eskiden geri kalmış ülkeler temelde “tüketici” olurlardı. Ancak yeni sanayi devrinde bu ülkelerin varlıkları bile tehlikeye girecektir.

Yapay zekâ, robotlar, nesnelerin interneti, otonom taşıtlar, 3D yazıcılar, nanoteknoloji, biyoteknoloji, malzeme bilimi, enerji depolama ve kuantum bilgi işlem gibi yeni teknolojik atılımların çok çeşitli alanlardaki şaşırtıcı gelişmelerin şafağındayız. Bugün uluslararası büyük firmaların pek çoğu artık işçi çıkarmaya ve robot kullanmaya başlamıştır. Artık “robotlar için etik çalışmalar” yapılmaktadır. Şoförsüz araçlar, uçan arabalar, bütünüyle akıllı çevre şartları...

Modern dünya artık robotların hayatımızın neresine kadar müdahale edebileceklerine dair çalışmalar yapmaktadır. Bugün başta Almanya olmak üzere ABD, Güney Kore, Çin gibi pek çok ülke bu alanlarda milyarlarca dolar harcamaktadırlar.

Sahip olduğumuz genç nüfus, yeraltı ve üstü kaynaklar ve ülkemizin jeopolitik konumu çok daha planlı programlı çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Atacağımız en önemli adım, eğitim alanında olmalıdır.

Eğitimi düzene koymadan hiçbir şeyi düzene koyamayız. Eğitimin temel taşı da öğretmendir. Toplumun eğitimden beklediği değerleri yerine getirmede en önemli faktör öğretmendir. Öğretmen nitelikli insan yetiştirme düzeninin temel belirleyicisi durumundadır. İyi eğitimi iyi öğretmenler, nitelikli öğretimi de nitelikli öğretmenler yapar.

Araştırma bulgularına göre okulda etkili öğretimi sağlayan temel etkenler öğretmen ve öğrencidir. Düşünülenin tersine sınıfların büyüklüğü, donanımlar vb. diğer fiziksel imkânlar öğ-

retimin niteliğinin gerçekleştirilmesinde ikinci derecede kalmaktadır (Balci. 1991).

İyi bir öğretmen, “kendisini mesleki ve kişisel açılarından sürekli olarak geliştiren, kendini geliştirmeye alakalı imkanları araştıran ve değerlendiren öğretmen”dir. Ayrıca

araştırmalar, nitelikli insan gücünde aranan temel özelliklerin işini iyi yapan, bilgi ile yaşamayı öğrenen, kendisini sürekli geliştiren insan tipi olduğunu belirtmektedir (Seferoğlu, 2004).

Her şeyden önce geleceğin dünyasının nasıl olacağına dair öğretmenlerimizin ikna edilmesi gerekir. Sanayi 4.0 veya Dijital Dönüşüm çağında diğer pek çok meslek gibi öğretmenlik mesleği de değişecektir. Bugün bildiğimiz çoğu meslek yirmi yıl sonra olmayacak ve adını bilmediğimiz yeni yeni meslekler ortaya çıkacaktır. Belki bu kadar

çok öğretmene ihtiyaç da olmayacaktır.

Her ne olursa olsun sadece ama sadece mesleğinde çok iyi olanlar ayakta kalacaktır. Günü kurtaramaya çalışanlar sistem dışına çıkacaktır. Bu sebeple öğretmenlerimizin geleceği iyi okuması gerekir. Bu okumalar neticesinde dünyada meydana gelen ve gelecek değişimleri özümseyen öğretmenlerin yetiştireceği öğrenciler elbette geleceğimiz için en önemli yatırım olacaktır.

**“İyi bir öğretmen,
“kendisini mesleki ve
kişisel açılarından sürekli
olarak geliştiren, kendini
geliştirmeye alakalı
imkanları araştıran
ve değerlendiren
öğretmen”dir.”**

Yeniden yazmaya var mısın?

REZİL BİR TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ PROJESİ ETCEP VE GDO İLE NÜFUS KONTROLÜ

Ve iş başına geçince yeryüzünde fesat çıkarmaya, ekinleri (harsı) ve nesli helâk etmeğe çalışır. Allah ise bozgunculuğu sevmez. (Bakara 205)

Ayette de belirtildiği gibi dünyada egemen olan küresel güçler toplumları bozmak ve yok etmek için bütün yolları denemektedirler. Gıdada uyguladıkları GDO'lu ürünler, zihin kontrolleri ve toplum mühendisliği projeleri hep ifsadı yaygınlaştıran çalışmalarıdır. Küresel elitlerin bunu yapmaktaki gayeleri pek çoktur ama en önemlisi ülkelerin nüfuslarını kontrol etmektir. Çoğalan nüfusa dünya kaynaklarının yetmeyeceğini savunan bu zihniyet, beş yüz milyonluk bir dünya nüfusu hayalini kurmaktadır. Bunun için de HIV, EBOLA, SARS gibi biyolojik silahları üretmenin yanında GDO'lu ürünlerle de hem sağlığımızla oynamakta hem de ekosistemi bozmaktadırlar.

Dikkat ettiniz mi bilmem hastaneler dolup taşıyor. Hasta sayısı ve hastalık çeşitliliği her geçen gün daha da artıyor. Özellikle kanser hastalıklarında büyük bir artış var. 2000 sonrası doğan çocukların davranışlarını gözlemlediniz mi hiç? Hemen hemen hepsi aynı özellikleri sergiliyor. Mızımız, bencil, tüketici, teknoloji bağımlısı ve yönlendirmelerle davranış sergileyen bir nesil var önümüzde. Yani en basit bir dış fırçalama için ebeveynin komutunu bekleyen bir nesil. Bütün bunların sebebi eğitimdeki yanlışlar olamaz zannımca. Endüstriyel besin maddeleri ve GDO'lu gıdalar hem fiziksel hem de zihinsel yönden bizi ve çocuklarımızı etkiliyor olabilir mi? Kanser hastalığı dünyanın her yerinde yükselişteyken İsrail'de hemen hemen hiç kanser vakasına rastlanmaması bir rastlantı olamaz. "Eğer petrolü kontrol ederseniz ülkeyi kontrol edersiniz. Eğer gıdayı kontrol ederseniz nüfusu kontrol edersiniz." diyor Henry Kissenger.

Gen teknolojisi kullanılarak doğal süreçler ile edinilmesi mümkün olmayan yeni özellikler kazandırılmış organizmalı "Genetik Yapıları Değiştirilmiş Organizma (GDO)lu" tarımsal ürünlerin 1996 yılında dünya ticaretine girmesiyle birlikte bu ürünlerin insan, hayvan, bitki ve çevreye olan zararlarına ilişkin araştırmalar da başlamıştı. Bu çalışmalarda GDO'lu ürünlerin kısırlık ve sakat doğum riskini artırdığına yönelik bulgular elde edilmiştir. GDO'ların doğrudan ve dolaylı olarak kanserojen etkisinin olabileceği çeşitli araştırmalarda ortaya konmuştur. Hormon işlevi gören Ralgro ve Synovex gibi ilaçlar kilo arttırsın diye et hayvanlarına verildi. Bu hormonlu eti yiyen kişilerin hormonal yapısı bozuluyor. Hormonlu et kısırlık, cinsel güç kaybı ve kalp hastalıklarına neden oluyor. Hormon çocukların erken ergenlik çağına ulaşması, dişilik hormonu alan erkek çocuklarda göğüslerin büyümesi gibi etkiler göstermektedir. Erkek ve

kadınlarda karşı cinse benzer fizyolojik değişiklikler görülebilmektedir. (Prof Dr. İrfan, Ankara Üniv. Veteriner Fak.) Dünyadaki bütün bu gıda terörünün arkasında Rockefeller Vakfı, Bill Gates'in Gates Vakfı ve Ford Vakfı gibi Siyonist kuruluşlar var. Dünyada ekilen GDO'lu tohumun %90'ı tek bir şirket, ABD merkezli **Monsanto** adlı çok uluslu bir şirket tarafından üretilmektedir. İsrail'de neden kanser vakalarının hemen hemen hiç olmayışının bir açıklaması bu sanırım. Üretilen GDO'lu gıdalarla toplumlar ölümcül hastalıklarla ve kısırlaştırılarak nüfus kontrolü sağlanıyor. Bunun en büyük delili de tüp bebek vakalarındaki artıştır.

Bu ifsadın fiziksel boyutu. Bunun bir de zihinsel boyutu var. Sağlığından edilen, kısırlaştırılan toplumların zihinsel olarak bozulmaları için biseksüel ve unisex kişilik oluşturma projeleri hazırlandı. İstanbul Sözleşmesi olarak bilinen ve o dönemki Kadın Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'in Türk milletine en büyük ihaneti olan Kadına Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi, buna bağlı olarak da 6284 sayılı kanun 1 Ağustos 2014'te yürürlüğe girdi. Bu sözleşme her ne kadar kadına şiddetin önlenmesi şeklinde ön plana çıkarılsa da aslında ailenin bütünlüğünü hedef alan, aileyi yok eden, eşler arasında şiddetin daha da artmasına sebep olan ve eşcinsel evliliklerin önünü açan maddeler içermektedir. Dikkat edilirse 6284 sayılı kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte LGBTİ Derneği kuruldu ve sapkın üyeleri toplu gösteriler yapmaya başladılar. Sözleşmenin yürürlüğe girmesiyle birlikte boşanmalarda ve aile içi şiddet, cinayet oranlarında da ciddi bir artış olmuştur. Bu sözleşmenin 14. maddesi eğitimle ilgilidir. Madde aynen şöyle: **"Taraflar, yerine göre, tüm eğitim seviyelerinde resmi müfredata, kadın erkek eşitliği, toplumsal klişelerden(kalıplardan) arındırılmış toplumsal cinsiyet rolleri, karşılıklı saygı, kişisel ilişkilerde çatışmaların şiddete başvurmada çözümü kavuşturulması, kadınlara karşı toplumsal cinsiyete dayalı şiddet ve kişilik bütünlüğüne saygı gibi konuların, öğrencilerin zaman içinde değişen öğrenme kapasitelerine uyarlanmış bir biçimde dâhil edilmesi için gerekli tedbirleri alacaklardır."**

Bu maddede açıkça belirtildiği gibi tüm eğitim seviyelerinde, toplumsal kalıplardan yani erkek ve kız rollerinden arındırılmış unisex kişiliklerin yetiştirilmesine dair içeriklerin müfredata yerleştirilmesi istenmektedir. İşte bu amaçla aynı yıl Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği projesi **ETCEP**, Millî Eğitim Bakanlığı Ortaöğretim Genel Müdürlüğü tarafından koordine edildi ve British Council liderliğindeki konsorsiyum tarafından teknik destek verilerek "Yeniden yazmaya var mısın?" sloganıyla yola çıktı. Uygulamanın merkezi Ankara oldu ve etkinlikler 10 ilde (Erzurum, Batman, Samsun, İzmir, Malatya, Şanlıurfa, Karaman, Mardin, Trabzon, Sivas) gerçekleştirildi. Gelen tepkiler üzerine proje inkâr edildi ve web sitesi kapatıldı. Ancak British Council'in aşağıdaki web sitesinde yapılan çalışmalar ile ilgili bilgiler yer almakta.

https://www.britishcouncil.org.tr/sites/default/files/proje_oykusu-son.pdf

Sitede, Nisan-Haziran 2016 döneminde 189 eğitimci eğitilerek proje illerinde yaklaşık 6.000 eğitimcinin toplumsal cinsiyet eşitliği ve eğitimde toplumsal cinsiyet eşitliği konularında bilgilerinin artması sağlanmıştır, deniyor. Hazırlanan rapor bölümünde "Pilot okullarda öğretmenlerin büyük çoğunluğunun **kız ve erkek öğrencilere farklı roller atfetmekte ve farklı beklentiler sergilemekte olduğu görülmüş**, kadın ve erkek öğretmenlerin kullandıkları dil, sınıf içi davranışları ve ders işleme yöntemlerinin toplumda gözlemlenen geleneksel cinsiyet rollerini pekiştirir özellikler sergilediği ortaya konmuştur. **Okul mekânlarının kullanımında cinsiyete göre farklılıklar görülmüş**, okul etkinliklerine katılım düzeyi ve etkinlik türlerinin, kız ve erkek öğrencilere göre değişebildiği ifade edilmiştir." bilgileri yer almakta. Yani Türkçesi kızlardan kız gibi, erkeklerden erkek gibi davranmaması; öğretmenlerin de bu iki rolü öğrencilere atfetmemesi isteniyor. Okul içi mekânların kullanımında kız-erkek ayrımının yanlışlığına da vurgu yapılıyor. Yani geçen senelerde ODTÜ'de yaşanan kız-erkek karışık tuvalet uygulamasının, varsa duş ve soyunma odalarının da müşterek ve eş zamanlı olması isteniyor. Yani daha da Türkçesi cinsiyetsiz bir ne-

sil yapılandırması yapılmak isteniyor. ETCEP'i rezil bir toplum mühendisliği olarak değerlendiren akademisyen Dr. Mücahit Gültekin'in şu uyarıları önemlidir: "Açık söylüyorum: ETCEP projesi başarıya ulaştığı gün çocuklarınızı tanıyamayacaksınız. Beğenmediğiniz o gelenekleri bile yana yakıla arayacaksınız. Aynen şimdi 70'lerdeki, 80'lerdeki mahallenizi aradığınız gibi. Ama bulamayacaksınız. İş işten geçmiş olacak. Pişman olacaksınız, belki de pişman bile olamayacaksınız."

Vebal bu projeyi başlatan ve sürdürenlerin boynundadır. Projeyi başlatan dönemin Millî Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın projenin asıl amacından bihaber olduğunu sanıyorum. Bu aralar cennetten parsel dağıtmakla meşgul olan sonraki Bakan İsmet Yılmaz'ın o şuura vakıf olmasını beklemek de yanlış olur zaten. Sayın Ziya Selçuk'un "Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Etkinlik Kitabı hazırlandı. Kitap kapsamında 9. ve 10. sınıf seviyesinde derslerde ünitelere uygun, etkinlikler yaptık. Uzmanlar tarafından hazırlanan taslak etkinliklerin incelenmesi ve değerlendirilmesi amacıyla branş ve rehberlik öğretmenlerinin katılımıyla bir çalıştay gerçekleştirildi." şeklindeki açıklaması ETCEP'e verdiği önemi arz etmektedir. Sayın Bakan projenin gerçek amacına vakıf olmalı ki yükselen tepkiler üzerine projeyi inkâr yoluna gidildi, web sitesi kapatıldı. Ancak projenin tamamen kaldırıldığına dair hiçbir açıklama yapılmadı. Sadece 162 okuldaki pilot uygulamaların bittiğine dair bir açıklama yapıldı. Bu da projenin el altından, sinsice yürütüleceği anlamına gelmektedir.

KAYNAKLAR

DPT (2000): VIII. Beş Yıllık Kalkınma Planı, Biyoteknoloji ve Biyogüvenlik Özel İhtisas Komisyonu Raporu: Ulusal Moleküler Biyoloji, Modern Biyoteknoloji ve Biyogüvenlik Atılım Projesi Önerisi, Ankara.

Haspolat, I, Özgen Ö (2011): Tüketicilerin Genetik Yapısı Değiştirilmiş Gıdalara İlişkin Görüşleri: Kültürlerarası Bir Karşılaştırma. Üçüncü Sektör Sosyal Ekonomi Derg, 46: 40-60.

Dr. Ahmet SALTİK (Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı): Genetiği Değiştirilmiş Gıdalar ve Halk Sağlığı.

https://www.britishcouncil.org.tr/sites/default/files/proje_oykusu-son.pdf

TEKNOLOJİNİN BİZE GETİRDİKLERİ VE BİZDEN GÖTÜRDÜKLERİ

Bir antibiyotik misali uygun kullanılmadığı zaman yararından çok zararını gördüğümüz teknolojik ürünler bilhassa genç neslimizi günbegün bağımlı hale getirmektedir.

Bilişim çağında kontrol edilemeyen internet, sosyal paylaşım siteleri farklı isimlerle çocuklardan yetişkinlere kadar birçoğumuzu etkisi altına almış bulunmaktadır.

Evinde anne-babası veya kardeşleriyle konuşmak yerine belki de hiç tanımadığı sanal âlemin maskeli sahtekârlarıyla irtibatta olup çevresinden bîhaber çocuklarımızın gidişatı hayra alamet değildir.

Millî Eğitim'in "Fatih Projesi" ve onunla ilgili tablet dağıtımına amacına hizmet etmedi. Bu konuda özellikle öğretmenlere, "eba" üzerinden bazı anketler uygulandı ancak bir netice alınacağı da beklenmiyor.

Teknolojik ürün, icat ve araçların, yaşamımızı hızlandırıp kolaylıklar sağladığı gerçek iken insanı bağımlı hale getirdiği de aşîkârdır.

İster istemez insan düşünüyor; "Daha önceleri cep telefonu, internet ve sosyal paylaşım ağları yokken sahi bizler nasıl yaşıyorduk?" diye.

Bir gün evden çıkarken telefonunuzu yanınıza almayı unutduğunuzda adeta gününüzün zehir olacağını düşünerek birçok şeyinizi kaybetmişçesine mahzun, meys ve mahcup tavırlar sergileyip, neredeyse kendinizi çıplakmışınız gibi bir hisse kapılıyorsunuz. Hele bir de internetiniz kesildiğinde bazen apışıp kalırken, bazen de hayat damarlarınız kesilmişçesine agresif tavırlar sergileyebiliyorsunuz.

Genciyle birlikte yetişkin ve yaşlılara da bu teknoloji virüsünün sirayet edip bulaştığını görüyoruz.

Eskiden aile ve okul çocuklarımızın eğitim ve öğretimi üzerinde yarı yarıya etkiliyken şimdilerde bu oran yüzde onlara kadar düşmüş vaziyette. Yani evladımızı ne ebeveyn olarak kendi evimizde, ne de öğretmenler olarak okullarda eğitebiliyoruz. Ne yazık ki onları, sosyal paylaşım ağlarındaki ekranları ya da internette pusuya yatmış sanal şerbet sunan ikiyüzlü aktörler eğitir hale geldi. Öyle ki, çocuğu-

nuza bir ödül vermek, hediye almak icap ettiğinde, “Ne istiyorsan alayım?” diye sorduğunuzda, bunun cevabı; ya bilgisayardır, ya tablettir, ya da özellikle akıllı telefondur. Meseleye tersinden baktığınızda ise yani cezalandırmak istediğinizde de, bu teknolojik ürünleri elinden almanız veya yasaklamanız ona verilebilecek en büyük ceza gibi gelir. Çünkü aç susuz kalsın velâkin onlarsız kalmasın düşüncesi, çocuklarda egemendir genellikle.

Sanal âlemle önceleri oyunlarla başlayan irtibat, daha sonra kendini ispatlama; işin içine görsellik katma ve beğenilme içgüdüleriyle hareket etme de girince, iş, kölelik derecesinde bağımlılığa kadar gitmektedir.

Bu anlamdaki teknolojik ürünlerin elbette ki getirileri vardır, ancak her şeyi hazır bulma noktasından soruna bakarsak; bireyde ciddi bir zihni körelme de yaşatmaktadır. Sanal âlemde herkes farklı görünmek istediğinden dolayı neredeyse hiç kimse kendisi değil. Bu durum da, içinden çıkılmaz bir bataklık görüntüsü vermektedir. Kime nasıl inanacağını bilmeyen bağımlı kişi, çok rahat bir şekilde bir nevi sanal dünya ile hipnoz edilerek kanatsız bir şekilde meçhullere doğru uçar gider de dönüşü olmaz maazallah.

Körpe dimağlar üzerinde korkunç bir kültür emperyalizmine yol açan bilinçsizce kullanımdan kaynaklı bağımlılık, acilen tedaviye muhtaç kronik bir hastalık olması hasebiyle düşündürülen önemli bir husustur. Birey üzerinde oluşturduğu fiziksel rahatsızlıkların ötesinde gönül ve ruh dünyasını acımasızca tahrip ve tahrif edebilecek yaygın ve salgın bir mikroptur. Şayet kontrol altına alınmaz ise yaşayan ölülerin sayısı artabilir.

Yaptığı işi gereği sürekli internet kullananlar, kontrol dışına çıktıkları an, farkına varmadan kayabilirler. Güçlü bir iradeyle hareket edip, sanal âlem kendilerini kullanmadan veya tamamen etkisi altına almadan; iyi, güzel, faydalı ve lüzumlu yönlerini bilinçli biçimde, kontrollü bir kullanımla durumu müspete çevirmek mümkündür.

“Eskiden aile ve okul çocuklarımızın eğitim ve öğretimi üzerinde yarı yarıya etkiliyken şimdilerde bu oran yüzde onlara kadar düşmüş vaziyette.”

Öyle anlaşıyor ki, bunlarsız olmayacak... O halde tıpkı bıçak, silah ve ateş gibi hayrî işlerde kullanmak üzere yan etkilerini azaltmak mümkündür. Biraz daha açmak gerekirse; nasıl ki bıçak eğer mutfakta ekmek kesmede, sebze ve meyve soyup doğramada, silah nefsi-i müdafaada, ateş de yemek pişirmede kullanılırsa hem hayırlı işlerde kullanılmış olur hem de ihtiyacı karşılamış olur. Bu anlamda da iyi, güzel, faydalı ve olumlu bir işe yaradıkları için olmazsa olmazlarımız arasına giriyorsa, teknolojiyi de aynı mantıkla kullanmamız halinde, sonuçlar aynı şekilde müspet olacaktır. Fakat tutar da bıçağı ve silahı insan öldürmek için, ateşi bağ-bahçeyi, ekinleri ve evleri yakmak için kullanırsanız sonucun ne olacağı bellidir. İnternet üzerinden nice insanların hesaplarının boşaltıldığı, provokasyonların yapıldığı, sahte yüzlerin birçok insanı nasıl aldattıklarını, teröre ve teröristlere nasıl desteklerin verildiğini ve sınırsız gayri ahlakî yayınların yapıldığını bilmeyen ve duymayan yoktur.

Çocuklarımız kontrolsüzce yayın, oyun ve nefsi okşayan cazip vaziyetiyle sanal hayatın içerisinde çırpınırken, anne-babasından kardeşlerinden, yanında oturan sıra arkadaşından, millî ve manevi değerlerden savrulurcasına kopabilmektedir.

Nasıl ki, siz zamanı ve parayı kontrol edemezseniz, onlar sizi kontrol altına alıyorlarsa, kontrolsüz bir internet kullanımı da müdavimlerini

kontrolü altına alıp belki tedavisi olmayan veya çok zor ve karmaşık olan bir psikolojiye büründürebilmektedir ki, günümüzde uzmanların tedavisi üzerinde kafa yordukları çağın çok önemli hastalıklarından biri halini almıştır maalesef.

Çözüm olarak çocuklarımıza inanç, tarih, kültür ve medeniyetimize uygun birtakım hobiler kazandırarak, onları teknoloji bağımlısı olmaktan kurtarabilir; kullanma ihtiyacı halinde de uygun dozajda, kararınca ve yeterince muhatap olmalarını salık vermek suretiyle yan etkilerini azaltabiliriz diye düşünüyoruz.

EĞİTİM MESELEMİZ

Şurası tartışmasız bir gerçektir ki yükselen devlet ve medeniyetler eğitimde başarılı olan devletler veya medeniyetler; çöken ve gerileyen devlet ve medeniyetler ise eğitimde başarısız olan devlet veya medeniyetlerdir.

Şu an itibariyle devletimizin en üst yöneticilerinden en alt kademedeki insanlarına kadar istisnasız herkes eğitimde bir türlü istenen başarıyı yakalayamadığımızı hep bir ağızdan haykırmaktadır.

Bu durum kocaman bir dağ gibi karşımızda duruyorken, devletimiz nasıl geleceğe yön veren bir devlet ve milletimiz nasıl geleceğinden emin bir millet olacaktır?

Günümüzde ilmi irfani ve vicdani olarak yeterli seviyede yetiştiremediğimiz on beş yirmili yaşlarda ki gençlerimiz; Çok değil on yıl sonra piyasadaki işlerin pek çoğunun başında bulunacak, iyi yetişmemiş oldukları içinde bulundukları her kurumu istemeseler de geriye götüreceklerdir.

Bu dehşet manzara Demokles'in Kılıcı gibi milletimizin üzerinde sallanıp durmakta ve vatan millet derdi olan iyi insanların uykularını kaçırmaktadır.

Nasıl bir küçük fidanın bile iyi yetişmesi için olmazsa olmaz şartlar vardır, işte aynen öylece yavrularımızı iyi yetiştirmenin de vazgeçilmez şartları vardır.

Bu şartların en hayati olanlarını şöylece sıralayabiliriz.

1. **İyi Niyet:** Eğitimle ilgili olan, en üstten en alta kadar herkes sadece Allah rızası için çalışan insanlar olmalıdır. Çünkü eğitim gönül işidir, gönül ise Allah'ın insan bedenindeki evidir. Orada her şey Allah'ın rızası gözetilerek kurgulanmalıdır.
2. **Millî Yönetmelikler:** Bizim bir İslam ülkesi olduğumuzu ve Müslümanların çocuklarını eğittiğimizi unutmamalıyız. Eğitimde kurallar Avrupa, Amerika ya da falanca

zenginler kulübünün telkinlerine göre değil, bin yıllık milletimizin ruh köküne göre konulmalıdır.

3. **Şuurlu Öğretmen ve İdareci:** İyi öğrenciyi ancak iyi bir öğretmen ve idareci yetiştirebilir. Bu gün kendisi yeterince yetişmemiş ya da alacağı parayı veya oturacağı makamı kutsayan pek çok meslektaşımızın olduğu üzücü bir gerçektir. Eğitim dünyası böyle düşük seviyede kişilerin elinden kurtulmadığı sürece ideal hedeflere varmak ancak hayallerde kalacaktır. Kısaca Fatih gibi bir öğrenci yetiştirmek için Akşemseddin gibi bir öğretmen bulunması çok hayati bir adımdır.

Dersine görüntüyü kurtarmak için değil dinine, vatanına olan sevgisinden dolayı zamanında giren ve mesleğinin hakkını veren öğretmen sayısı arttıkça eğitimdeki başarı da kendiliğinden artacaktır.

4. **Bilinçli Veli:** Günümüzde millî ve manevi değerlerine bağlı idealist gençler yetiştirilmesinin önündeki en büyük problemlerden birisi de, kendi çocuğundan daha problemlili veli tipidir. Maalesef sayıları gün geçtikçe daha da artmaktadır. Dağılmış aileler, günahın her türüne gırtlığa kadar batmış anne babalar, bu gün sadece polisiye bir problem değildir, belki de bundan daha çok bir eğitimi olumsuz yönde etkileyen bir problemdir.

5. **İstekli Öğrenci:** On iki yıllık eğitimin zorunlu olması sebebiyle sayıları azda olsa okullara istemeden zorla gelen öğrencilerimizin var olduğu bir hakikattir. “Gönülsüz yapılan aş ya karın ağrıtır ya baş” kaidesi gereğince derse istemeyerek giren bir iki öğrenci, hem diğer arkadaşlarını hem öğretmenleri olumsuz etkilemektedir. Mesela bir derste iki konu anlatıp on soru cevaplayacak öğretmen arkadaşımız dersi dinlemeyen, sabote eden bu tür öğrencilerimiz sebebiyle hem moral hem zaman kaybetmekte, belki bütün iyi niyetine rağmen ancak bir konu anlatıp beş soru çö-

zebilmektedir, Burada herkes zarar ederken en büyük zararı iyi aileler ve onların yetiştirdikleri iyi çocuklar görmektedir ki bıraksan onlarca şey öğrenecek pırıl pırıl çocuklar yarım kapasite derse mahkum kalmaktadır.

Bakanlığımızın adı Millî Eğitim Bakanlığı olmasına rağmen, Bakanlığımız yıllarca ezbere dayalı öğretim yapmış, bunda da istediği neticeyi bir türlü maalesef alamamıştır.

“Eğer eğitimde millî ve dini olan ölçüler hayata geçirilmezse her yeni bakan ve sistem geldiğinde gazellerle karşılanacak ve maalesef onlar giderken de ağıtlar yakılarak gönderilecektir”

Manevi değerlere dayalı bir millî kültür oluşturacak şekilde eğitimi ise neredeyse hiç başaramamış olsa gerektir ki okullarımızdan mezun olan milyonlarca gencimiz süratle ahlaki ve örfi bir ölçüsü olmayan, Avrupalılar gibi yiyen, giyen, düşünen ve yaşayan bireyler haline dönüşmüştür.

Peygamberimizin “Vücutta bir aza hasta olursa diğerleri de rahatsızlanır.” hadisi

bize halimizi ve sebebini izah etmektedir.

Adliyedeki bir problem eğitimi, maliyedeki bir problem sağlığı, sağlıktaki bir problem en uzak ihtimal gibi görünse de ticareti olumsuz etkileyecektir.

Eğer eğitimde millî ve dini olan ölçüler hayata geçirilmezse her yeni bakan ve sistem geldiğinde gazellerle karşılanacak ve maalesef onlar giderken de ağıtlar yakılarak gönderilecektir ki eğitim hayatımızın son 50 hatta 100 yılı bunun çok acık göstergesidir.

Çok üzücü ve bir o kadarda düşündürücü bir durumdur ki daha bakanlık binasını ve bürokratlarını bile tanıyamayacak kadar kısa bir sürede değişen millî eğitim bakanlarımız ve en az onlar kadar çabuk değişen eğitim sistemlerimiz, komedi yazar ve çizerlerine malzeme olmaktadır.

Kısaca bizi eğitimin her adımında, Müslüman bir çocuğa yakışır şekilde “cehennemlik bir doktor, avukat, siyasetçi, iş adamı, general vb. olmaksızın, cennetlik bir çoban olmak daha iyidir.” diye en önemli kazanmanın Allah’ın rızasını kazanmak olduğu gerçeğine yönlendirecek bir anlayış lazımdır gerisi laf-ı güzafır vesselam.

BİR EĞİTİM ANLAYIŞI OLARAK BİYOGRAFİ OKUMALARI

Biyografi, belirli bir kişinin hayat hikayesinin, yani hal tercümesinin detaylı olarak edebî anlatımıdır. Kelime dilimize Fransızcadan geçmiştir. Her medeniyetin edebiyatında başarılı insanların hayat hikayelerinin anlatımı geniş yer tutar. Bunlar bazen yazılı bazen de sözlü edebî anlatımlardır. Medeniyetlerdeki kültür aktarımı çoğu kez bir kahramanın üzerinden yapılır. Toplumun, başarılı insanlara, yani kahramanlara olan düşkünlüğü edebiyatın temel konularındandır.

İnsan hayatında “durağanlık” yoktur. Her gün yeniyi bulmaya çalışan insan-
noğlu, her konuda olduğu gibi eğitim konusunda da yeni metotlar arayışı içerisinde. Art niyetli olmayan bütün eğitim metotlarının asıl amacı “başarılı” bireyler yetiştirebilmektir. Bu konuda denenmiş veya düşüncede kalmış onlarca eğitim metodu bulunmaktadır. Bunlar içerisinde iyi sonuç

almış veya fiyaskoyla sonuçlanmış denemelerin olması, insanın mükemmeli aramasına asla engel değildir. İnsan her an yenisini, daha yenisini aramakla sorumludur.

Bir eğitimci gözüyle bakıldığında zaman, “rol model” eğitim anlayışının en kolay ve en kalıcı eğitim olduğu görülmektedir. İster çocuklar ve gençler üzerinde olsun, isterse büyükler üzerinde olsun yaşanmış örneklerin, okuyanların ve dinleyenlerin belleğinde bıraktığı iz, diğer eğitim uygulamalarından daha fazladır. İnsanlar sevdikleri örnek şahsiyetlerin düşünce ve davranışlarını kabullendikleri gibi onu bizzat kendileri de yaşamak isterler.

Örnek alınacak kişiler dinî, siyasî, fikrî, ilmî, askerî, girişimci, sporcu veya sanatçı olarak kendi alanlarında başarılı olmuş ve güven veren kişilerdir. Böylesi başarılı insanların hayat hikayelerinin, güçlü kalemler tarafından anlatıldığı

edebî eserler, dikkatle okunması ve okutulması gereken eserlerdir. Örnek yeni nesiller yetiştirmek için “hedefe uygun” biyografik eserler okutulmalıdır. Hatta bu amaçla yeni ve güzel biyografik eserlerin yazılması için edebiyatçılar teşvik edilmelidir.

Biyografi çalışmalarında hem kahramanın karakteri, okuduğu eserler, gördüğü eğitimler, hem de başarılı olduğu alandaki çalışmalar yeni yetişen nesle örnek olarak anlatılmaktadır. Böylece onu tanıyan birey her yönüyle tanımış ve kendisine örnek almış olacaktır. Biyografik eserde anlatılan kişiler “başarılarının bedellerini ödemiş” şahıslar olmalıdırlar. Bedel ödemeyenler, bedel ödeyenler kadar insan üzerinde inandırıcı olamazlar. Böylece yetişen genç, nelerle karşılaşacağını da önceden bilmiş olur.

Duruş, yani “hâl”; her zaman “kâl” den daha önemlidir. Bundan dolayı oku-

tulacak kahramanlar içerisinde, durumu sağlam olanlar tercih edilmelidir. Düşünceler her zaman “sözlerle” değil, bazen de “özlerle” verilir. Çok güzel konuşmamış veya çok edebi yazamamış nice örnek şahsiyetler sözleriyle değil, özlelerindeki asil duruşlarıyla topluma örnek olmuşlardır.

Ayakları yere basmayan “masa başı” düşünülmüş, hayal edilmiş, kurgulanmış hikayeler, romanlar ve tiyatro eserlerinin okuyucuları üzerindeki etkisi, hiçbir zaman biyografiler kadar kalıcı değildir. Çünkü okuyucu birisinin hayal mahsulü, diğerinin ise gerçek olduğunun farkındadır. Yaşanmış gerçekler, yaşanabilecek hayallerden her zaman daha etkilidir. Biyografiler bazen yalın kronolojik anlatım olabileceği gibi bazen de roman türü anlatımlar olabilir. Fakat okutulacak biyografilerden hayal mahsulü “kurgulara” çok az yer veriler, hatta mümkünse hiç kurguya yer verilmeyenler tercih edilmelidir. Gerçek hayat hikayesinin içerisinde konulan “dolgu” malzemesi kurgular, anlatılanın değil, anlatanın gerçekleridir. Bu durumda eser, biyografi olmaktan çıkıp, hikayeye dönüşebilir.

Seçilen biyografilerin konusu ve anlatımı gerçeklere uygun olmalıdır. Aksi takdirde olağan üstü güçlerle donatılmış kişilerin olağan insanlara örnekliliği yoktur. Böyle anlatımlar, insanlara yol gösterici olamaz. Ütopik anlatımlar, gizemler belki daha fazla ilgi uyandırabilir fakat kişi üzerinde etkisi yoktur. Bundan dolayı biyografisi seçilen örnek kişiler toplumun bildiği, duyduğu, gerçek kişilerin, gerçek yaşamlarından alınmalıdır. Her insan gibi onların da zaman zaman yanlışları, yaptığı yanlışları, aldığı yanlış kararları biyografide konu edilebilmeli ki, gerçekçi olsun. Hiç birimiz masum değiliz. “Masum anlatımlar, çok da masum değildir.” böylesi anlatımlar inandırıcılığını kaybeder.

Okutulacak biyografilerin, “vefat” etmiş kişilerin biyografilerinin olması tercih edilmelidir. Çünkü yaşayanların he-

nüz “sonları” görülmemiş, “imtihani” bitmemiştir. İmtihan devam ediyorsa her insanın doğru kadar, yanlış karar alma potansiyeli mevcuttur. Bu yüzden kişinin akibetinden, henüz emin olunmaz. Belli yaşına kadar çok başarılı ve güven sahibi olan nice kişilerin, zamanla nasıl yanlış kararlar alıp, eski örnekliliğini yok ettiğine hepimiz şahidiz. Yaşayan kişilerin yaptıkları hatalar zamanla “hikmete” dönüşüp kötü örnekler oluşturmaktadır. İnsanlar, sevdiklerini başarılarıyla ve hatalarıyla sevmeyi tercih ederler. Onların hatalarını, hata olarak değil de, hikmet olarak kabullenip, “ileri zekâlarının” bir ürünü olarak görmeleri de gözlemlerimiz arasındadır.

Öyle örnek kişiler olmuştur ki; onun sevenleri, isimlerini kendi çocuklarına isim olarak vermişler, daha sonra yanlış yaptıklarında ise bir de mahkeme kararıyla çocuklarının isimlerini değiştirme girişiminde bulunmak zorunda

“Başta Yüce Kitabımız Kur'anı Kerim olmak üzere diğer kutsal kitaplarda yoğun bir şekilde kıssaların olması aslında dinlerin bir eğitim metodudur. ”

kalmışlardır. Onun için yaşayanlara güven “şartlı” olmalıdır. Üstadın birisine, bir kişi hakkında güvenilir olup olmadığı sorulduğu zaman; onlara “henüz ölmedi” diyerek, olumlu veya olumsuz bir şey söyleyememiştir.

Eğitim amaçlı böylesi biyografiler hazırlanırken edebi yönü güçlü, fikriyatı sağlam edipler seçilmelidir. Her seviyeden öğrencilere göre ve farklı alanlarda başarılı olmuş örnek şahsiyetler seçilerek kaleme alınmalıdır. Bu eserler okullarda ders kitabı olarak okutulmalı, üzerinde detaylı konuşulmalı ve kitap müzakereleri yapılmalıdır. 12 yıl

okuyan bir öğrenciye en az 12 biyografi okutulmalı onun önüne 12 başarılı yol gösterilmelidir. Her yıl için birden çok seçenek sunularak, öğrencilerin ilgi alanına göre biyografi okutulmalıdır.

Her fikrî topluluk, kendi dünyalarına hitap eden örnek kişileri bulup okutarak artılarına artı katmalıdırlar. İnsan fıtrati, anekdot anlatımlardan veya drama, yani kişilerin yaşadığı hikayelerden, diğer anlatımlara göre daha fazla etkilidir. Birçok felsefi düşüncenin, bir hikaye veya bir roman içerisinde anlatılmasının okuyucu üzerindeki etkisi, normal bir fikir kitabından daha etkilidir. Biyografinin etkisi ise hikayeden daha fazladır.

Yine bu çalışmalarda mümkünse fotoğraflar da kullanılmalıdır. Çünkü fotoğraf okumasını bilenler, bir kare fotoğraftan çok ilginç ve farklı sonuçlara ulaşabilirler. Özellikle muhatap kitlesinde görsel zeka sahibi olanlar olduğu unutulmamalıdır. Onlar “fotoğraf okumasını” bilen insanlardır. Ehlinin elinde bir fotoğraf, fotoğraftan çok daha fazlasını gösterir ve anlatır.

Başta Yüce Kitabımız Kur'anı Kerim olmak üzere diğer kutsal kitaplarda yoğun bir şekilde kıssaların olması aslında dinlerin bir eğitim metodudur. Yani insanlar “kıssa”türlerine daha dikkat kesilirler. Onları daha iyi kavrarlar. Siyer anlatımları da bir biyografi çeşididir. İslam dininin öğrenilmesinde Hz Muhammed (sav)’in hayatı olan siyer ilmi ayrı bir öneme sahiptir. Yine İslam dininin ilk canlı örnekleri olan sahabenin de biyografileri olan “hayatüs-sahabe” İslam’ın öğrenilmesinde etkili bir yoldur, bir yöntemdir.

Her dönem yeni metotların denendiği eğitim camiasında bir de “biyografi” eğitim metodu denenmelidir. Bu metot diğer metotlara göre daha “bizdendir” ve daha fitridir. Doğru toplumları hikaye, kıssa ve masallarla büyümüş bir toplumdur. Yani örnek anlatımlardan fazlaca etkilenmiş bir topluma, biyografi eğitiminin daha başarılı sonuç vereceği gerçeği göz ardı edilmemelidir.

MÜZİKSİZ EĞİTİM RUHSUZ BEDEN

Belki tepki görecektir ama din der- si kadar önemlidir müzik dersi. Hayatın melodisini yakalayamayan başkalarına acı çektirirde ondan.

Geleneksel müziğimizin önemli icra- cılarından ve temsilcilerinden olan Cinuçen Tanrıkorur: “Mevlânâ’yı anla- mak için nasıl önce Kur’ânı bilmek şart- sa (Yunus için de aynı şeydir), Bach’ı an- lamak için Hristiyanlığı bilmek şarttır.” (1) diyerek kültürel ortam ve şahsi tec- rübelerden bağımsız sanatsal üretim yapılamayacağına işaret eder.

İslam kültüründe bir çocuğun ilk duy- ması gereken ses, onun kulağına oku- nacak ezandır. Hz. Ebu Rafi anlatıyor: Hz. Hasan dünyaya geldi zaman Hz. Peygamber’in (a.s.m) onun kulağına ezan okuduğunu gördüm. (2) Böylece oluşturulacak dinî atmosferin insa- nı iyiye, güzele ve hayra teşvik etmesi beklenir. Arthur Schopenhaur müziğin insanı “..bütün pislik, zavallılık ve baya- gınlıklardan” arındırdığını söyler. (3)

Bazı tarikatların müzik bağlamında dinî musiki ile olan sıkı ilişkisi düşü- nülmeğe değer. Cehri zikir, sema ve Mevlevilikte ney gibi unsurlar dinî hayatı renklendirmiş, insanın manevi duygularının zenginleşmesine katkıda bulunmuştur. Günümüzde herhangi bir film sahnesinde fonda çalınan ney, zi- hinleri otomatik olarak dinî bir olayın yaşanacağına dair beklentiye sevk et- mektedir. Bu da ney sesinin artık dinî anlatımlarda kullanılan önemli bir kül- türel kod olduğunu göstermektedir.

Müziğe duyulan sevgi ve ondan etkilen- me ortak, evrensel bir duygudur. Fakat zihne yüklenen imajla bu durum değ- ler açısından iyi ya da kötü olarak sınıf- landırılabilir. Örneğin rock ya da hardrock konserlerde seyircilerin yaptı- ğı “cezbe” hâlindeki hareketler Batılı değ- erleri yüceltmeye çalışan medya ta- rafından insanların özgürce eğlenmesi, çağdaşlık olarak lanse edilmiş ama zikir anındaki insanların coşkusu ve cezbe

hâlleri yine aynı medya tarafından bir sapkınlık, bir gericilik olarak verilmeye çalışılmıştır. Söz konusu dindar bir in- sanın bakış açısı olduğunda tam ter- si bir durum ortaya çıkmaktadır. Keza konserlerde yakılan mumlar eşliğinde bir sağa bir sola sallanan dinleyici gö- rüntüleri şeklen bir kilise ayini havasını hatırlatması gerekirken yazılı ve söz- lü medya tarafından sadece gençlerin masum bir şekilde eğlenmesi, zevkten kendinden geçmesi olarak lanse edil- mekte ve bu doğrultuda bir imaj üre- tilmeye çalışılmaktadır. Bir dindar insan içinse zikir anındaki görüntüsü hiç de masumca sayılmayan bir yobazlık obje- si olarak gösterilebilmektedir.

Elimde resmi veriler yok ama bana so- rulsa Youtube’da en çok izlenen vide- olar nedir diye ‘Şarkı ve müzik video- larıdır.’ derim. Gençlik bu videolarla kendi ruh dünyasını şekillendiriyor ve bu şarkı ormanında neyin gençliğe hiz- met ettiğini neyin nefisperestliğe hiz- met ettiğini anlasak bile bu akışı tersi- ne çevirmemiz klasik eğitim sistemiyle mümkün gözüküyor. Bırakın eğitim sistemini müzisyenler, sanatçılar artık Türk sanat müziğine yönelik ilgi çeke- cek yeni besteler yapmıyor güfteler yazmıyor maalesef.

Müzik bir eğlence aracı olduğu kadar ruhu etkileyen hatta ruhsal ve beden- sel hastalıkların tedavisinde kullanılan sanatsal bir eylemdir. Örneğin Osmanlı imparatorluğu zamanında kurulmuş olan Edirne Darü’şşifasında (II. Bayezid Külliyesi) hastalara uygulanan müzikli tedavi bunun en canlı örneklerinden birisidir.

Müzik dil olarak insanları derinden et- kileyen bir güçtür. Bu yüzden de bütün dinlerde ilahilerin ve dinî metinlerin makamı bir şekilde okunmasına gayret edilmiş, dinî musikiye önem verilmiştir. Hatta Hz. Davud’un sesinin çok hoş ol- duğu ve dağlarla kuşların onunla bera- ber tespih ettiği Kur’an-ı Kerim’de be-

lirtilir (Sad suresi 18. ayet, Sebe suresi 10. ayet).

İbtidai diye nitelendirilen en ilkel kabi- lelerden en modern toplumlara kadar müzik vazgeçilmez bir ihtiyaç hâline gelmiştir. Tercih edilen müzik türleri yaşam biçimleriyle sıkı sıkıya alakalıdır. Ülkemizde de bu anlamda arabesk mü- zik-klasik Batı müziği karşılaştırmaları daha çok yaşam tarzları ve ideolojik tu- tumlar bağlamında tartışılmaktadır.

Bir başka örnek ise bugün metal müzik seven gençlik, giyiminden koluna yap- tırdığı dövmelelerine kadar pop seven gençlikle kendi arasına bir mesafe koy- maya çalışmaktadır. Bu imaj çağında hoşlandığı müziği görünümüyle yan- sıtmak, alamet-i farikasını müziğiyle ortaya koymak olağan karşılanır hâle gelmiştir.

İslam dininde bu imajinal durumla kar- şılaştırılabilecek olan “şeair” kavramı bulunmaktadır. Ezan, cami, Kâbe, takke, sakal gibi göstergeler bireye ve toplu- ma her daim dinî hayatı ve atmosferi yaşatıp anımsatacaktır. Bu anlamda geleneksel müziğimizde hayatın içinde var olmuş ve birçok ürünler verilmiştir. Örneğin değişik makamlarda okunan ezanlar dışında bu musiki eserlerinden en meşhuru bir ltri bestesi olan teravîh namazları arasında okunan salâvattır. İnsanın zihnine nakşedilmesi ve toplu- ca okunması çok kolaydır.

Bir toplumun kültürel kodlarını ve ya- şam biçimini değiştirecek kadar etkili ve evrensel bir dildir müzik. Bu yüzden müzik eğitime verilen önem bir top- lumun geleceğine verilen önemle eş değerdir.

KAYNAKÇA

- 1) <http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=443>
- 2) Ebu Davud, Edep, 107; Tirmizî, Edahî, 16; Ahmet b. Hanbel, VI/9, 291
- 3) Yalçın Çetinkaya, Müzik Yazıları, Kaknüs Yayınları, İstanbul 1999, s. 130.

KESRETTE BOĞULMAK

Sanayi devriminden sonra gözünü hırs bürümüş, emperyal içgüdülerle dünyayı keşfe çıkan bir heyet Çin'e gitmiş. Pirinç tarlasında sükûnetle çalışan bir köylüye selam vermişler. Köylü, doğal olarak kim olduklarını ve ne için geldiklerini sormuş:

— Biz demişler, sana “tren” getireceğiz.

Bu sözcüğü ilk defa duyan köylünün şaşkınlığını ve merakını gidermek için kolay bir tanımlama yoluna gitmişler:

— Yani sen pirinç satmak için bir ayda gittiğin yola pirinç torbalarıyla birlikte bir günde gideceksin.

Çiftçi, sükûnetinin verdiği güçle: **Peki ben kalan yirmi dokuz günde ne yapacağım? Olmaz, demiş. Ben tren istemiyorum.**

“İnsanın hayatı”nı “insan”dan üstün tutan, “kendini” tanımayan, nefsanî arzularının peşinde hayat süren ve nefesine esir olduğunun farkında bile olmayan, rahat yaşamaya odaklanmış herkes Çinliyi haksız bulacak biliyorum. Benim derdim de bunlarla.

Modern insanın, modern dünyanın, 21. yüzyılın, bilgi teknolojisinin, robotik kodlamanın, yapay zekânın ve birçok hezeyanın çokça konuşulduğu günümüz dünyasının ve günümüz insanının şaşkınlığını ve telaşını bir nefeste ifade edelim: Kesrette boğulmak.

Dünyaya yön veren gözü dönmüş bir grup insan dünyayı evirip çeviriyor, bizi bizden almak için her türlü hokkabazlığı yapıyor. Biz de kendimizi sokakta

bulmuşuz gibi âdeta kendimizden geçiyoruz, onların her bir şeyine hayran oluyoruz.

Şeytanın yeteneklerini kıskanmıyorum. Çünkü onun bildiği ve yapabildiği her kazançlı (!) iş onu cehennemine bir adım daha yaklaştırıyor. Bizim bu hayatı yaşamaktan muradımız rahat yaşamak değil, bir şeyler kazanmak da değil; cehenneme gitmemek.

İçinde insanın ve insanlığın bulunmadığı bir teknolojinin zamanla hem dünyamızı hem ahiretimizi berbat ettiği görmemiz gerekir. Ehl-i küfrün maddi gücü karşısında bize düşen insan fıtratından ayrılmamak ve insan kalabil-mektir. Cümle kâinata bir göz ile bakabil-mektir. Bu sağlıklı ve sağlam bakışa “vahdet” denir. Ehl-i küfrün hayata şaşı bakışına, hırsına ve gözü dönmüşlüğüne de “kesret” denir.

Bu dünyada Cenab-ı Hakk'ın yarattığı meta ve nimetler bizi “beka” yolundan alıkoysa, aklımızı alıyorsa kesret tuzağına düşmüşüz demektir. Bu tren olur, pirinç olur, para olur, çalışma hırsı olur, kazanma hırsı olur, teknoloji olur, yönetim hırsı olur, hatta başarıma hırsı olur.

İnsanın iç dünyası dış dünyasından, sahip olduğu manevi değerleri maddi değerlerinden daha üstündür. Dolayısıyla teknolojinin korsanlarının genlerindeki hastalık; insanın ruhsal özelliklerini ve manevi gücünü kodlamak yerine maddi gücünü ve bedensel gücünü kodlamaya çalışmalarıdır. Hâlbuki insan ile hayvan arasında bir fark olmalı.

Devlet yönetirken, hükümet ya da bir bakanlık yönetirken işler kötüye gidiyorsa; iyi niyetinize ve aldığınız bütün tedbirlere rağmen işler daha çok bozuluyorsa ve hepsinden önemlisi etrafınızdaki akıllı insanlar size “projeler” yağdırıyorsa biliniz ki kesret bataklığının tam ortasındasınız. O projeler de şeytanın sizi tuzağa çekmek için yolunuza serptiği kuş yemleridir.

İnsanı merkeze alarak düşünmek, projelerin merkezine insanın insani yönünü koymak bu kadar zor olmasa gerek. Arifler karmaşık zannedilen insanın dünyaya geliş gayesini kesrette boğulmadan bir cümle ile anlatmayı başarmışlar: **İnsan bu dünyaya sadece “kesb-i kemal ve seyr-i cemal” için gelmiştir.**

Bu bağlamda Şeyh Edebali'nin “İnsanı yaşat ki devlet yaşasın!” sözü eninden ve boyundan çok daha büyük bir söz. Tam da bir medeniyet kurulacakken, o medeniyeti kuracak kişiye söylenmiş, **dünyanın bütün projelerini içinde barındıran bir söz.** İçinde insanın olmadığı, insanı insan yapan ruhun yok sayıldığı bir dünyanın çarkına hitaben söylenmiş bir söz.

Sadede gelelim: Çinlinin kesrette kaybolmak yerine sükûneti tercih etmesi, Şeyh Edebali'nin “projeler” üretmek yerine bir tek cümleyi seçmesi, Osman Gazi'nin hırsıyla aranmak yerine diz çöküp “bir bilene” sorması yöneticilerin ve siyasetin uygulaması gereken en güzel projedir.

ÖLÜM RAHMETLİ ERBAKAN İÇİN KARANLIKTAN AYDINLIĞA AÇILAN NURLU BİR PENCERE

Muktedir siyasetin değişmez bir kuralı olarak(!) global güç merkezlerine boyun eğmeyi meziyet addetmek, acziyetin bir ifadesi olarak yenilgiyi kabul etmekten başka bir şey değildir maalesef. Küresel güç elitleri, görüntüde yükseklerde diye siyasilerin de yükseklerde kanat çırpma rüyası, siyasilerin haysiyetini yüceltmez. Zira yükseklerde diye dağ olmayı dilemek yerine, yol olmalı ki üzerinden insanlar geçerken sen dağın üzerinde dağdan da yüksekte olasın ve sahip olduğun sarsılmaz iman sayesinde bizi yönetenlerin güç ve kudretine boyun eğdikleri reel politığe de boyun eğmeyesin. Sahip olduğun iman öyle güçlü olsun ki Allah Teala zaman ve şartları senin lehine değiştirsin. Zorluk ve meşakkat denizinde hırçın dalgalara asla boyun eğmemeli, duayı rüzgar, inancı yelken, imanı miğfer, ihsanı kalkan, yaparak tekrardan parlak mazimizin ışıklarına tutunarak istikbale doğru yükselme-

liyiz. Bunu başarmanın ölçüsünü iyi tayin ve tespit etmeli; dert ve sıkıntılarımızın gerçek kaynağı, düşünce hayatımızda fikir dilencilikinden kurtulamamada, bize ve tarihimize rağmen, plan ve projelerimize el alemden mimar aramada, varlık ve bekamızın esasını teşkil eden cevherin en amansız erozyonlarla akıp gitmesine seyirci kalmada ve her türlü yabancılaşılmaya karşı açık olmada aranmalıdır.

Beklenen günün geleceğine olan inancımızı, Rabbimizin nurunu mutlaka tamamlayacağından dolayı asla yitirmemeli ve bu inanç uğruna çekilen çilenin kutsal olduğunu bilmeliyiz. Ancak ne yazık ki öyle kötü bir zamanın içinden geçiyoruz ki iyilik kötülüğün, faydalı zararlının, güzellik çirkinliklerin, adalet de zulmün ışıltılı yaldızları altında ezilirken, kendisine çok az insanın yüreklerinde makes bulmaktadırlar.

Dava erlerinin giydikleri gömlek:

- Hazret-i Yusuf'un, babası Hazret-i Yakup'a gönderdiği gömlektir.
- Hazret-i İbrahim'i, Nemrut'un ateşinden koruyan gömlektir.
- Hazret-i Davut'un, kendi eli ile diktığı ve zalim Calut'u yendiği gün giydiği gömlektir.
- Alparslin'in Malazgirt'te, ölürsem bana kefen edin dediği gömlektir.
- Hocası Akşemsettin'in hediyesi, Fatih'in İstanbul'u fethettiği gün giydiği gömlektir,
- Erbakan Hocam'ızın, çare var konferansında ekmek arabasının ardından koşan yalın ayaklı çocuğun dramını anlatırken gözyaşları ile ıslattığı gömlektir.
- Millî Görüş gömleği, zorluklar karşısında çıkarmadan, mezara kadar sadık dostlarının azimle giydiği, buna mukabil üzerlerine 'iğreti' olarak

giyenlerin zorluklar karşısında taşıma takatini yitirip çıkardıktan sonra ölünceye kadar bir daha giyemediği bir gömlektir.

27 Şubat 2011'de Yüce Rahman'a kavuşuncaya dek Rahmetli Erbakan, kulağının duyduğu hiçbir yalana inanmadan bu yalanı inkar eden bir ağza, Allah'ın haram kıldığı hiçbir harama uzanmayan bir ele, inandığını söyleyen bir dile, dilinin söylediği ile yaptığı çelişmeyen bir benliğe, ilmiyle amel eden bir imana sahip bir mücahitti. Böyle bir iman gereği olarak tüm siyasi ömründe cam dahi esnerken ne kendisi ne de sadık dostları asla esnemedi. Millî Görüş Gömleği, ipekten değil, ateşten bir gömlekti. Zira O siyasi ömründe şunları yapmadı;

- Başbakan olarak, zam isteyen memur sendikalarına "IMF'yi ikna edin" demedi.
- Başbakan olarak ABD'nin Irakı işgal etmek için ülkemiz topraklarından askerlerini geçirmek için oylanan "tezkere geçmezse memura maaş ödeyemeyiz" demedi.
- Döneminde cari açığın üstünde borçlanma yapılmadı.
- Döneminde Yunan Kilise Bankası Türkiye'de banka almadı.
- Döneminde domuz kesimlik hayvan sınıfına alınmadı ve domuz yetiştirenlere teşvik kredisi verilmedi.
- Döneminde hayvancılık bitme noktasına getirildiği için 'hayvanımız samana, insanımız da hayvana muhtaç' hale getirilmedi.
- Döneminde kamunun kamuya olan borcu piyasadan borçlanılarak ödenmedi.
- Başbakan olarak işsizliğin dünya gerçeği olduğunu söylemedi.
- Döneminde yabancı rantiyecilere vergi muafiyeti tanınmadı.
- Döneminde tarımsal üretimde dış ticaret açığı ortaya çıkmadı.
- Başbakan olarak faizin dünya gerçeği olduğunu söylemedi.
- Döneminde Petrol Kanunu ile yabancılara 50 yıllık imtiyaz verilmedi.
- Döneminde zina suç olmaktan çıkarılmadı.
- Başbakan olarak çiftçilere "Gözünü toprak doyursun" demedi.
- Başbakan olarak Müslüman toprak-

larını işgal eden Hristiyan ABD askerlerinin sağ salim ülkelerine dönmeleri için dua etmedi.

- Başbakan olarak "Bir dönem dini kullandık" demedi.
- Başbakan olarak yapılan bir ihalede önce uçak isteyip sonra Mercedesse razı olmadı.
- Döneminde enflasyon % 10 artarken pancar fiyatları 99 Kuruştan 88 Kuruşa inmedi.
- Döneminde fındık üreticileri fındık zammı için cumhuriyet dönemindeki en büyük mitingi yapmadı.
- Başbakan olarak ne kendisi ne de Dışişleri Bakanı, İslamiyeti yok etmeye yemin eden bir Papa'nın heykeli önünde fotoğraf çekti.
- Döneminde iletişim sektörünün değil tamamı, bir tanesi bile yabancılardan kontrolüne geçmedi.
- Başbakan olarak asla 'Türkiye'yi pazarladığını' açıkça itiraf etmedi.
- Başbakan olarak toprak satılıyorsa "alıp götürmüyorlar ya" demedi.
- Başbakan olarak "Borç yığının kamçısıdır" demekle borçlanmayı başarı olarak göstermedi.
- Döneminde Kilise ve Havralar imar planlarında yer almadı.
- Başbakan olarak Yahudi Think Tank kuruluşundan "Üstün Cesaret Ödülü" almadı.
- Döneminde Türk askerinin başına ABD güçlerince çuval geçirilmedi.
- Döneminde TBMM tarafından ABD'nin Irak'ın işgali tezkerenin reddedilmesine rağmen Dışişleri Bakanlığı genelgesi ile savaş araç ve gereçleri Türkiye üzerinden Irak'a aktarılmadı.
- Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, olarak İslam dünyasının sınırlarını değiştirecek BOP' un yani Büyük İsrail Projesi'nin Eş başkanı olmadı.

Oysa ki yıllardır iktidar sahipleri kendi kusurlarını halka vergi olarak ödetirirken, vergi adlarını kısaltmalarından dolayı alfabe harf kalmamıştır. Bu kötü yönetilmişliği, toplumsal katmanlardan en duyarlısı, bu milletin aslı, esası ve kendisi olan Millî Görüşçüler fark ederek, bu duruma adeta isyan edip haykırırken, dünya sanki sessizlik canavarı olmuş bu insanların sesini yutuyor. İktidar sahipleri, insanımızı kendilerine muti kılmaya çalışırken hep ayağımızı

yorganımıza göre uzatmamızı ve durumumuza şükretmemizi öğütlerken, ne yorgan boyunu uzatmayı düşünüyor ve ne de bizim insanlık payımıza 'şükür' düşerken, kendi yandaşlarının yıldırım hızıyla zenginleşmesini eleştiriyorlar.

Sessiz yığınlar çaresizlik içinde bu durumu fark etse bile hayatta karşılaştığı zorlukları yenme çabası gösterirken, tüm çabalarının boşa çıktığını yaşayarak öğrenen insan, aslında çaresizliğini artık kabullenmeye başlamış ve artık hayatla mücadele etmeyi bırakmıştır. Çünkü çaresizliğini öğrenmiş hatta ezberlemiştir. Oysa öğrenilmiş çaresizlik, insan zihnine takılan psikolojik bir kelepçedir. Aynen tarihimizdeki Köprülüler devrindeki, Avrupa devletlerinin güç kaynaklarıyla baş edebilme tedbirlerini birer habbe sayan yaklaşımın, ucunun kaçınılmaz olarak Tanzimat kubbesine, Islahat tepesine ve Meşrutiyet sıradağlarına toslaması gibi.

Bu hengamede bize düşen görev; Yüce Rabbimizin Tevbe Suresi 24. Ayette 'Deki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, düşmesinden korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, size Allah'tan, Rasulünden ve O'na Cihat etmekten daha sevgili ise o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin.....' diyerek övdüğü Cihat vazifesini hiçbir zaman terk etmeden hayat sürmeli. Çünkü ancak hayat yolundan en güzel bir şekilde geçip gitmek bu yolun yegane sahibinin hoşuna gider. O halde bu hayat yolundan en güzel şekilde geçelim ve bu yolda var olan tüm kötülükleri temizleyip arkadan gelenlerin yolunu açalım da hem yolun sahibini ve hem de yoldan geçenleri memnun edelim. Millî Görüş Lideri Rahmetli Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocam, tüm hayatı boyunca yukarıda saymaya çalıştığım idealleri yaşamaya ve yaşatmaya gayret göstermiş, Siyonist zalimlerin oyunlarını deşifre edip Ümmeti bunlara karşı uyarmıştır. Ayrıca, Rahmetli hocam, 'Yaşanabilir bir Türkiye', 'Yeniden Büyük Türkiye' ve Yeni bir Dünya'nın kurulmasının yollarını göstererek bu dünyadan arkasında 'davasını' ve sevgisini 'sadık dostları'na bırakarak sessizce göçüp gitti.

O'nun için ölüm; acılarla dolu olarak yaşanmışken hayat, karanlıktan aydınlığa açılan nurlu bir pencere olmuştur inşallah.

EĞİTİM

EĞİTİMİN EKSTRAPOLASYONU* MAARİFİN MİLLÎLEŞTİRİLME ZORUNLULUĞU

Eğitimin tanımı çok farklı şekillerde yapılmıştır, yapılmaktadır. Eğitimin tanımlarındaki farklılıklar gibi amaçları da farklı olabilmekte buna bağlı olarak da yetiştirilen insan tipi farklılıklar göstermektedir. Burada sorulması gereken önemli soru: Biz kimiz ve kimi, kime yetiştiriyoruz?

Biz kimiz ve kimi, kime yetiştiriyoruz?

Bu soruya vereceğimiz cevap aslında bizim kiblemizi ifade ediyor. Eğer biz “AB bizim, vazgeçilmezimizdir.” ifadesi ile kiblemizin Kopenhag olduğunu, eğitimimizin materyalist bir insan yetiştirdiğini pekâlâ söyleyebiliriz. Bu cümleye bağlı bir ekstrapolasyon bize gelecekte yaşanacakları göstermektedir. Batıda uygulanan materyalist eğitim nasıl bugün mutsuz, gayesiz insan ortaya çıkardı ise aynı şeyi yaptığımızda bizim gelecekteki insanımız da aynı şekilde mutsuz, gayesiz ve dünyacı olacaktır.

İlmi gelişmeler gibi eğitim nitelik ve nicelikle ilgili gelişmeler de insanlığın toplam birikimidir. Bu gelişmeler bir kıs-

mına tahvil edilemez. İlim insanlığa peygamberler vasıtası ile gönderilmiş ve tedrici olarak geliştirilmiştir. Vasıtaların değişmesi ve/veya geliştirilmesi gayenin değişmesini meşru kılmaz.

Yanlış eğitim ile insanlık geriye götürülmüş, acılar çekmiş ve çekmektedir.

Yaşadığımız çağdaki teknolojik gelişmelere rağmen bunalımların, açlığın ve sömürünün nedeni yanlış eğitimidir. İnsanın yaratılış gereği hem iyiye hem de kötüye yönelme özellikleri vardır. İnsanı iyi eğitirseniz iyilik, kötü eğitirseniz kötülük yapmaktadır. İyiliğin bulaşıcı olmadığını hesaba kattığımızda kötülüğün yaygınlaşmasını önleme namına, iyiliğin eğitiminin önemi daha da açığa çıkmaktadır.

Eğitime ekstrapolasyon açısından baktığımızda bugüne kadar geliştirilen iyi örneklerin günümüze taşınması elzem görülmektedir. Çünkü kaybedilen insandır, insanlıktır. Diğer bilimsel alanlarda yapılan deneysel yaklaşımlar bu konuda devre dışı bırakılmalıdır. Zira yitirilen insandır, candır.

**Eğitimde deneme yanılmadan vaz geçilmelidir.
Zira yitirilen insandır, candır.**

Eğitimde deneme yanılmadan vaz geçilmelidir. İnsan ko-
bay değildir. Zira yitirilen insandır, candır. Paha biçilemez.

Günümüzdeki eğitim materyalist eğitimidir. İnsanı tanıma-
yan eğitim, insanın ihtiyaçlarına cevap veremez. İnsanı
tanımayan Batının öngöreceği modeller insanlığa barış,
huzur ve mutluluk getirmemiştir, getiremez de. Bunun
nedeni Batı medeniyetinin dayandığı yanlış “hak” anlayı-
şıdır. Batının hak anlayışın-
da “kuvveti” üstün tutmak
vardır. Bu tespitin dayan-
dığı iki temel gerçek vardır.
Birincisi, Batı maneviyatı
yok saymakta, insanı fiziki
varlık olarak nitelemektedir.
İkincisi ise, Batı ahireti ka-
bul etmemekte, hesap veri-
lebilirliği hiçe saymaktadır.

Eğitim, dünya görüşüne
göre tanzim edilmektedir.
Hangi dünyanın insanıysa-
nız eğitiminiz de o dünya-
nın insanını yetiştiriyor de-
mektir. Hazreti Muhammed
(sas) bu gerçeği bize muh-
teşem bir şekilde ifade ediyor: Her doğan, İslâm fıtrâtı üze-
rine doğar. Sonra, anne-babası onu Hristiyan, Yahudi veya
Mecusi yapar.**

İşte bu noktada günümüz eğitimi ile dünya görüşü ilişkisi
ortaya çıkıyor. Çünkü eğitim aile dışında devlet eliyle ve
zorunluluk kazanarak karşımıza çıkmaktadır. Adeta çocu-
ğumuzun üzerinde vesayet hakkı durumu bulunmaktadır.

Ne yapmalı?

Anlaşıyor ki inancımıza yeniden dönmeli, inancımızın eği-
timi katışıksız bir biçimde verilmelidir. İnancımız ne diyor:
Önce ahlak ve maneviyat. Ahlaklı bireyler yetiştirmenin ön
şartı, ahiret inancıdır. Öyle ise ahireti eğitimimize koyaca-
ğız ve hesap verilebilirliği daima gündemde tutacağız. Kişi
hesap vereceğini bilecek. Hesabı kime vereceğini bilecek.
İnsanlığa saadet getirecek formül budur.

Yüce Allah (cc) Kitabımız Lokman suresinde bize bunu öğ-
retiyor. Zarif bir ifade ile: Ey babasının canı canım evlâdım,
ciğerpârem; Hak Teâlâ Hazretleri’ni tanı.*** Eğitimde önce-
likle öğretmemiz gerekeni, Allah’ı (cc) öğreteceğiz.

Hesap vereceğini bilen kişi davranışlarını ona göre yap-
cak. Böylece zulüm ve adaletsizlik ortadan kalkacaktır.

Kadim medeniyetimizde yetiştirdiğimiz dünya değerlisi in-
sanları yetiştirdiğimiz gibi, aynı inanç ve değerlerle dün-

yaya yön verecek yeni örnek insanlar yetiştirebiliriz. Dün
başardığımız gibi ne yaptıysak bugün de aynısını yaparak
başarılı olabiliriz. Bir farkla ki dünün vasıtaları ile değil, gü-
nümüzün vasıtaları ile aynı inanç ve kararlılıkla. Zira insan
Adem (as) zamanındaki insandır; ihtiyaçları ile inanç ve
düşünce yapısı ile aynıdır. Modernite sadece insanın haya-
tını kolaylaştırır, hepsi o kadar. İnsanı değiştirmez, değişen
vasıtalar, insan değil!

İnsanın değişmediğine dair sayısız örnek bulabiliriz, ama
değiştiğine dair örnekler hep zorlama olacaktır. Mesela

dün karnı acıkınca doyur-
ması gerektiğine inanır ve
gereğini yapardı, bugün de
böyledir. Gerek fizyolojik, ge-
rek biyolojik gerekse manevi
ihtiyaçları böyledir. Değişen
nedir diye sorulacak olursa
cevabımız: ihtiyaçları karşı-
lama vasıtaları değişmiştir o
kadar.

Vasıtaların değişmesi ve ge-
lişmesinin getirdiği karma-
şaya kanmayacağız. Kuvveti
üstün tutan medeniyetin
yanlış hak anlayışı ile oluş-
turulmuş eğitim ve sistemi

bir an önce terk edilmeli; yerine “haklı üstün tutan mede-
niyet” kuracak eğitim verilmelidir. Kurtuluşumuz bu eğitime
bağlıdır, asil ifadesi ile “maarif” acilen millîleştirilmelidir.

* Ekstrapolasyon: Bir zaman dizisinin kapsadığı dönemin
veya verilerin dışındaki değerlerin geçmiş değerlerden ha-
reketle tahmin edilmesi.

** (Buhârî, cenâiz 92; Ebû Dâvut, sünne 17; Tirmizî, kader 5)

*** Ord. Prof. Süheyl Ünver’in Kazan Türkçesi’nden dilimize
tercüme ettiği ‘Lokman Hekim’in Oğluna 100 Öğüdü

OSMANLI'DA GÖRÜNMEYEN ÜNİVERSİTELER; **TEKKELER**

Tasavvuf, Tarikat ve Tekke Kavramları

Kur'an-ı Kerim'in iman, amel ve ahlak olarak üç ana başlığı bulunmaktadır. Tasavvuf; bu başlıkları esas alarak Allah'ın kelamını hayata geçirebilme; fikir, davranış ve ahlak olarak Allah Resulü'ne benzeyen kâmil insan yetiştirme uğraşdır.

İnsanın Kur'an ve sünnet ışığında terbiyesi için bu uğraşına, sistemleşmiş usul ve zikir yolu ile dini anlama ve yaşama şekline tarikat denir. Tarikatın başında bulunan müşid, bu yola kendi isteğiyle giren müride; Kur'an-ı Kerim, sünnet, ibadet, salih amel, cihad, nefis terbiyesi, dua, zikir, rabita, edep vb. başlıklardan oluşan tasavvuf müfredatıyla Peygamberimizi örnek alarak Allah'ı sevmeyi ve Allah'a kul olmayı öğretmeye çalışır.

Tarikat, tasavvufun sistemleşmiş şeklidir. Tarikat okuldur, tasavvuf ise müfredattır.

Tasavvuf terbiyesinin halka aktarılması, tarikat mensuplarının oturup kalkmaları, zikir ve ibâdet etmeleri için kullanılan mekânlara ise tekke denir. Tekke kelimesi, Farsça "dayanılan yer" anlamındaki "tekye" kelimesinden gelir. Tekke için dergâh, ribat, asitane, zaviye, hankâh kelimeleri de kullanılır.

Tekkelerin Temeli

Peygamber Efendimiz Medine'ye geldiğinde, ilk iş olarak bir mescid ve bu mescidin yanına Suffe denilen bir bölüm yaptırmıştı. Suffe, gündüzlü ve yatılı olarak hizmet vermiş, tam zamanlı ya da kısmi zamanlı ilim öğrenmeye gelen Müslümanlarla dolup taşmış ve masrafları da Müslümanlarca karşılanmıştı. Burada hem İslami ilimler öğrenilmiş hem de sahabe-i kiram hazretleri ruhi eğitimlerini tamamlamışlardı. Yani Peygamberimizin irşadı ile Kur'an'ın öğrenilmesi ve yaşanmasında, Mescid-i Nebi ve Suffe Müslümanlar için en önemli eğitim merkezi olmuştur.

Bu durum Müslümanlara tarih boyunca örneklik teşkil etti ve bu yapılanmayı esas, temel ve örnek alarak tekkeler oluştu. Tekkelerde de müşidlerin rehberliğinde verilen, Kur'an ve sünneti esas alan ilmi ve ruhi eğitimlerle; Müslümanlar gıybet, hased, aç gözlülük gibi kötü hasletlerden uzak, takvayı ve güzel ahlakı esas alan kâmil insanlar olarak yetiştirilmeye çalışılmıştır.

Selçuklu ve Osmanlı'da Görünmeyen Üniversite Olan Tekkelerin Faaliyetleri

Manevi Fetih Öncüsü Olarak Tekkeler: İslam fütuhatını sadece kılıç ve pazı kuvvetine yani askeri güce dayandırarak izah etmek mümkün değildir. Kılıçla topraklar fethedilebilir ama gönüller asla. Gönüllerin fethinde Ahmet Yesevi ve Anadolu'ya gönderdiği doksan dokuz bin müridi (Horasan Erenleri) büyük rol oynamıştır. Tarih boyunca tekkeler en önemli görev olarak gördükleri İslam'ın tebliği için bin bir fedakârlık yapmış, in-

sanlara; sohbetle, muhabbetle, ikramla, en önemlisi “kâl değil hâl ehli olarak” İslam’ı anlatmış ve sevdirmişlerdir. Özellikle hudut boyu tekkeleri sınırdaki komşu devletlerin halkına sürekli olarak Müslümanlığı tanıtmaya, İslamiyet’i yaymaya devam etmişler, İslam’ın manevi fetih öncüleri olmuşlardır.

İmar ve İskan Merkezi Olarak Tekkeler: Anadolu’ya yeni gelen dervişlerin bir kısmı gaziler ile fetihlere iştirak etmiş, bir kısmı ise bölgedeki köylere ve tenha yerlere yerleşmişlerdir. Yerleşik hayatta dervişler “yatan değil üreten derviş” olma prensibiyle, kimseye el açmadan; alın terleriyle, tarımla, değirmencilikle ve hayvancılıkla uğraşmışlardır. Bu esnada halkın ihtiyacını karşılamayı da görev edinmişler, bir yandan İslam’ı gönüllere nakşederken, bir yandan da bozkırları imar etmiş ve iskanı kolaylaştırarak imar ve iskan merkezi olmuşlardır.

Dini Eğitim Merkezi Olarak Tekkeler: Gerek Gayr-ı Müslim halka gerekse yarı göçebe olan ve medreselerde uzun yıllar aralıksız bir eğitim alma imkanı olmayan muhacir Türkmenlere, tekkelerde her hafta belli gün ve saatlerde verilen vaaz ve konferanslar ile dinin temel esasları ve ehl-i sünnet inancı öğretilmeye çalışılmıştır. Ayrıca tekkelerde müşşidlerin rehberliğinde; Türkçe, Arapça ve Farsça birçok kitap okutulmuş ve şerh edilmiş, böylece tekkeler, İslam medeniyetinin üç temel dilinin eğitim ve öğretimine önemli katkılar sağlamışlardır.

İbadet, Sohbet, Muhabbet Merkezleri Olarak Tekkeler: Fıkıh ve ilmihal bilgilerinin dine inanmış insanlar için önemli tartışılmaz. Bununla birlikte dine henüz inanmayan insanlar için ise fıkıh yerine iyi örnek (rol model) olmanın, arkadaşlığın, sohbetin ve muhabbetin önemi inkâr edilemez. İşte tekkeler Müslim veya gayr-ı Müslim tüm insanlara günün her saati açık bir sohbet ve muhabbet kapısı sunmuşlardır. Tüm gelenlerin hürmet, sevgi ve ikramla karşılandığı tekkelerde, insanların kalbi İslam’a ısındırılmış, birlikte yapılan ibadet ve zikirlerle dini duyguları en üst düzeyde coşku ile yaşamalarına, ibadet etmekten lezzet duymalarına ve

ibadetin, dini yaşantının kalıcı hale getirilmesine vesile olunmuştur.

Kültür ve Sanat Merkezleri Olarak Tekkeler: Tarikatlar ile ilgili araştırmalar yapan Mustafa KARA, İslam medeniyetinde güzel sanatların teşvik ve koruyucusunun dergâhlar olduğunu söylemektedir. Mutasavvıfların, Allah aşklarının doğal sonucu olarak ortaya çıkan duygusallık, coşku ve vecd hali; İslam’ın müsaade ettiği şekilde “Şiir, musiki, hat, tezhip, minyatür, ebru, cilt, vitray, nakkaşlık, oymacılık, tekke mimarisi, adap, erkan, kıyafet” vb. gibi çeşitli sanat dallarının tekkelerde ortaya çıkmasına vesile olmuştur.

“Tekkelerde müşşidlerin rehberliğinde verilen, Kur’an ve sünneti esas alan ilmi ve ruhi eğitimlerle; Müslümanlar gıybet, hased, aç gözlülük gibi kötü hasletlerden uzak, takvayı ve güzel ahlaki esas alan kâmil insanlar olarak yetiştirilmeye çalışılmıştır.”

Kütüphâne, Fikir ve Kültür Merkezleri

Olarak Tekkeler: Birçok devlet adamı ve ilim adamının toplantı, fikir mütalaası ve danışma yeri olması hasebiyle zamanın ilim ve fikir hayatında tekkelerin müstesna bir yeri vardır. Birçok tekkenin tasavvuf, fıkıh, tefsir, diğer dini ilimler hatta astronomi vb. alanlarla ilgili eserlerin yer aldığı hatırı sayılır miktarda kitap içeren kütüphaneleri bulunmaktaydı. Böylece gerek ücra yerleşim yerlerinde gerekse şehir merkezlerinde bulunan tekkeler, bulundukları yerlerde kültürel bir atmosfer oluşturmuş ve, kitaplara kolay ulaşmanın merkezi de olmuşlardır.

İleri Karakol Merkezleri Olarak Tekkeler: Bilhassa Osmanlılarda, Tekke ve zaviyelerin bir kısmı devlet tarafından tehlikeli olan yerlere, korkunç boğaz ve geçitlere, ticaret yollarına derbent şeklinde inşa edilmiştir. Bu tekkeler, bu bölgeleri gözetleyip ko-

ruyarak; askeri sevk ve idareyi kolaylaştırmak, ticarete engel olabilecek eşkıya vb. kimselere mani olmak için birer jandarma karakolu vazifesi de görmüşlerdir. Bu tekkelerde alperenler, gaziler, akıncılar ve hudut bekçileri bulunur, sulh zamanında düşman tacizlerine karşı müdafaasız civar halkını ve Müslüman köyleri korurlardı.

Cihad Merkezleri Olarak Tekkeler: Sefer durumunda, tekkelerdeki akıncı yiğitler, hududu aşarak düşman memleketine dalar, onlara korku salarak düşmanı sindirir ve Müslüman ordusunun zayıf at vermeden ilerlemesini sağlarlardı. Akıncı dervişler, cihad farzını yerine getirebilme hassasiyetiyle cihad çağrılarına tereddütsüz koşmuşlar ve yurt savunmasını gerçekleştirmişlerdir. Vatan ve millet uğruna cihad ettikleri için dervişlere Alp, Eren, Alperen, Gazi gibi unvanlar verilmiştir. Evranos Bey, Malkoçoğlu, Hüsrev Bey, Kara Şahin gibi ünlü Osmanlı akıncılarının birçoğu tekkelerde yetişmiş eşsiz kahramanlardır.

Güvenlik Merkezleri Olarak Tekkeler: Osmanlı

çok geniş topraklara sahip olmuştu. Merkezden uzak bölgelerde, otorite zaafları dolayısıyla bazı isyanların çıkması normaldi. Devletin her yere maaşlı zabıta kuvveti yerleştirmesi ilk planda mümkün olmadığı için tekkeler İslam topraklarının güvenlik hizmetini gönüllü olarak yürütmüşlerdir.

Misafirhane, Sığınak ve Konaklama Merkezi Olarak Tekkeler: Kervansarayların henüz olmadığı tarihlerde ve sonrasında tekkeler, yaz-kış, aşırı sıcak veya fırtınalı, karlı ve yağmurlu günlerde yolcular ve tüccarlar için güvenilir sığınaklar olmuşlardır. İssiz yol boylarına kurulan tekkelerde; kervancılar misafir edilir, yeme, içme, yatma, hayvanlarının bakımı gibi hizmetleri görülür ve karşılığında para da alınmazdı.

Haberleşme Merkezleri Olarak Tekkeler: Günümüz basın, yayın araçlarının bulunmadığı tarihlerde tekkeler, temel inanç ve kültürü aktaran, halk arasındaki haberleşmeyi sağlayan merkezler olmuşlardır.

Tedavi Merkezleri Olarak Tekkeler:

Tekkeler ruh ve sinir hastalıkları için tedavi merkezi (hastane) olarak da kullanılmaktaydı. Ümitsizlik, bin bir çile ve sıkıntı yüzünden canına kıyacak olanlar dahi ıstıraplarını dindirmek için tekkelere koşar, buradaki muhabbet, ilgi, alaka, hizmet, telkin, tarihi menkıbeler ve zikirler ile kendilerine gelirlerdi. Tekke şeyhlerinin bir kısmı gerçek manada doktor (tabib) idi.

İktisadi Üretim ve Esnaf Birlikleri

Merkezleri Olarak Tekkeler: Anadolu'ya gelen dervişler, birçok insanın yerleşmekten çekindiği yerlere dahi gönüllü olarak yerleşmişler, bedavacı ve toplumdan uzak bir yaşam yerine "halkın içinde Hakk ile bir olmayı" seçmişlerdir. Bir yandan İslam'ı yaymaya çalışan dervişler diğer taraftan toprağı işlediler, ziraatle uğraştılar, hayvancılık yaptılar, ekonomik faaliyetlerde bulunarak "alan el yerine veren el olmayı" tercih ettiler. Dervişlikle üretimin birleştirilmesi anlamına gelen Ahi Teşkilatı, tekkelerin iktisadi faaliyeti olarak karşımıza çıkmıştır.

Sosyal Güvenlik ve Yardımlaşma

Merkezi Olarak Tekkeler: Tekkelerdeki dervişler; insanı ve tüm canlıları sevmeyi, yardımlaşmayı, can ve mal emniyetini sağlamayı, inançlara saygılı olmayı seyr-i süluklarının bir parçası olarak görmüşler ve gerek Müslümanların gerekse ibadullah (Allah'ın Kulları) olarak isimlendirdikleri farklı inanışlardaki diğer insanların en önemli koruyucusu, destekçisi olmuşlardır. Bu vesileyle de kalpler İslam'a ısındırılmış, insanlar akın akın İslam'a girmişlerdir.

Halk Mahkemesi Merkezleri Olarak

Tekkeler: Halkla birlik olan tekke mensupları saygın kişilikleriyle toplum fertleri arasında anlaşmazlıkları çözmüşler, dâvâların mahkemeye gitmesine gerek kalmadan karşılıklı rızâ ile hasımları anlaştırmışlar ve toplumsal barışa katkı sağlamışlardır.

Uyarı ve Köprü Merkezleri Olarak

Tekkeler: Tekkelerdeki manevi rehber olan şeyh efendiler bir yandan halkı irşad ve islah ederken, bir yandan da devlet ricalinin de adaletle hükmetmesi için yol gösterici olmuşlar, padişahları uyarmışlardır. Halktan gelen tepkileri ileterek devlet işini layıkıyla yerine getirmeleri hususunda ikaz etmişler ve manevi konularda da onlara yol gösterip aydınlatmışlardır.

Ehl-i Sünnet Merkezleri Olarak

Tekkeler: Gerek İslam'ın ilk yayıldığı yıllardaki farklı dinlerin olumsuz izleri, gerekse sonraki yıllardaki batıllaşma rüzgârlarıyla insanların Kur'an, sünnet ve hadisten uzaklaştırılma çalışmalarına, en büyük tepkiyi tekkeler vermişlerdir. Tekkeler, hadis ve sünneti inkâr eden akımlara karşı hem geçmişte hem günümüzde ehl-i sünnet çizgisinde tarih boyunca dik bir duruş sergilemişlerdir.

Yaygın Eğitim Kurumu Olarak Tekkeler:

Örgün eğitim kurumu olan medreseler; ilim öğrenmenin doğası gereği sıkı bir eğitim yapısına sahiptiler. Önceliği Allah'ın kelamını ve dini doğru bilme ve anlamaya vermişlerdir. Genelde şehir merkezlerinde kurulmuş ve belli bilgi seviyesindeki insanlara hitap etmişlerdir. Tarihimizde yaygın eğitim faaliyeti deyince akla gelen kurumlardan en önemlisi olan; muhabbetin, sevginin merkezi olan tekkeler ise daha serbest bir eğitim yapısına sahiptiler. Bu sebeple halktan her kesime hitap edebiliyorlardı. Tekkelerde hiçbir çağda kolay uygulanamayacak bir iş yapılmakta, kişilerin kâmil insan olması yolunda rüyaları dahil olmak üzere tüm hayatlarıyla birebir ilgilenilmekteydi. Tekkelerde bilginin hayata geçirilmesi, yaşanması, uygulanması esas alınmıştır. Gönüllü olarak bu ortamda bulunan kişiler; edep, adap, erkan, musiki, edebiyat öğrenmekte; hat, vitray, ney vb. birçok güzel sanat eğitimini halk eğitimleri gibi hizmet veren bu ortamda almakta, güzel ahlak sahibi olmakta, bu sayede toplumda değer bularak sosyalleşmekte idiler. Tekke kardeşliği ile örülen bir nevi network ile bu tekke kültürü şehirler ve nesiller arasında bağ sağlamıştır. Yeri gelmiş şeyh efendinin evi tekke vazifesi görerek, ülkeyi yönetenlerin ulaşamadığı en uçra bölgelere dahi bir halk inisiyatifi, sivil toplum kuruluşları olarak ulaşılmış; insanlara hizmet götürülerek memnuniyetsizlikler, isyanlar engellenmiştir. Tekke mensupları, bulundukları yerlerin manevi hanedanları, kanaat önderleri ve sözü dinlenen saygın kişileri olmuşlar, halkın arasında daima görünmeyen bir denge ve istikrarın sağlayıcıları olarak ağırlıklarını hissettirmişler, seviyeli bir toplumsal huzurun oluşmasına sakin ağırlıklarıyla yön vermişlerdir.

Sonuç olarak mutasavvıflar, mürşidler, dervişler, tarikatlar ve tekkeler; siyaset,

riyaset, şan ve şöhetten uzak kalma prensipleri sebebiyle ön plana çıkmaları da görünmeyen birer üniversite olarak tarih boyunca İslam'ın geniş coğrafyalara yayılması, kalplerin sohbette ve muhabbetle İslam'a ısındırılması, bid'at ve hurafelerden uzak sahih ve doğru bir dini anlayışın yaygınlaşması, Anadolu irfanının oluşması, yeni toprakların imar ve iskânı, esnaf birliklerinin oluşturulması, isyanların bastırılması, güvenliğin sağlanması, cihadlara iştirak edilmesi, kervansaray hizmeti verilmesi, gönül birlikteliğinin sağlanması, anlaşmazlıkların çözümü, hastane hizmeti vermesi, sağlıklı haberleşmenin temini, halkın taleplerinin üst makamlara iletilmesi, ilim, irfan ve kültür merkezleri olması, insanlarla birebir ilgilenilmesi, her türlü yaygın eğitimi vermeleriyle, İslam dünyasındaki herkesin kendilerine büyük minnet borçlu olduğu çok büyük ve önemi inkar edilemez birer vazife görmüşlerdir. Günümüzde de bu vazifelerine Hakk yoldaki, ehl-i sünnet çizgisindeki tekkeler vasıtasıyla devam etmektedirler.

KAYNAKÇA

- Ana hatlarıyla Tasavvuf ve Tarikatlar, Prof. Dr. H. Kamil YILMAZ
Batı'nın İslam'ı Tanımasında Tasavvufun Rolü, Prof. Dr. Osman TÜRER
Din Hayat Sanat Açısından Tekkeler ve Zaviyeler, Prof. Dr. Mustafa KARA
İslâm ve Türk İllerinde Fütüvvet Teşkilatı ve Kaynakları, Abdülbâki GÖLPINARLI
Hacı Bektâş-ı Velî-Makâlât, Prof. Dr. M. Es'ad COŞAN
İslâm-Türk Medeniyeti Tarihi, Prof. Dr. Ziya KAZICI-Prof. Dr. Mehmet ŞEKER
Kolonizatör Türk Dervişleri, Prof. Dr. Ömer Lütfi BARKAN
Metinlerle Osmanlılarda Tasavvuf ve Tarikatlar, Prof. Dr. Mustafa KARA
Müslüman Türklere Tasavvuf, Prof. Dr. Mehmet DEMİRCİ
Osmanlı Anadolu'sunda Tarikatların Genel Dağılımı, Prof. Dr. Osman TÜRER
Osmanlı Devleti'nin Kuruluş Döneminde Tekkelerin Fonksiyonu, Prof. Dr. Kadir ÖZKÖSE
Osmanlı Devleti'nin Tarikat, Tekye ve Zaviyelere Karşı Siyaseti, Doç. Dr. Rifat ÖZDEMİR
Osmanlı İmparatorluğunun Kuruluşu, Ordinaryüs Prof. Mehmet Fuad KÖPRÜLÜ
Osmanlı Tarihi, Ordinaryüs Prof. İsmail Hakkı UZUNÇARŞILI
Osmanlı Toplumunda Tasavvuf (19. Yüzyıl), Prof. Dr. Hür Mahmut YÜCER
Osmanlılarda Devlet-Tekke Münasebetleri, Prof. Dr. İrfan GÜNDÜZ
Osmanlılarda Tasavvuf - Anadolu'da Süfler, Devlet Ve Ulemâ, Prof. Dr. Reşat ÖNGÖREN
Tasavvufi Kurumlar Osmanlı'da Nasıl İşlev Gördü, Prof. Dr. İrfan GÜNDÜZ
Zaviyeler, Prof. Dr. Ahmet Yaşar OCAK

OKUL İLE KURS ARASINDA KALAN HAFIZLIK

Kur'an-ı Kerim'in en önemli özelliklerinden biri de onun çok kolay ezberlenebilmesidir. Kur'an-ı Kerim'in ilk hafızı onun ilk muhatabı olan sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'dir. Peygamberimiz ile birlikte vahiy kâtipleri de ilk hafızlar olarak zikredilebilir.

Sevgili Peygamberimiz ezberlerini vahiy kâtibi Cebrail (a.s.)'a arz ederek hıfzını kontrol ettirmişlerdir. Bu şekilde Kur'an okumaya mukabele denir. İslam dünyasında, özellikle de ramazan ayında Müslümanlar tarafından peygamberimizin bu mukabele sünneti yaygın bir şekilde icra edilmektedir.

Kur'an-ı Kerim'in muhafazası için hafızlık kurumu son derece önemlidir. Zira yüce Allah "Muhakkak ki bu zikri (Kur'an-ı) biz indirdik ve onu muhafaza edecek olan da biziz." (Hicr, 15/9) bu yurarak bir anlamda hafızları Kur'an'ın muhafızları olarak görevlendirmiştir.

Bütün İslam toplumlarının hafızlık kurumunu önemsedikleri gibi aziz milletimiz de son derece önemsemiştir. Diyanet İşleri Başkanlığının verilerine göre 1976'dan itibaren kayıtları tutulan hafızların sayısının 121 bin 270 olduğu ifade edilmektedir. Bu sayı hafızlık tespit sınavına girip belgeyi almayı hak edenlerin sayısıdır. Bahsedilen hafızlar daha çok Diyanetin bünyesinde faaliyet gösteren Kur'an kurslarında hafız olmuş kişilerdir. Bunun dışında farklı çevrelerde hafızlık eğitimi almış hafızların sayısı da azımsanmayacak orandadır.

Ülkemizde hafızlık kurumu 28 Şubat süreciyle çok ciddi manada sekteye uğramış, kesintisiz zorunlu eğitimin önce sekiz yıla, sonra da on iki yıla çıkarılmasıyla birlikte çok büyük irtifa kaybetmiştir. Öyle ki sonraki yıllarda hafızlık bölge yarışmalarında illerini temsil edecek hafızlar bulunamaz olmuştur. Bu süreçte değişik vaatlerle dezavantajlı bölgelerden getirilen talebelerle Kur'an kurslarının eğitim öğretime devam etmeleri sağlanmıştır.

Ülkemizde iktidar değişikliğiyle birlikte birçok alanda olduğu gibi Kur'an kursları hususunda da psikolojik bir rahatlama olmuş ve Kur'an kurslarının sayısı artmıştır. Ancak kesintisiz zorunlu eğitimin on iki yıla çıkarılmış olması, kursların öğrenci sayısından ziyade öğrenci profilini temelden değiştirmiştir. Günümüzde Kur'an kurslarının talebeleri büyük oranda kırk ellili yaşların üzerindeki teyzeler ve amcalardan oluşmaktadır.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü hafızlık kurumunun mevcut durumunu kendine dert edinmiş ve bu müesseseyi yaşatmak için bazı samimi adımlar atmış, "Hafızlık İmam Hatip Okulları" adındaki projeyi hayata geçirmiştir. Bu projeye göre genel müdürlük tarafından belirlenen usul ve esaslar dairesinde tespit edilen öğrenciler ilgili okula kayıt yaptırılırlar ve bu okullarda akademik eğitim alırlarken partner Kur'an kurslarında hafızlık eğitimine devam ederler. Bu süreç içerisinde, bu öğrenciler

gerekirse bir yıl süreyle okula devam etmez, yıl sonunda yapılan sınavlarla da bir üst sınıfa geçirilirler.

Bu proje teorik olarak uygulanabilir gözükse de gerek bizim gözlemlerimiz gerekse bu projenin uygulayıcısı olan okul ve kurs yetkililerinin anlatımları projenin zoraki uygulandığını göstermektedir.

Bilenler bilir, hafızlık eğitimi nev'i şahsına münhasır bir disiplindir. Öyle okul ile kurs arasına sıkıştırılacak bir iş değildir. Hem de oyun çağındaki çocukları böyle yoğun bir eğitime tabi tutmak, iyi niyetle de olsa pedagojik görünmemektedir. Bu şekilde ağır bir eğitime tabi tutulan oyun çocuklarına ne kadar iyi imkânlar ve ortamlar sağlanırsa sağlansın, sonraki dönemlerde yaşamadıkları çocukluklarının dışavurumu olarak İslam'ın bütün değerlerine karşı tepkisel bir düşünce ve davranışa bürünecekleri ihtimal dâhilindedir.

Hafızlık kurumunu yaşatmak için yapılması gereken; öncelikle kesintisiz zorunlu eğitimin esnetilmesi, mevcut Kur'an kurslarının rehabilite edilmesi, bu kurslara açık imam hatip ortaokulu statüsünün verilmesi ve eğitimcilerinin pedagojik formasyonu olanlardan seçilmesi gibi hayati tedbirlerdir. Bunun dışındaki uygulamalar günü kurtarmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

İSLAM'DA EĞİTİM VE ÖĞRETİMİN ÖNEMİ

Eğitim; insanı bilgisizlikten kurtaran yol, tarz ve metot... Öğretim; insanın bilgili, erdemli ve kişilikli yetiştirilmesinde verilen ilahi bir nimet...

Eğitim, bir insanın erdemli ve nitelikli bir şekilde yetiştirilmesinde gerekli olan bir metot ve bir yoldur. Bu yolda verilmesi gereken de öğretilecek olan öğretim bilgisinin içeriğinin ne olduğudur. Eğer öğretilecek olan bilgi bir insanın yetiştirilmesinde onu geleceğe hazırlarken Allahın hukukunu gözetme ve Allah yolunda bir hayatı hedefliyorsa bu öğretimin içeriği erdemli insan yetiştirmede verilecek olan eğitimle paralellik göstererek hedefine ulaşır.

Allah, yarattığı insanların dünya üzerindeki hayatlarını sürdürebilmeleri için onlara gönderdiği peygamberler vasıtasıyla yaşam tarzları ve gerekli

olan malzemelerin kullanım bilgisini öğretmiştir. İlk insan ve insanlığın babası olan Hz. Âdem (as)'a yazıyla birlikte yaşam koşullarına karşı nasıl mücadele edeceklerinin ve hayatlarını sürdürebilmeleri için onlara nelerin lazım olacağını bilgisini öğretmiştir.

Hız. Âdem (as) evlatlarını Allahın nizamını doğrultusunda eğitebilmeleri için de 10 sahifelik bir emirname vermiştir. Bununla hedeflenen insanın kendi halinde bırakılmasının yerine eğitimi ve belli bir disiplin içinde yetiştirmeleri arzulanarak ne istediğini bilen ve bu bilgisi ile Allah adına hareket etmesini bilen insanın yetiştirilmesidir. Allahın gönderdiği bu emirler doğrultusunda ilk nesil böylece İslami bir eğitimle eğitilip yetiştirildi...

Allah, insanlara dünyada yaşayabilmeleri için hayatın nizamını ve yaşam tarzını öğretmek için gönderdiği peygamber

berlerin tarihini, mücadelelerini ve öğretilerini görmezden gelen maddeci tarihi söylem, yazının Hz. Âdem (as) ile başlamadığını ve ilk yazıyı Sümerlerin bulduğunu iddia etmişlerdi. Yazı Hz. Âdem (as) ile başlamış ve yazılı ilahi sahife ve kitapların gönderilen peygamber ile devam edilişi en son şekli ile Hz. Muhammed (sav)'a gönderilen Kuran ile taçlanmış. Kuran indirilinceye kadar birçok yazı çeşidi bulunmuş ve günümüze kadar yazı çeşitleri zamanımıza ulaşmıştır. Yazının insan hayatında başlangıçta var olması insan eğitimi ve öğretimini temellendirmesi açısından çok büyük önem arz ettiğini bugün daha çok idrak etmekteyiz...

Allah, yarattığı insanın kendi zatını bilip iman etmesi, emredilen ibadetleri yapması ve dünya hayatındaki geçimini sürdürebilmesi için çalışması gerektiğinin bilgisi hep vazifelendirilen peygamberler vasıtasıyla insanlara bilgi

olarak aktarılmıştır. Hz. Âdem (as)'ın büyük oğlu Kabil tarımla, küçük oğlu Habil ise hayvancılıkla uğraşmaları disipline edilen bir hayat için gerekli olan iki tarzın öğretilmesi ve hayata yansımadır. İlahi bilgi ile verilen eğitim ve öğretim neticesinde insanların ilk nesli hayatın devamı için iki önemli unsur üzerinde çalışmış ve tarım ile hayvancılığın insanlığa kazandırılması daha ilk dönemde başlamıştır. Yazı meselesinde olduğu gibi yine maddeci tarihçiler tarım ve hayvancılığında köleci toplum zamanında ortaya çıktığını söylerler. Bunun böyle olmadığının bilgisi Kuranda Habil ve Kabilin aralarında çıkan bir meselenin halli için Allaha kurban sunmaları istendiğinde yetiştirdikleri nesnelerin kurban olarak verilmesi çağrısından bilmekteyiz.

Bu olay Kuranın Maide Suresi 27. Ayetinde şöyle beyan buyrulur;

“Onlara Âdem’in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onlar (Allah’a) yaklaştıracak birer kurban sunmuşlardı. Onlardan birininki kabul edilmiş, diğerininki kabul edilmemişti. (Kurbanı kabul edilmeyen) Demişti ki: “Seni mutlaka öldüreceğim.” (Öbürü de:) “Allah, ancak korkup sakınanlardan kabul eder.”

Allah yolunda eğitimin daha ilk dönemde başladığını ve devamında gelen çağlarda bunun daha ileri boyutlarda geliştiğini gönderilen peygamberlerin hayat hikâyelerinden tarih bize aktarıyor. Gönderilen her peygamberin bir mesleği vardı ve bu mesleklerin ilk öğreticileri genellikle peygamberler olmuştur. Allah en son olarak Hz. Muhammed (sav) ile gönderdiği İslam dininde eğitim ve öğretimin ne kadar önem taşıdığını Hz. Peygamber (sav)'in Kuranın ışığı doğrultusundaki uygulamalarından bilmekteyiz.

Kuranda indirilen ilk Sure Alak Suresidir ve **“Seni yaratan Rabbinin adıyla oku”** ilk ayet ve ilk emirdir.

Zumer Suresi 9. Ayetin son kısmında De ki: **“Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Şüphesiz, temiz akıl sahipleri öğüt alıp düşüncüler.”**

Peygamberimiz(sav) eğitim ve öğreti-

me büyük önem vermiş hatta Mescidi Nebi'nin yanına **“Suffe”** denilen bir eğitim merkezi yaptırması gelecek nesillerin yetişmesinde eğitim ve öğretimin ne kadar önem taşıdığını bu şekilde temellendirilmişti. Peygamberimizin hicretten sonra ilk işinin, mescit ile beraber bir okul açması ve Bedir Savaşı esirlerini, okuma-yazma bilmeyen on Müslüman'a okuma-yazma öğretmesi karşılığında serbest bırakması dinimizin gerek eğitime gerekse eğitim hakkının kullanılmasına verdiği öneme işaret eder.

Allah, Hz. Peygamber (sav) efendimizi bütün Müslümanlara Ahzap Suresinin 21. Ayetinde **“Usvetun Hesene”** yani en güzel örnek olarak bildiriyor. O halde hayat tarzımızın her anını ve devresini Allahın bizlere en güzel örnek olarak beyan buyurduğu Hz. Peygamber(sav) efendimizi örnek almamız ilahi bir emirdir ve bu emri yerine getirmek her Müslüman'ın en önemli vazifesidir.

“Hiçbir anne ve baba, çocuğuna güzel bir eğitimden daha iyi bir miras bırakamaz. ”

Hız. Muhammed (sav)

Allah Tin Suresinin 4. Ayetinde **“Doğrusu Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık”** buyurur. Demek ki yaratılmışların içinde en güzel bir biçimde yaratılan insandır. O halde Allah adına dünyayı sevk ve idare etme vazifesi verilen insanın mutlak anlamda eğitimle ve bilgili olması gerekir.

Alak Suresinin 3-4 ve 5. Ayetlerinde Cenabı Hak şöyle buyuruyor;

“Oku ve senin Rabbin, sonsuz kalem sahibidir. Ki O, kalem ile öğretti. İnsana bilmediği şeyleri öğretti”

Bunlar öğretiler Allah tarafından görevlendirilen peygamberler vasıtasıyla öğretilenlerdir...

Günümüzde teknik ve bilimin bu ilerleyişinin sanki çağımızın icadı olduğu algısı oluşturulmaktadır. Oysa bilimin temelleri insanlığın ilk yaradılışı ile var olmuş ve geliştirilerek günümüze kadar taşınmıştır...

Esasen Yüce Allah'ın bir ismi ve sıfatı olan **“Rab”** kelimesinin terbiyeci-eğitici anlamına geldiğini göz önünde bulundurursak Rabbimizin eğitim-öğretime ne büyük önem verdiğini daha iyi anlamış oluruz.

Rab kavramı; **“Terbiye eden, ihtiyaçları karşılayan, yetiştiren, kefil olan, gözetleyen, koruyan, etrafında toplanılan, sorumluluk alan, kendisine itaat edilen, sözü dinlenen; Tasarruf, hüküm, yetki sahibi melik efendi”** anlamlarına gelir. Bütün bu terim ve tanımlar sadece Allahın zatında bulunur ve Rablik yani rububiyet yalnızca Allaha aittir.

Buradan şunu anlıyoruz ki yarattığı insanın bilgili, eğitilmiş, donanımlı ve her konuda kabiliyetli olmasını murat eden Allah'tır. Allah bunu peygamberleri vasıtasıyla kademe kademe insanlara bildirmiş ve vermiştir. Demek ki Allah, yarattığı insanın cahil olmasını murat etmiyor ve onların bilenlerden olmasını istiyor. Çünkü insanlar yeryüzünü Allah adına imar edip adaletle yönetme vazifesini üstlenmiştir. Bu vazifesini yerine getirmek için mutlaka bilgi sahibi ve eğitilmiş olması gerekiyor.

İnsanoğlunun, dünyayı kendi adına yönetip imar etmesi için mutlaka bilenlerden olması gerektiğini murat ettiği için Allah, ilmi insanlara farz kılmıştır. Bu farziyeti yerine getiren bir Müslüman Allah adına hareket ederken üstesinden gelemeyeceği bir iş yoktur. Nitekim insanlar ne zaman ilahi olanı bırakıp kendi nefislerine dönmüşlerse Allah onlardan o şeyi almıştır. İslami bir neslin eğitilip yetiştirilmesinde ilmin hem erkeğe hem kadına farz kılınmasının önemi çok büyüktür.

Allah, kadına annelik vazifesini vermiş ve bu annelik vazifesi ile çocuklarını yetiştirmesi için ona ilmi farz kılması bir neslin ilk öğretmen vazifesini de vermiştir. Bir çocuk yedi yaşına kadar annenin sorumluluğu altında büyütülür.

Peygamber efendimizin şu hadisleri İslam'ın eğitim, öğretim ve ilme verdiği önemin delilleridir.

- "En faziletli sadaka Müslüman ilim öğrenip sonra onu Müslüman kardeşine öğretmesidir."
- "Âlimler Peygamberlerin varisleridir."
- "Kim ilim yoluna girerse Allah da onun cennete giden yolunu kolaylaştırır."
- "İlim ve hikmet, Müslüman'ın yitiğidir. Nerede bulursa onu alır."
- "Kim bildiği bir şeyi, sorulduğunda gizlerse kıyamet günü Allah ona ateşten bir gem vurur."
- "İlim öğrenmek her Müslüman'a farzdır. Allah, ilim öğrenmek amacıyla yola çıkan kimseye cennetin yolunu kolaylaştırır."

Peygamber efendimiz (sav); "Allah beni bir muallim (öğretici) olarak gönderdi." buyurarak kendisinin insanları eğiten bir öğretici olduğunu beyan etmiştir. Hz. Muhammed(sav)'in hayatına baktığımızda 23 yıllık peygamberliğinde insanları eğitmek, öğretmek ve doğru yola getirmek için uğraştığını görürüz.

Vahyin gelişi ile ilk tebliğ dönemi olarak Mekke'de eziyet ve işkence devri olmasına rağmen Hz. Peygamber (s.a.v.) eğitim ve öğretim faaliyetlerini çoğu zaman gizlice evlerde toplanıp yapıyordu. Erkan bin Ebil Erkam'ın evi çalışma ve faaliyetlerin ilk noktasıydı. Hz. Peygamber(sav) burada ilk adımı atarak faaliyetlerini de buradan yürütüyordu.

Bedir savaşında esir olarak karşı tarafa ele geçen her bir kimse için 4.000 dirhem kurtuluş akçesi takdir edilmiş iken, okuma-yazma bilenlerden her biri Medineli 10 Müslüman'a bunu öğ-

retmek karşılığında hürriyetlerine kavuşmuşlardır.

Hz. Peygamber (s.a.v) bir yandan bilenenlerin bildiklerini bilmeyenlere öğretmelerini emrederken diğer yandan da ihtiyaç duyulan bölgelere öğretmenler göndermiştir. Böylece eğitim ve öğretimde bizzat kendisi Müslümanlara örnek olmuştur.

İlmin ve bilginin zıddı da cehalettir. Yüce Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de cehaletten yüz çevirmemizi istemiştir. Nitekim bu hususta Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır: "Sakın cahillerden olma!" "Cahillerden yüz çevir."

Cehalet; ilahi bilgiye karşı aklının ve nefsinin kişiyi yönlendirdiği bir durum ve davranış biçimidir. Cahili bir hayat tarzında haramlar hayata hâkimdir ve bu haramlar hayata hâkim olduğunda insanların akılları, nesilleri, canları, malları ve dinleri koruma altında değildir. Oysa ilmin farz kıldığı İslam toplumunda bütün bunları devletin koruması altındadır. Bir kişi ister Müslüman olsun veya olmasın eğer İslami bir sistemde yaşıyorsa bu hak ve korumalardan faydalanır.

Bir Müslüman herhangi bir meseleye kendi akli ve arzusu ile çözüm bulma hususunda adım atmaz. Bunun için ilk önce Allahın kitabına ve devamında Hz. Peygamber(sav)'in davranışına bakar. Bu bir Müslüman'ın almış olduğu eğitim sonucunda eğitilmiş olduğunun gereğidir.

Allahın sistemini Allahın mülkünde icraata koyma vazifesine memur edilen Müslümanlar bu sistemin sevk ve idare edilmesinde elbette eğitilmiş olmaları gerekiyor ki sistemi yürütsinler. Buradan şunu anlıyoruz ki insan hayatını ilgilendiren her konuda Müslümanlar eğitim almalı ve bu eğitim ile hayatın düzenlenmesinde yaşam tarzı herkes için yaşanabilir bir hale gelebilsin.

Günümüzde insanları kendi ideolojik sistemleri ile idare edenler, insanların sistemlerini sorgulamamaları için oyalama taktikleri ortaya koymuşlardır. Bunlar spor, eğlence, kumar, içki, festivaller ve benzeri oyalama taktikleridir. İnsanların büyük bir çoğunluğunun bu sistemler içinde çok eğitilmiş olması önemli değildir. Büyük kitlelerin meş-

"İlim öğrenmek her Müslüman'a farzdır. Allah, ilim öğrenmek amacıyla yola çıkan kimseye cennetin yolunu kolaylaştırır. "

gul edilmesi onlar açısından daha önem taşımaktadır. Sistemlerinin yürütülmesinde hâkim azınlığın eğitilmiş olması onlar için yeterlidir.

Geçmişe baktığımızda dinimizin insanların yetiştirilmesinde eğitim ve öğretime verdiği önemi ortaya konulan eserlerde görmekteyiz. İlim, kültür, medeniyet, tıp, edebiyat, mimari ve sanatta ortaya konulan eserler bugün bile kendisinden söz ettirmektedir. Ama ne yazık ki Allahın ilk emri olan okumayı bırakan Müslümanlar bugün başka bozuk medeniyet ve kültürlerin istilasına uğramışlardır. Siyasi alandaki gücünü kaybeden Müslümanlar ardı sıra gelen bütün alanları kaybederek ne yazık ki sınırları ve statüleri batı emperyalizmi tarafından dizayn edilerek köklerinden koparılmışlardır.

Tarihi tersine çevirmek mümkündür, tekrar oku emri çerçevesinde yeniden temel değerlerimize ve eğitim ile öğretimin asli hüviyeti ile yeniden ele alınması ile bunu elde edebiliriz. Bunu yapacak güç ve kuvvetimiz vardır ve bunu eğitim ve öğretimi öz temeline oturtmakla gerçekleştirebiliriz.

KOCAELİ İLÇELERİ
YALOVA, SAKARYA, İSTANBUL ANADOLU YAKASI

KÂRLI

FRANCHISE

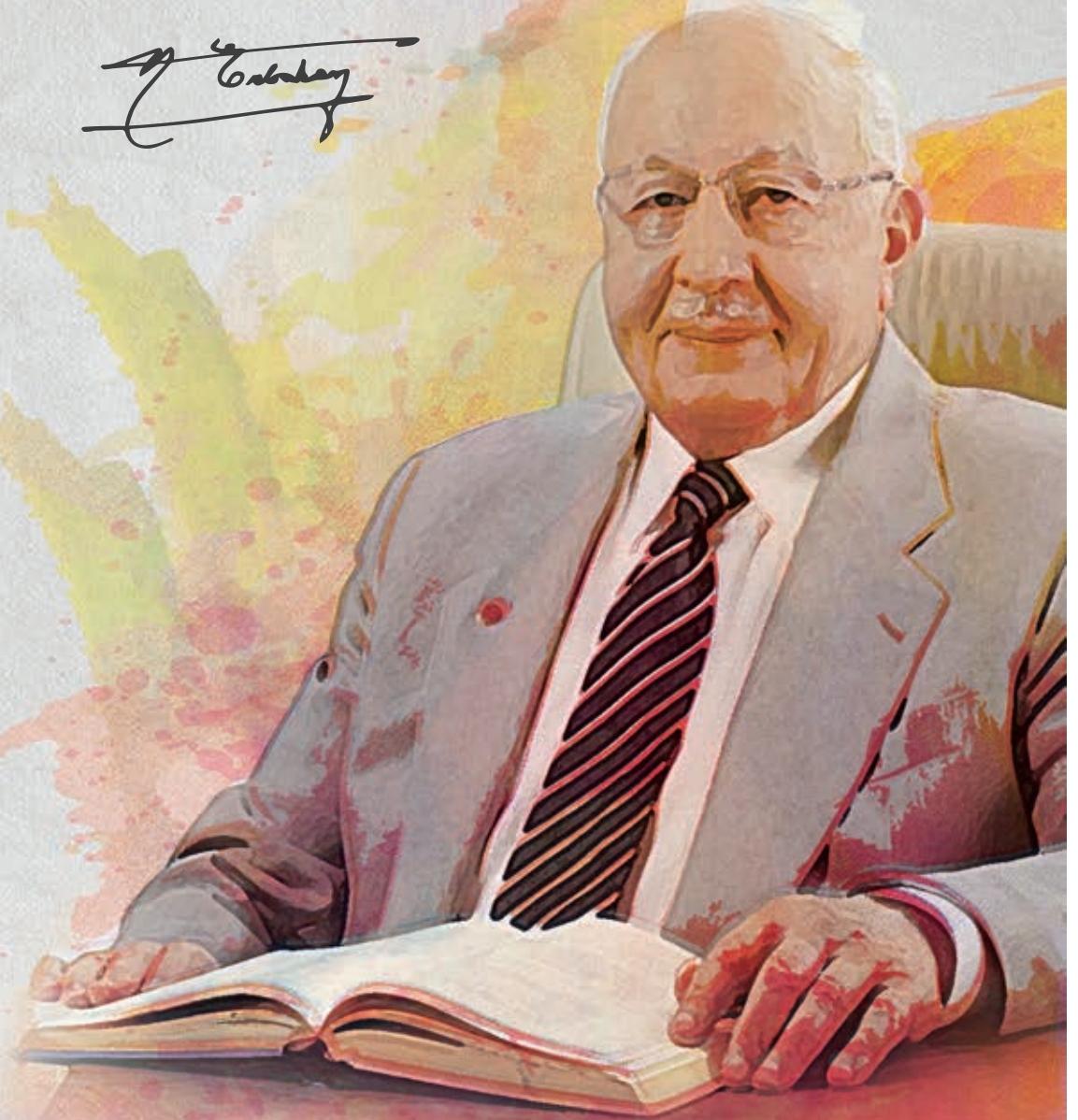
0 552 444 41 41 **FIRSATI**

SÖZÜN GÜCÜ

*Okşayan elin kıymetini bilmeyenler,
tekmeleyen ayağı öperler.*

N. Erbakan

Prof. Dr. Necmettin ERBAKAN
54. T.C. Başbakanı
Millî Görüş Lideri